DEVRİMCİ YOL

SAYI 2 15 MAYIS 1977 3 TL

DÖKTÜKLERİ KANDA BOĞULACAKLAR!

(Yazısı 2. sayfada)

Artan Provokasyon ve Saldırılar Egemen Sınıfların Seçimler Politikasını Açığa Çıkarıyor

ÖNCE Niksar, Şiran ve Erzincan olayları,
Sonra KANLI BİR MAYIS KATLİAMI...

5 Haziran seçimlerine yaklaşırken ülkemiz hızla ve yeniden tam bir siyasi karışıklıklar ortamına sürükleniyor. Artan tertip ve saldırılar, yoğunlaşan baskılar, artık günlük ve sıradan bir olay haline getirilmeye çalışılan faşist cinayetlerle, tam bir iç savaş ortamı.

Şimdi hemen herkes gerek Ecevit'in mitinglerine karşı arka arkaya Niksar, Şiran ve Erzincan'da düzenlenen saldırıların gerekse bir Mayıs katliamının arkasında egemen güçlerin yeni bir oyununun bulunduğu kanısını paylaşıyor. Bütün bu tertip ve olayların birbiriyle ilişkili olduğu ve aynı faşist politikanın bir parçası olduğu genel bir kanı haline geldi.

Peki, bütün bu tertip ve saldırıların amacı nedir? Ne yapılmak isteniyor? Bir faşist darbe mi, yığınların sandık başına gitmelerini engellemek ve CHP'nin iktidara gelmesini önlemek için korku ve yılgınlık havası yaratmak mı?

* * * * * * * * *

BUGÜN kanlı faşist saldırıları ve gelişen olayları sadece egemen güçlerin CHP'nin iktidara gelmesini önlemeye çalışmaları şeklinde görmek doğru değildir. Bu, gerçekte olayların ve mücadelenin karmaşıklığını (girift yapısını) değerlendirmeyen yüzeysel ve eksik bir yaklaşım olur.

Herşeyden önce egemen güçler derken, karşımızda homojen ve uyumluluk içinde bir cephenin söz konusu olmadığı göz önünde bulundurulmalıdır. Oligarşi dediğimiz ülkemizdeki iktidarı paylaşan egemen güçler topluluğu, köklü uyuşmazlıklar nedeniyle, tarihi olarak parçalanmış durumdadır. Emperyalizmin gözde müttefiki tekelci burjuvazi siyasi iktidarını kendi gelişmesine ayak bağı olan, toprak ağaları ve tefeci tüccarlara taviz vererek sağlayabiliyor; ama ekonomik ve siyasal sorunların yoğunlaşmasıyla buhranın derinleşmesiyle tavizlere katlanamaz hale geliyor. Buna tekelci gruplararası çatışmaların da keskinleşmesi eklenince oligarşi içi çatışmaların doğurduğu siyasi krizler meydana geliyor. Ülkemiz esas olarak bu nedenle 7-8 yıldır (12 Martan bu yana) siyasi istikrarsızlık ortamı içindedir.

Bunun yanında emperyalist güçleri de tek ve uyumlu bir cephe olarak düşünmemek gerekir. Ülkemizdeki çeşitli burjuva klikleri kendi çıkarları doğrultusunda emperyalist tekel grupları ile ilişkiler içerisindeler. Tabii başta ABD olmak üzere emperyalist güçler de ülkemizdeki siyasal gelişmeler karşısında farklı politik tutum ve ilişkiler içindedirler.

Şimdi, içinde bulunulan ekonomik ve siyasi sorunları çözemeyen egemen güçler bir erken seçimle çare aramaya koyulmuşken, birbirleriyle çatışmalı tüm burjuva klikleri seçim sonuçlarını ve seçim öncesi ve sonrası siyasi gelişmeleri kendi çıkarları doğrultusunda etkileyebilmek için olanca güçlerini ortaya koyuyorlar. Bu amaçla iç ve dış tüm çıkar çevreleri siyasi mücadele arenasında gizli açık tüm güçleri (basını, parasal güçleri ajanları ve gizli örgütleri) ile yerlerini alıyorlar.

İşte, ülkemizdeki siyasal gelişmeleri ve olayları yorumlarken çeşitli faşist saldırı ve tertipleri değerlendirirken, bu durum, yani seçimlerin çeşitli burjuva klikleri arasındaki mücadelenin, çatışmaların bir platformu olduğu unutulmamalıdır.

Olaylar emekçi halk yığınlarının egemen güçlere karşı sürdürdüğü kendiliğinden nitelikli çatışma kadar, egemen sınıf klikleri arasındaki çatışmalar da dikkate alınarak değerlendirilmelidir.

devamı 2 sayfada

DEVRİMCİ YOL

Emperyalizmin ve Oligarşinin 1 Mayıs Katliamı HalkımızınDevrimci Mücadelesini Durduramayacak

İSTAV

Artan Provokasyon ve Saldırılar Egemen Sınıfların Seçimler Politikasını Açığa Çıkarıyor

1. sayfadan devam

GEREK ABD emperyalizmi gerekse onun ülkemizdeki gözde müttefiki durumundaki yerli tekelci burjuvazi uzun bir süredir istikrarlı bir siyasi iktidar oluşturamamışlardır. 12 Mart hükümetleri biçimindeki çözümleri de kalıcı kılamadılar. CIA'sı kontr-gerillası (onun sivil kolu olan ülkü ocakları) ve MİT'i ile bu boşluğun yarattığı sorunları çözmek için sahnededirler. Faşist terör kampanyası onların politikalarının en can alıcı noktasını oluşturur. Ecevit hükümetinin hemen ertesinde başlatılan faşist terör ve cinayetler kampanyası ile bir yandan bir açık faşizme geçiş ortamı sürekli canlı tutulabilmiş, bir yandan da yukardan aşağı doğru örgütlendirilen uygulamalarla faşizme daha geniş bir kitle temeli oluşturulmaya çalışılmıştır. Bu suretle, bir yanda bir faşist darbe ortamı sürekli gündemde tutularak, CHP ve destekçilerini (DİSK, TİP, TSİP vb.) sözde demokrasiyi korumak için pasifize edebilmisler. faşist cinayetlerin bir seyircisi durumuna düşürerek anti-faşist devrimci mücadelenin karşısına bir engel haline getirebilmişler ve geniş emekçi yığınları uygulanılan faşist terör politikası ile baskı altında tutabilmişlerdir. Öte yandan yine bu sayede birbirleriyle çelişmeli egemen sınıf kliklerini bir arada tutarak bu cılız yapı ile siyasi iktidarlarını sürdürebilmişlerdir.

Egemen sınıfların aradığı (İç çelişmelerini, ekonomik ve siyasi sorunları çözebilecek) istikrarlı bir siyasi iktidarı bu günde olanak dışı görünüyor.

Gerek ABD'nin, gerekse yerli tekelci burjuvazinin büyük bölümlerinin tercihi esas olarak tek başına veya MSP'siz bir sağ koalisyonla sağlanacak bir AP iktidarı 'MSP'nin parçalanılması, toprak ağaları ve tefeci tüccarların AP'de toplanmaya çalışılması ve ABD'nin ve yerli tekellerin görülür-görülmez destekleri ile sağlanılmaya çalışılmasına rağmen bu sonuç bugün için "elde edilemez" durumda..

CHP bir kışım iç ve dış tekellerin desteğini sağlamasına rağmen, tekelci burjuvazinin geniş kesimleri tarafından "güvenilir" kabul edilmiyor.

Ecevit, Korutürk ile görüştükten sonra, İzmir'deki konuşmasında bir AP-CHP iktidarının gerçekleşmesi imkânsız bir hayal olduğunu vurgulamaya özel bir önem verdi. Egemen güçlerin aradığı bir siyasi iktidarı oluşturma açısından salt seçimlerin getirebileceği başka bir alternatif zaten söz konusu değil.

* * * * * * * * *

EMEKÇİ halk açısından seçimler ne ifade ediyor? Bugün seçimlerin bir bütün olarak burjuvazinin aleyhine ve halkın lehine (halktan yana!) olarak değerlendirilebilecek herhangi bir sonucu söz konusu değil. (Seçimlerin egemen sınıfların bir bölümünün lehine, diğer bölümlerinin aleyhine sonuçlarından söz edilebilir ancak. Bu yüzden gelişen olayları genel olarak salt egemen güçlerin CHP iktidarını önlemeye çalışmaları açısından ele almak ve bu açıdan değerlendirmek hatalıdır) Ama elbette ki seçim sonuçlarının emekçi halk açısından daha çok kötü ve daha az kötü sonuçlarından söz edilebilir. Örneğin bir CHP iktidarını sağlayacak, veya CHP lehine ve AP, MHP aleyhine sonuçlar, diğer sonuçlara göre, göreli olarak daha iyi, ehven-i şer olarak kabul edilebilir. Devrimciler, gündelik siyaset çerçevesin de bu sonuçlara karşı da ilgisiz değildir. Ama devrimciler tavırlarını bu noktada bir ehven-i şer mantığına dayandırmazlar Ehven-i şer düşüncesi gündelik siyaset çevresinde sıkışıp kalma, reformist hayalleri göreli olarak destekleme anlamına gelir. Sorun siyasi gelişmeler karşısında doğru tavır almak ise bugün bu yolda esas sorun faşizme karşı halkın yanıbaşında yer almaktır.

Sınıflar mücadelesinin olanca karmaşıklığı içinde bir şey bugün açık seçik görülebiliyor. İçinde bulunulan buhran derinleşerek devam edecektir. Seçimler platformunda da (seçimler sırasında ve sonrasında) faşist terör ve cinayet kampanyası, yalan ve demagojinin desteğinde karşı devrim güçlerinin temel politikası olmaya devam edecek. Hem de daha azgınlaşmış ve yaygınlaştırılmış bir biçimde. Niksar, Şiran, Erzincan ve nihayet kanlı Bir Mayıs Katliamı bunu açık bir şekilde ortaya koyuyor.

O halde seçimler platformunda devrimci görev,faşizme karşı mücadeleyi yükseltmektir. Kitleleri yıldırmayı, baskı altında tutarak ezmeyi amaçlayan bütün faşist saldırı ve cinayetlere en aktif bir şekilde karşı konulmalıdır. Kime yönelirse yönelsin bütün faşist saldırılara örgütlü bir şekilde, en geniş emekçi yığınlarla birleşerek karşı çıkılmalıdır. Teslimiyetin çare olmadığı kitlelere kavratılmalı, faşizme karşı savaş bilinci ve kararlılığı geniş kitlelere maledilmelidir.

Bugün bağımsız bir siyasi hareketi yaratma yolundaki güncel siyasi görevlerimiz bunlardır. Örgütlü bir kadro hareketinin, devrimci bir hareketi inşa doğrultusunda yükseltilmesinin yolu budur.

* * * * * * * * *

BİR Mayıs katliamı faşist terörün ülkemiz tarihinde görülmemiş bir seviyeye ulaştığı, karşı devrim güçlerinin işçi sınıfı ve emekçi halka ağır bir darbe indirdiği bir provokasyondur. Karşı devrim güçlerinin kazandığı bir başarı, devrimci hareket için acı bir yenilgidir. Bu olayın bugün ortaya çıkardığı en önemli durum, bu katliamı solcular arası bir çatışma olarak göstermeye çalışan faşist demagoji ve bu yenilginin yaratacağı yılgınlık ortamıdır.

Şimdi Bir Mayıs katliamının, kanlı faşist terörün ve diğer faşist saldırı ve cinayetlerin yaratabileceği teslimiyet ve yılgınlık eğilimlerine karşı mücadele edilmelidir. Şehitlerimizin mücadele anılarından alacağımız bir taze hınç ve inançla, emekçi yığınlara yeniden faşizme karşı devrimci mücadele azmini taşımalıyız. Bir Mayıs katliamı üzerine yürütülen faşist demagojiyi kitleler içinde geçersiz hale getirmeliyiz. Provokasyona alet olan marksizm dışı akımları ağır tarihi sorumlulukları ile teşhir etmeli, olay karşısında oligarşinin dilini kullanan ve onların tavrını takınan sözde solcuları mahkum etmeliyiz.

DEVRİMCİ YOL

Emperyalizmin ve Oligarşinin 1 Mayıs Katliamı Halkımızın Devrimci Mücadelesini Durduramayacak

"Günlerin bugün getirdiği baskı, zulüm ve kandır"

Bir Mayıs günü yüzbinler bir Mayıs marşının bu dizelerini gür sesleriyle haykırıyorlardı.

Ve Bir Mayıs günü CIA'sı, MİT'i, kontr-gerillasıyla oligarşi yükselen halk muhalefetine en vahşi misillemesiyle cevap veriyordu: Baskı, zulüm, kan...KATLİAM!

Bir Mayıs günü egemen güçler, ülkemiz tarihinin en büyük katliamlarından birisini daha yaratıyordu.

Olayların dökümü yapıldığında en kör gözler bile bu KANLI BİR MAYIS KATLİAMI'nın halk düşmanı egemen güçlerin emekçi yoksul halka karşı düzenledikleri haince bir tuzak ve sinsi bir tertip sonucu yaratıldığını gördü.

Bu suretle, sömürüsüz, soygunsuz, herkesin emeğinin karşılığını alarak özgürce ve insanca yaşayabildiği bir dünya isteyen ve böyle bir düzen için mücadele edenlerin, emekçi halkın umutları karartılmak istendi. Aydınlık bir geleceğe inananların mücadele azmi kırılmak istendi.

Ve bu amaçla kanlı BİR MAYIS KATLİAMI solcular arası bir çatışma olarak solcuların birbirini öldürmesi olarak gösterilmek istendi. Bu amaçla TRT'si, TV'si ve renkli basını ile birlikte halkı kandırmak için, olayı çarpıtmak için büyük bir gayret sarfediyorlar.. Onlar kendi vahşetlerini ve kanlı cinayetlerini solcuların üzerine atarak gerçekleri bulandırmaya ve suçlarını örtbas etmeye çalışıyorlar.

Söylenen bütün yalanlar Kanlı Bir Mayıs pazarında yaratılan katliam halk düşmanı güçlerin bir TERTİBİ OLDUĞUNU GİZLEYEMEZ.

Bir Mayıs mitinginde yaratılan olay, halk düşmanlarının ajanları tarafından alandaki halk yığınlarının üzerine ateş edilmesi sonucu meydana gelmiştir.

Hakim sınıfların ellerindeki basın araçları, radyo ve televizyonlarıyla yaymaya çalıştıkları gibi miting meydanında mitinge katılanlar arasında bir çatışma asla olmamıştır.

Miting alanının çok uzağında sorumsuz unsurlar arasında meydana gelen bir olay ve uzaktan duyulan bir silah sesi adeta bir işaret olmuş ve miting alanı çevresindeki binalarda, Intercontinental Otelinde, Sular İdaresi binasında pusuya yatmış kişiler tarafından, alandaki yüzbinlerce insanın üzerine otomatik silahlarla kurşun yağdırılmaya başlanmıştır.

Bu yoğun ateşle birlikte kalabalık üzerine panzerlerin hücumu başlamış, hızla geçen otomobillerden ateş açılmıştır.

Alandaki çok büyük kalabalık üzerine yönelen yaylım ateşi sonucu onlarca insan vurulmuştur. Yaylım ateşi ile birlikte panzerlerin hücumu çok büyük ses çıkaran ses bombaları ve otomatik silahların ateşi meydanı bir anda savaş alanına çevirirken büyük bir paniğin doğmasına neden olmuştur.

Panik halinde yüzbinlerce insan içinde onlarca insan köşelerde sıkışarak, panzerlerin altında ezilerek can vermiştir.

Mitinge katılanlar arasında en ufak bir çatışma meydana gelmemiştir.

Olayın başlangıcındaki sürtüşmeyi yaratan sorumsuzlar ise miting alanına bile yaklaşamamışlardır. onların yaptığı şey, sadece oligarşinin halka hazırladığı kanlı tuzağa malzeme hazırlamak olmuştur. O kadar.

İşte MC faşistlerinin yüzbinlerce emekçiye karşı tertipledikleri bu kanlı tuzak çarpıtılarak solcular arası bir çarpışma olarak gösterilmek isteniyor.

Elbette ki halk düşmanı MC ortaklarının yaymaya çalıştıkları bu yalanlar onların kanlı tertiplerinin içyüzünü halkımızın görmesini önleyemiyecektir

Onlar radyolar, TV'leri ve renkli basınlarıyla yalan kusmaya devam etsinler...Gerçekler halktan asla ve asla gizlenemeyecektir.

Faşistlerin işledikleri cinayetleri devrimcilerin üzerine atarak örtbas etmeye çalışmaları ve devrimcileri karalamaya çalışmaları her zaman baş vurdukları metottur.

KANLI PAZAR İÇİN PROVOKASYON ZEMİNİ NASIL HAZIRLANDI?

İşte bu yüzden, Bir Mayıs Katliamının başlangıcı ve nedenleri 1 Mayıs günü olup bitenlerde aranmamalıdır. Kanlı Bir Mayıs Pazarı ülkemizde oligarşinin emekçi halklara karşı sürdürdüğü faşist saldırı ve cinayetlerin en son halkasıdır. Bir Mayıs Katliamı dün Şiran'da, Erzincan'da, Niksar'da tezgahlanan kanlı tuzakların bir devamıdır.Bu tuzak,bu katliam emekçi halkların aydınlık bir geleceğe olan umudunu kırmak; sömürüsüz, soygunsuz insanca ve özgürce bir dünya kurma için mücadele edenlerin mücadele azmini köreltmek içindir. Bu katliam emekçi halklarımız üzerindeki geleneksellesmiş baskı ve tahakkümün ulaştığı en uç noktalardan bir tanesidir. Başka bir şey değil.

Ve özel olarak seçim ortamına girilen şu günlerde, bir süredir tezgahlanan bilinçli ve planlı senaryonun gelişiminde aranmalıdır bu katliamın ip uçları. Oligarşi, günlerdir faşist baskı ve pasifikasyon uygulamalarını yoğunlaştırarak, kendi arzusuna uyumlu bir seçim ortamı yaratma çabasındaydı. Yükselen halk muhalefetine saldırarak, bir yılgınlık bir pasifikasyon ortamı peşinde koşmaktaydı. Bu amaç için her türlü aracı mübah görmesi kaçınılmazdı. Faşist milisler, devletin kolluk kuvvetleri desteğinde gittikçe artan bir terör havası estiriyorlardı. CHP mitinglerine kanlı saldırılar düzenleniyor, sinsi tuzaklar kuruluyordu. Kitle eylemlerine geniş katılımı engelleyebilmek için elden gelen arda konmuyordu. Ne var ki, oligarşi, bunu yalnız kendi tescilli araçlarıyla uygulamıyor, ayrıca, sol içindeki uzantıları sayesinde kendi bilinçli provokasyonlarına çanak tutan zavallı şaşkın "solculardan" da yararlanıyordu. Kısacası, emekçi halklara karşı sürdürülen bu terör programı, bir yanda oligarşinin kendi öz güçleriyle (sivil ve resmi faşist güçlerle), diğer yandan da bu politikasına dolaylı yoldan hizmet

Her şeye rağmen devrimciler alanı terketmedi.

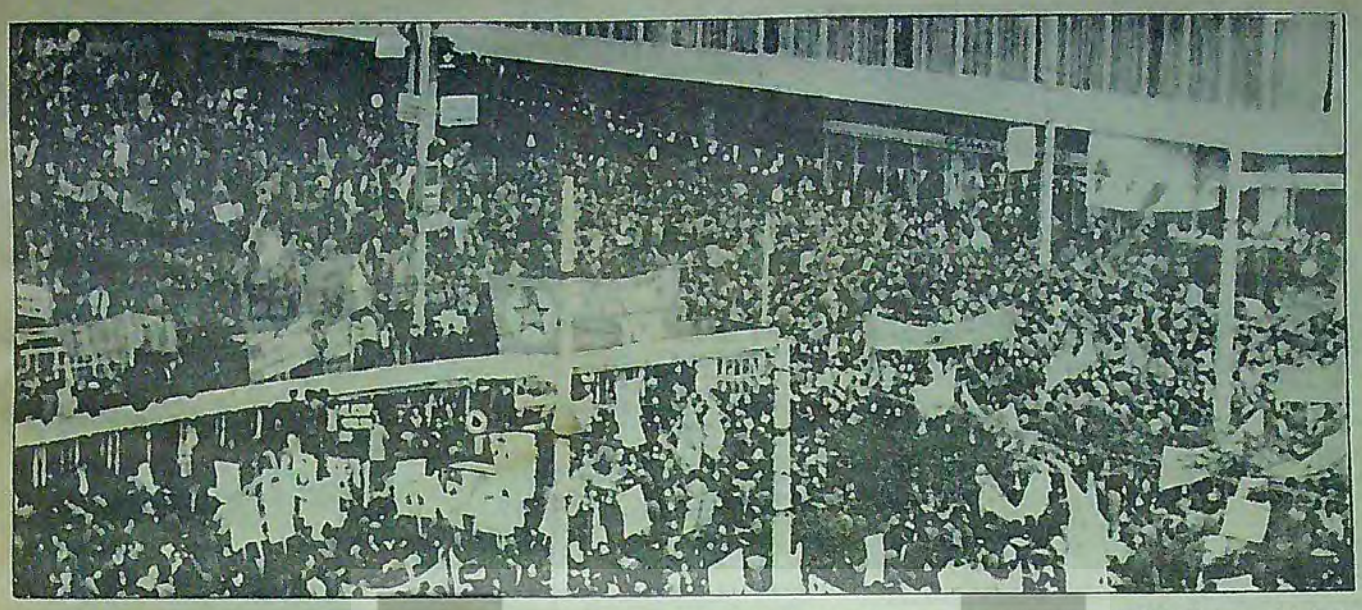

etme durumunda olan sol içindeki yedek güçleriyle hayata geçirilebiliyordu.

Bunu kavrayabilmek için, aylardır burjuva basınında kamuoyunun nasıl "maocu-leninci çatışmaları" teraneleriyle hazırlandığını hatırlamak yeter özellikle şubat TÖB—DER mitinginde uç veren gelişmelerden bu yana revizyonistlerin el birliğiyle oligarşinin hizmetine sundukları siyasi pratikleri bunun "gerekçesi" olmaktadır. Örneğin Günaydın ve Hürriyet gazeteleri (sanki sol içinde bir tarafı tutuyorlarmış gibi) "sosyal faşistlerin bir genci öldürdükleri haberini manşetleriyorlardı. Kanlı pazar sonrasında ise a[illegible] gazeteler (bu kez "sosyal faşistlerin " tarafına geçerek ve hatta Bahar Bayramı yerine İşçi Bayramı gerçeğini de kabullenmiş görünerek) "Vatan haini maocuların işçi bayramına saldırdığı " manşetini atıyorlardı. İşte, kanlı pazardan önce burjuva basınında çarpıtılarak manşetlere geçen sol içindeki bu çatışmalar ve bunların resmi makamlarca istismarı senaryonun ilk sahnelerini oluşturmaktaydı. Nihayet, İstanbul'da bir devrimcinin bir ihanet pususundı kalleşçe katledilmesinden sonra, bütün "Şaşkın" gözler polisin bu gelişmelere neden etkin şekilde "Müdahale" etmediğinin cevabını bulmaya çalışıyordu. Ve artık aleni bir şekilde İGD'lilerin Halkın Kurtuluşçularını afiş yapıştırırken kurşunladıkları, "sosyal faşistlerden" hesap sorulacağı açıklanıyor-

Ne var ki, oligarşi vuracağı noktayı iyi belirlemişti: CIA'nın emrindeki hünerli taktisyenler, MİT'çiler, kontr-gerillacılar, "Düşmanı" (halkı ve halkın öncülerini) ufak darbelerle zayıflatmak yerine onu can evinden vurmayı kafasına koymuştu. Bütün bu provokatif gelişmelerin patlama noktası, 1 Mayıs'a dek ertelenmeliydi: En geniş halk yığınlarının yüzbinlerle katılacağı 1 Mayıs'a.. "Maocuların", "revizyonist zinciri kırmaya" azmettikleri 1 Mayıs'a... "Sosyal faşistlerin", "maoçuların ve goşistlerin mitinge katılmalarını engellemek için her türlü önlemi aldıklarını" açıkladıkları 1 Mayıs'a...

1 Mayıs 1977...

Kanlı Pazar diye anılacak olan 1 Mayıs 1977 sabahı yüzbinlerce emekçi, işçi, aydın, memur, öğrenci, genç İstanbul'un çeşitli yerlerinde toplanmaya başladı. Devrimciler, en önde DEVRİMCİ YOL pankartı olmak üzere Beşiktaş'ta bir araya geldiler. DEVRİMCİ YOL ve DEVRİMCİ GENÇLİK pankartları arkasında Anadolu'dan ve Trakya'dan gelen 63 halk ve gençlik derneğine mensup kırk bini aşkın halk kitlesi yer alıyordu.

Yürüyüş başladığı zaman DİSK yöneticilerinin DEVRİMCI-GENÇLİK kortejini, önceden hesaplanmış bir şekilde oyalama ve engelleme taktiği dikkati çekti. Daha önceden yürüyüşe geçen kortejlerin yürüyüş temposu yavaş tutuluyordu. Devrimci-Gençlik'in hemen önünde yer alan gruplar da bekletilmeye başlandı. Daha sonra bu kuruluşların ve grupların aralarında da uzun mesafeler bırakıldı. Mitingin sona erme vakti yaklaşmasına rağmen, bu kuruluşlar yarım saate ulaşan aralıklarla harekete geçiriliyorlardı. Amaç belli idi. Devrimcileri uzun süre bekletmek ve mitingin sona ermesine yakın harekete geçmelerine "izin" vermek. Açıkçası, devrimcileri oyuna getirerek mitinge katılmaları engellenmek isteniyordu. Devrimcilerin en geniş kitlelerle kucaklaşması, devrimci sloganların revizyonist sloganları boğması ucuz burjuva metotlarla, basit aldatmaca gerekçeleriyle engellenmek isteniyordu. Saatler geçtiği halde sahtekârların, devrimcilerin kortejini yerinden kıpırdatmaya niyetleri olmadığı belli olunca, devrimciler bu revizyonist engeli geçersiz kılmak için vakit kaybetmeden kendi güzergahlarını değiştirdiler. Dolmabahçeden geçmesi gereken yürüyüş yönlerini bırakıp arka semtlerden dolanarak, ve bu yürüyüş boyunca İstanbul'luların coşkun desteğini ve sempatilerini kazanarak Cumhuriyet caddesinden Taksim meydanına ulaştılar. Ve işçilerin sevgi gösterileri arasında alandaki yerlerini aldılar. DEVRİMCİ YOL ve DEVRİMCİ GENÇLİK pankartları Taksim anıtının çevresini tuttu. Binlerce devrimci bu büyük mitinge ağırlığını koydu ve devrimci sloganları haykırdılar "Tek Yol Devrim", "Devrimlçin Tek Yol Devrimci Yol", "Oligarşi, iktidarda Bir Avuç Zorba" "Katil Oligarşi", "Kahrolsun Faşizm", "Devrimci İşçiler Sendika Yönetimine" v.b. en çok atılan sloganlardandı.

DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler mitingin sonuna gelindiği halde konuşmasına henüz yeni başlamıştı. Cılız sesi devrimci sloganlar arasında kaybolarak konuşmasını sürdürmeye çalışırken alana başka gruplar gelmeye devam ediyordu. Son olarak TEP'liler, KSD, Emeğin Birliği, Proleter grupları alana girdikten sonra, işte tam bu sırada meydanın Tarlabaşına açılan yol ağzından ilk önce iki el silah sesi geldi ve sonra yaylım ateşi başladı. ... Provokasyonun son perdesi açılmış ve kanlı katliam gündeme gelmişti.

BİR MAYIS KATLİAMI OLİGARŞİNİN GÖZÜ DÖNMÜŞ PROVOKATÖRLERİ TARAFINDAN GERÇEKLEŞTİRİLDİ!

Evet, iki el silah sesi perdenin açılmasının işareti olan gonk sesi görevini görmüştü. HK, HY, HB grupları (ki "maocu" denilenler bunlardır.) mitinge girmek istediklerinde, miting alanının dışında DİSK görevlilerinin barikatlarıyla karşılaşmışlar, her iki taraf arasında başlayan tartışma sırasında kimin attığı belli olmayan iki el silah sesi duyulmuştu. Bu silah sesi üzerine HK vs. grupları önce gerileyip yere yatmışlar, panzerlerin harekete geçmesi ile birlikte direnemeden Tarlabaşı civarından daha aşağı kesimlere doğru uzaklaştırılarak dağıtılmışlardı. İşte burjuva basının ve DİSK vb. sözcülerinin ifşa ettikleri "maocu Saldırısı" bundan ibaretti.

Ne var ki, asıl saldırı ve panik miting alanında oldu. Yaralanmaların ve ölümlerin meydana geldiği yer miting alanı idi. Çünkü, ilk silah sesi ile birlikte PROVOKATÖRLER VE POLİS alanı yaylım ateşine tutmaya başlamıştı. Miting alanında bulunan çoğu kimsenin gördüğü üzere ve Ahmet İsvan'ın basında çıkan açıklamalarında ifade edildiği gibi, Sular İdaresi ve İnterkontinental Otelinin üst katlarında mevzilenmiş çelik yelekli provokatörler uzun menzilli silahlarla, makineli tüfeklerle alanı tarıyorlardı. Ayrıca, arabaların arkasına mevzilenen sivil polisler ve simitçi kılığında alanda bulunan diğerleri de simit tablalarını devirek bu ateş salvosuna eşlik ettiler. Bu sırada alanı boydan boya hızla dolanan beyaz bir otomobilden de ateş açıldığı görüldü Çeşitli

➪

BİR "DEVRİMCİ GENÇLİK SEMPATİZANI"NIN 1 MAYIS DEĞERLENDİRMESİ

Dergimiz baskıya hazırlanırken, son anda elimize "Devrimci Gençlik siyasetinin bir sempatizanı" imzalı bir yazı ulaştı. 1 Mayıs Kanlı Pazar'ın devrimci bir bakış açısıyla tutarlı bir değerlendirmesiydi bu yazı. Ne var ki bu değerlendirmede yapılan tespitlerin hemen hemen aynısı, daha önce hazırlanmış olan ve diğer sayfalarda okuduğunuz haber-yorum'da mevcuttu. Bu yüzden, üzülerek söz konusu yazının bazı bölümlerini aktarmakla yetinebiliyoruz. Olayları yaşamış olan bu arkadaşımızın devrimci bir sorumluluk anlayışıyla hazırladığı örnek bir rapor-haber niteliğindeki bu yazıyı aşağıda sunuyoruz.

1 MAYIS 1977, ATEŞİ VE İHANETİ GÖRDÜK

1 Mayıs 1977, 34 ilericinin, yurtseverin, devrimcinin usta bir provokasyonla katledildiği bir gün olarak hafızalarımızda daima kalacaktır, kalması gerekmektedir. Fakat 1 Mayıs 1977, burjuva tarih anlayışından kaynaklanan bir tarih yaprağı gibi, üzülerek seyredilen bir film gibi hatırlandığı sürece, bu kanlı provokasyonun hazırlayıcıları gerçek hedeflerine ulaşmış olacaklardır. Bunda dolayı, şimdi asıl yapılması gerekli olan şey, tüm devrimci, ilerici unsurların bu olay üzerinde düşünerek, gerekli dersleri çıkarmalarıdır...

Sular idaresinin duvarlarının arkasından otomatik silahlar kan susmaya başladı. PANİK. İnsanlar birbirini ezerek ateş hattının dışına çıkmaya çalışıyordu, çevre binalardan da kitleye ateş ediliyor, ateşe Inter-Continental otelinin altında mevzilenmiş olan polisler de katılıyor. Devrimciler paniği engellemeye çalışıyorlar. Devrimci insiyatifin ne demek olduğundan habersiz bir sürü sahte solcu ve bir kısım DİSK görevlisi de bu kaçışmaya katılıyor, paniği önlemeye çalışacakları yerde Devrimcilerin insiyatif kullanmaları ve canlarını hiçe sayan yoğun çalışmalarıyla paniğin önü alınıyor. Ama, amaç, kesindir; KİTLEYİ BİRBİRİNE KIRDIRMAK. Bunun gerçekleşmediği yerde devletin resmi güçleri ve bunların sivil yardımcıları bu görevi yüklenecektir. Devrimcilerin yoğun çabaları sonucu planlarının bozulmaya başladığını gören Oligarşinin köpekleri, bu sefer alana su sıkarak, ses bombası atarak ve sinir bozucu siren sesleriyle panzerleri sokuyor, kitlenin üzerine üzerine. Miting kürsüsünün kararsız tavrı ve anlamsız, paniği önlemede yetersiz anonsları. Tekrar panik ve kaçışma başlıyor. Devrimciler ön saflarda paniği ve kitlenin üzerine gelen panzerleri durdurmaya çalışıyor, ve bunda da başarılı oluyor. Şiddetli bir patlama, tek tük tabanca sesi ve sessizlik. Devrimcilerin canları pahasına uğraşıları sonucu panik önlenmiş ve saldırı durdurulmuştur. Böylece Oligarşinin kitleyi birbirine kırdırma planı bozulmuş, fakat bu arada Türkiye halkı Oligarşiye karşı verdiği bağımsızlık-sosyalizm mücadelesinde birçok yiğit evladını yitirmiş ve birçoğu da yaralanmıştır.

Yapılan plan bir ölçüde başarıya ulaşmış ama, büyük ölçüde başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Oligarşi bununla yetinemezdi, bunun üzerine dağılan kitleye saldırmaya başladılar ve sokaklarda panzerlerle, polisiye kuvvetlerle dağılan halk arasında bir kovalamaca ve insan avı başladı. Yüzlerce kişi, en yüce değer olan emeğe, emekçilere, proleteryaya, işçi sınıfının bilimi bilimsel sosyalizme inandığı için ve bu büyük anti-faşist, anti-emperyalist gösteriye katıldığı için gözaltına alındı, günlerce tutuldu ve her türlü hürriyetleri gaspedildi.

Sıra planın son kısmının uygulanmasına gelmişti; sağ basın aracılığı ile sol'a ver yansın etmek ve biz dememişmiydik edebiyatı. Bunlara ilave olarak, kendi söylediğinden başka herşeyi ön yargılı olarak yanlış diye değerlendiren ve sosyalizm adına konuştuklarını iddia eden grupçukların etrafında toplandıkları yayınların birbirlerini suçlamaları ve böylece temize çıkmaya çalışmaları. Bu yöntem, idealizmin etkisinden kurtulamayan, devrimci literatürde çok sık geçmesine ve günlük konuşmalarda sık sık kullanılmasına rağmen eleştiri-özeleştiri müessesesinden bihaber sıhhatsiz kafalara yakışır bir yöntemdir. Veya, eleştiri-özeleştiri mekanizmasını, küfür, leke sürme, iftira, günah çıkarma zanneden cahillere yakışır bir tutumdur.

Bütün devrimciler ve siyasetler, eleştiri-özeleştiri mekanizmasını çalıştırarak bu olayı değerlendirmeli ve yapılan hataları tesbit ederek, bunların giderilebilmesi için ne gibi tedbirlerin alınması ve çalışmaların yapılması gerektiğini belirlemelidirler. Bu değerlendirmenin ışığı altında acil olarak yapılması gereken işleri şu şekilde özetleyebiliriz:

1) İdeolojik mücadeleyi en üst düzeye çıkararak, oligarşinin sol içindeki uzantılarının, revizyonist-oportinist fraksiyonların sübjektif niyetleri kitlelere anlatılmalı ve kitlelerden soyutlanmaları hızlandırılmalıdır.

2) İdeolojik yetersizlikten dolayı, sıhhatsiz kafalardan kaynaklanan, devrimciler arasında da devrimci terör uygulanabilir teranelerine son verilmesi ve hayatın her alanında bunun mücadelesinin verilmesiyle ideolojik mücadelenin yükseltilmesi gereklidir.

3) İdeolojik mücadelenin Mao'cu bozkurt, sosyal-faşist gibi suçlamalar, karalamalar, küfretmeler olduğunu zannedenlere karşı, ideolojik mücadelenin ne demek olduğunun ve nasıl yapılması gerektiğinin anlatılmasına ağırlık verilmelidir.

Bunan yanında, pratikte görülen en büyük hata ise, önüne gelene görevli kolluğu veya gömleği vermektir. 1 Mayıs kırım harekatında paniğin önlenmesinde, binlerce görevliye rağmen, güçlük çekilmesinin en büyük nedeni budur. Bir sürü görevli canını kurtarmaya çalışırken, binlerce bilinçli devrimcinin insiyatif kullanarak kitleyi yönlendirmeleri bize örnek olmalıdır. Görevliler, büyük bir titizlikle, gerektiğinde insiyatif kullanabilecek ve kitleyi yönlendirebilecek kişiler olmalıdır. Kitlelerin provokasyona ne kadar açık olduğunu gördüğümüz ve yaşadığımız bu olaydan sonra, bundan sonra yapılacak kitle gösterilerinde bu tedbirin titizlikle alınması gerekmektedir.

yerlerden polislerin ve provokatörlerin açtığı bu ateşe esas olarak maruz kalanlar, otobüs durağının yanında ve anıtın çevresinde toplu bulunan DEVRİMCİ YOL DEVRİMCİ GENÇLİK taraftarları oldu. İlk ateş salvosu ile birlikte, devrimciler kendilerini korumak için yerlere yattılar. Yaralananlar, ölenler oldu. Alanın diğer kısımlarında ise korkunç bir panik başlamıştı. Bir ara kesilen yaylım ateşinden sonra, devrimciler ayağa kalkıp sloganlar atarak paniği durdurmaya çalıştılar. Ne var ki bu kez panzerlerin eşliğinde ikinci ateş salvosu başlatıldı. Devrimcilerin bir kısmı alanın ortasına doğru çekilirken, bir kısmı da Kazancılar yokuşuna doğru yöneldi. İşte asıl katliam burada oldu. Çok dar bir sokak olan Kazancılar Yokuşu bir araba tarafından tıkanmıştı. Arkalarından gelen kurşunlardan korunmak isterken bir çok devrimci bu daracık yolda kurşunlanarak ve ezilerek hayatlarını kaybetti!

Makinalı takırtıları ve silah atışları hala kesilmemişti. Üstelik polisin ses bombaları kullanmaya başlaması mevcut paniğin bir kat daha artmasına neden oldu. Panzerler halkın üzerine acımasızcasına hücum etti. Ama kısmen de olsa derlenmeyi başaran devrimciler polise karşı direnmeye devam ettiler. DEVRİMCİLER alanın ortasına giren panzerlere karşı ellerindeki sopalarla yiğitçe karşı koydular. Panzerlerin alan içinde halkın üzerine üzerine hızla sürülmesi yüzünden panzer altında kalan ve panzerlerin açtığı panik sırasında yaralanan ve ölenlerin sayısı artmaktaydı.

Yalnızca gövde gösterisine önem veren DİSK yöneticilerinin, bütün iddialarına rağmen, kitleyi korumak için yeterli tedbir almadıkları apaçık bir olguydu. Yirmibin görevlinin varolmasına rağmen, bu görevlilerin fonksiyonu, polisin saldırısına direnmek yerine, teslimiyetin gerçekleşmesine yardım etmekten başka bir şey olmadı.

Miting sırasında halka ve devrimcilere karşı "İşçi sınıfı" disiplini (!) uygulamaya kalkışan İGD'li besleme görevlileri ise kürsü kenarına sığınmışlardır. Besbelli ki onlar faşist saldırılara karşı değil, halka ve devrimcilere karşı tedbir almışlardı. "Maocular" karşı şartlandırdıkları görevli işçilere ise polisler karşısında ne yapacaklarını öğretmemişlerdi. Bu ihmallerini ise sıcak mücadelenin içinde gidermeye kalkıştılar: Direniş devam ederken DİSK yetkilisi, mikrofondan titreyen sesiyle polise karşı çıkılmamasını buyuruyordu! devrimcilere direnmemeleri için yalvarıyor, görevlilere polise yardım etme çağrısı yapıyordu. Devrimciler ateşin ortasında ihanetin en çirkinini yaşıyorlardı. Pek çok görevli işçi üstlerindeki görevli önlüklerini fırlatıp atarak devrimcilerle birlikte panzerlere karşı yiğitçe direndiler. Yine bir çok işçi kürsüye dönerek, "hani faşizme geçit vermeyecektiniz! İşte faşizm, üzerimize üzerimize geliyor" diye bağırmaktaydılar. "Tek Yol Devrim", "Kahrolsun Faşistler" sloganlarını atan binlerce devrimci meydanın ortasında polisin kanlı saldırısına direnmeye devam ettiler.
devam ettiler. DİSK yetkililerinin, görevlerini yerine getirmediğini söylediği polisler, devrimcilere hunharca saldırarak görevlerini oligarşi adına layıkıyla yerine getirmekteydiler.

Bir süre sonra polis, jandarma eşliğinde saldırısını yoğunlaştırdı. Bu durum karşısında devrimcilerin bir kısmı ara sokaklarda barikatlar kurarak iki saate yakın polisle çatıştılar. Büyük bir kısmı ise polis ve jandarmanın yoğun kuşatması yüzünden, bir yürüyüş kolu oluşturarak Gümüşsuyu caddesi yoluyla Kabataş'a indiler. Bu iniş sırasında yüzlerce jandarma ve polis, yokuş aşağı olmanın avantajını da kullanarak devrimcilere saldırmaya devam ettiler. Bir çoğunu copladılar ve yakaladılar...

Sonuç, halkımız ve devrimciler açısından gerçekten de büyük bir yenilgi olmuştu. 35 ŞEHİT... YÜZLERCE YARALI... KİTLE MÜCADELESİ AÇISINDAN KÖTÜ BİR DENEY Amadevrimciler bilmektedirler ki, her kötü yenilgi bağrında yeni başarılara gebedir. Yeter ki, bu yenilgiden çıkarılacak dersler ileriki mücadelelerde gereğince hayata geçirilebilsin...

FAŞİSTLERDEN BİR MAYIS KATLİAMININ HESABI SORULACAKTIR

KANLI BİR MAYIS PAZAR'ı ülkemizde oligarşinin emekçi halka karşı sürdürdüğü faşist saldırıların ve cinayetlerin en son halkasıdır. BU YAŞANAN BİR GERÇEK...

Bir Mayıs 1977... Kanlı Pazar...

Yüzbinlerce emekçinin umutla, coşkuyla ve derin bir mücadele azmiyle dolu olarak, göklere yükselen savaş türküleriyle başlayan Bir Mayıs pazarı, tüm dünya emekçilerinin ve yüreği yoksul halkımızdan yana çarpan herkesin içinde sızlayacak derin bir acıyla noktalandı...

Ama Hayır!

Oligarşinin bütün saldırı ve tertipleri gibi kanlı Bir Mayıs katliamı da mücadele azmimizi ve inançlarımızı sarsamayacaktır!

Aksine, yaramızı saracak, acımızı dindirecek ve bir kat daha inançlı, bir kat daha hınçlı ve azimli olarak mücadelemizi sürdüreceğiz.

Bir kez daha bilenen mücadele azmimizle ve halk düşmanlarına karşı kinimizle faşizmin üzerine bir kat daha artan bir kararlılıkla yürüyeceğiz...

Bir Mayıs Katliamının hesabı mutlaka MC faşistlerinden sorulacaktır!

Emekçi halklarımız üzerindeki karanlıklar mutlaka yırtılacak, oligarşinin zulüm çarkı mutlaka kırılacaktır.

YAŞASIN EMEKÇİ HALKLARIMIZIN AYDINLIK GELECEĞİ İÇİN SAVAŞANLAR!

KAHROLSUN FAŞİZM

KAHROLSUN OLİGARŞİK DİKTA

"Sosyal faşistler" dün de "Mao"cu bir genci öldürdü

Hürriyet

Vatan Haini Maocular İşçi Bayramına saldırdı

GÜNAYDIN

DİSK ve yandaşları ile Halkın Kurtuluşu ve yandaşları oligarşinin sözcüleriyle aynı ağzı kullanmışlardı, kullanmaya devam ediyorlar...

1) İşte devrimcilerin bulunduğu ve alanın yoğun bir ateş altına alınan bölümü: Sular İdaresinin ön kısmı.Kurşun yağmuru, panzerlerin hücumu ve paniği arttırmak için patlatılan ses bombaları...

2) Sular İdaresinin önündeki Anıt çevresi bir savaş meydanına çevrilmiş. Kurşun yağmuru devam ediyor. Ölümlerin bir kısmı dışardan açılan ateşten, bir kısım panzerlerin altında ezilme sonucu, büyük kısmı ise bu sırada görülen bölümün hemen yol tarafında bulunan Kazancı Yokuşu'ndaki izdihamdan.

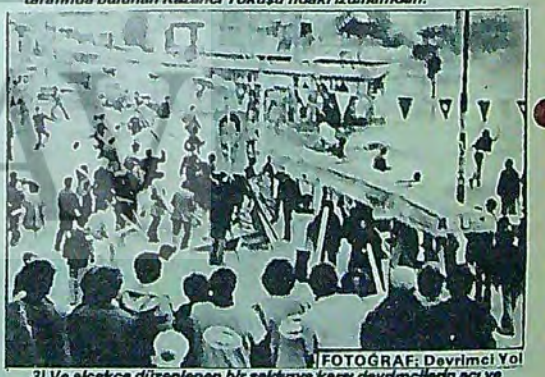

3) Ve alçakça düzenlenen bir saldırıya karşı devrimcilerin acı ve hınçla dolu direnme çabası. HAYIR! Kahpe tuzaklar yüzbinlerce devrimcinin mücadele azmini kırartmamalı...

BİR MAYIS ŞEHİTLERİNİN KANLARI YERDE KALMAYACAK!..

Mehmet Ali Genç	Diran Nergis	Niyazi Darı	Hüseyin Kırgın
Hasan Yıldırım	Bayram İyi	Ömer Norman	Ahmet Gözükara
Kahraman Alsancak	Hacer İpek	Jale Yeşilnil	Kıymet Duman
Aleksandr Konteus	Kenan Çatak	Hamdi Toka	Mehmet Ali Kol
Nazım Arı	Sibel Açıkalın	Mustafa Elmas	Hikmet Özkürkçü
Ercüment Gürkunt	Mustafa Ertan	Ziya Balu	Meral Özkol
Bayram Çıtak	Nazan Ünaldı	Rasim Elmas	. . . . .

ŞEHİTLERİMİZDEN BİRİ...

Niyazi DARI Kanlı Pazar'da şehit olan devrimcilerden sadece bir tanesi... Niyazi, Devrimci Gençlik Hareketinin kararlı militanlarından sadece bir tanesi. Gazi Eğitimde faşist işgale karşı sürdürülen devrimci mücadelede en ön saflarda yer alan bir militan, kendisini devrim davasına adamış kararlı bir savaşçıydı o... Ankara'dan kalkıp İstanbul'a gitmişti. Devrimci Yol pankartının arkasında yürümek için, Devrimci Gençlik pankartlarını taşıyabilmek için, İşçi Sınıfının birlik ve dayanışma ve mücadele gününde yüzbinlerce yurtseverle birlikte faşizme karşı omuz omuza olmanın mutluluğunu tadabilmek için. Miting alanında korkunç katliam başladığında, O yine en öndeydi; devrimci arkadaşlarıyla birlikte polislerin saldırısına karşı koyabilmek uğruna, paniği durdurabilmek uğruna ölümüne bir çabanın, onurlu bir çabanın içindeydi. Ölümü hiç düşünmeden, öldürülmekten korkmadan. Ve ölüm geldi onu buldu. Kavganın orta yerinde, bir sıra neferi gibi, mücadele bayrağını diğer yoldaşlarına devrederken sessizce verdi son nefesini...

Cenazesini memleketi olan Alanya'ya götürdüler. Onun mücadele azmi, cenaze töreninde de vurgulanmalı, faşizme karşı teslimiyeti reddeden davranışına layık bir şekilde gönderilmeliydi kara toprağa. Ne var ki ağızlarında faşizme karşı sözler geveleyen ama yüreklerinde faşizme karşı acınası bir teslimiyet taşıyan Alanya'daki CHP yöneticileri, bu son göreve bile yanaşamadılar. Polisin cenazeyi kaçırmasına vesile oldular yalnızca. Ama elbet yılgınlığa boyun eğmeyen teslimiyeti bir zül sayan arkadaşları, devrimci arkadaşları da vardı Niyazi'nin. Ve onlar, Niyazi'yi yüreklerinde bilinçlerinde de taşımasını bildiler. varsın O'nun tabutunu kaçırmış olsun faşistler vedönekler! Onlar Niyazi'nin devrimci sloganlarını da kaçıramazlardı ya! Bir baştan bir başa Alanya'da, devrimci marşlar, kavga türküleri, devrim sloganları atılarak yüründü. Binlerle, Niyazi'nin mezarı başında bir kez daha yinelendi Devrim Andı. Bir kez daha yinelendi: KAHROLSUN OLİGARŞİ-KAHROLSUN FAŞİZM-YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

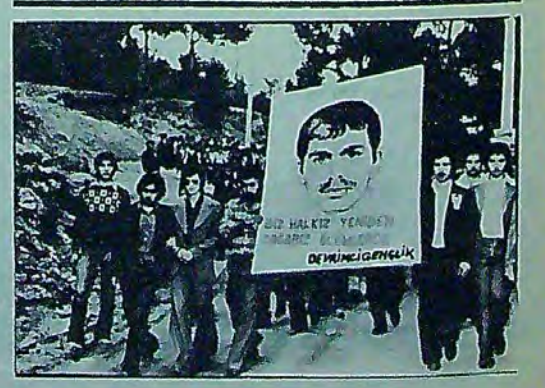

" Sosyal faşizm" ve "Maocu Bozkurt" safsataları provakasyona nasıl hizmet etti ?

"MAOCULUK" EDEBİYATINA HIZ VERENLER BURJUVA BASINI İLE AYNI AĞIZI KULLANMAKTAN GOCUNMAYABİLİRLER; FAKAT BİZ DEVRİMCİLER, BİZZAT REVİZYONİSTLER TARAFINDAN DA KÖRÜKLENEN, FAŞİST CİNAYETLERİN "MAOCU-LENİNCİ ÇATIŞMASI" ŞEKLİNDE ÖRTBAS ETMEK İSTEYEN KAMPANYAYA 1 MAYIS KATLİAMINI DA ALET ETTİREMEYECEĞİZ.

—FAŞİZME KARŞI ÇOK YÖNLÜ MÜCADELENİN GÖREVLERİYLE YÜKLÜ DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİ ARASINDA BİR BAŞKA YANLIŞ EĞİLİME DAHA DEĞİNMEK İSTİYORUZ. BİR TARAFTA HALKIN SESİ DERGİSİ FAŞİZME KARŞI MÜCADELE REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELENİN AYNIDIR DİYE YAZIYOR VE SOL HAREKET İÇİNDE AYRILIKLARA ZOR METODLARININ SÖKÜLMASINA DAVETİYE ÇIKARTIYORLAR. DİĞER YANDA KİTLE GAZETESİ VE TSİP'LİLER DE "GOŞİZME, MAOİZME" KARŞI MÜCADELE, FAŞİZME KARŞI MÜCADELE İLE AYNIDIR DİYEREK ONLAR DA AYNI YOLU TUTUYORLAR. SOL HAREKET İÇİNDE FARKLI DÜŞÜNCELERİN BULUNMASI, AYRILIKLAR OLMASI KAÇINILMAZDIR. İDEOLOJİK AYRILIKLARI VE ÇELİŞKİLERİ ÇÖZME YÖNTEMİ, İDEOLOJİK MÜCADELEDİR. HALKIN SESİ YAZARLARI BU MESELEYİ TEHLİKELİ BİR ŞEKİLDE SAPTIRMAKTADIR. FAŞİZME KARŞI MÜCADELE, REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELEDEN AYRILAMAZ AMA, "AYNI" DEĞİLDİR. ONLAR, REVİZYONİZM EŞİTTİR BURJUVA İDEOLOJİSİ DÜZ MANTIĞININ BİR DEVAMI OLARAK: REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELE, FAŞİZME KARŞI MÜCADELENİN AYNIDIR DİYEREK, "DÜNYAYI AK VE KARAYA BÖYÜYORLAR!" İEVET BU DİLLERİNDEN EKSİK ETMEDİKLERİ SÖZÜ BİRAZ ANLAMAYA ÇALIŞSINLARI AYNI ŞEYLER GOŞİST, ANARŞİST, MAOİST V.B. GİBİ BURJUVA KÜFÜRLERİNİ DİLLERİNE ODLAYAN FAŞİST BOZKURTLAR VE MAOCU BOZKURTLAR DİYEN, DEVRİMCİLERE DİSK MİTİNGLERİNDE OLDUĞU GİBİ SOPALI, ZİNCİRLİ SALDIRILAR DÜZENLEYEN TSİP, TİP V.B.LER İÇİN DE SÖYLENEBİLİR. BU TÜR TEHLİKELİ SAPTIMALARIN DOĞURACAĞI SAKAT GELİŞMELERİN, DİLLERİNDEN HİÇ DÜŞÜRMEDİKLERİ PROVOKASYONA SON DERECE AÇIK BİR ORTAM YARATACAĞINI HATIRLATMAK İSTERİZ! KİMSE KENDİ ZIRVA DÜŞÜNCELERİNİN TAHAKKÜMÜNÜ HOŞ GÖRÜLÜ TARTIŞMA SINIRLARI DIŞINDAKİ ZORBALIKLARINDA ARAMASIN!..."
DEVRİMCİ GENÇLİK, 8 ARALIK 1975 SAYI: 2 SAYFA: 11

İKİ SENE ÖNCE YAYINLANMIŞTI...

BİR Mayıs katliamından sonra çeşitli kuruluşlar bildiriler yayınlayarak görüşlerini açıkladılar. Bu çok önemli olay karşısındaki tavırları çeşitli siyasi görüşlerin muhtevasını açığa kavuşturan bir özellik taşımaktadır.

Esasen teorik ve siyasi görüş ayrılıkları sınıf çatışmasının keskinleştiği dönemlerde ve somut pratik-siyasi tutumlar çerçevesine girdiğinde gerçek muhtevasını açıklıkla sergileyen bir görünüm kazanmaktadır. Eskiden bir takım fikir aykılıkları olarak görünen ayrılıklar pratik-siyasi tutumlar söz konusu olduğunda tam bir netliğe ulaşmakta ve sol içindeki ayrılıkların özü belirginleşmektedir. Somut olaylar karşısındaki tavırlar çeşitli görüşlerin niteliğini açığa çıkaran bir turnusol görevi görmektedir.

Bu son olayda da bu böyle olmuştur. Oligarşinin BİR MAYIS KATLİAMI ve bu katliamı solcuların birbirini vurması olarak göstermeye çalışan demogojisi karşısında takınılan tavırlar bu bakımdan, ülkemiz devrimi karşısındaki çeşitli görüşlerin ne gibi bir fonksiyon yerine getirecekleri-nin ipuçlarını vermesi bakımından zengin derslerle yüklüdür.

DİSK VE TİP YÖNETİCİLERİ EMPERYALİZMİN PROVOKASYONUNU KAVRAYAMIYORLAR!

İşçi sınıfının mücadelesi ve devrimci hareket tarafından tarihsel bir öneme sahip olan BİR MAYIS KATLİAMI sonrası DİSK ve TİP yöneticilerinin tavırları bu akımların siyasi kimliğini çok net bir şekilde açığa çıkarmıştır.

Herşeyden önce bu iki revizyonist akım bir yılı aşkın bir süredir sürdürdükleri "goşizm", "maocu bozkurt" teraneleriyle ülkemiz solu açısından çok olumsuz bir ortamın doğuşunda (kendilerine sosyal-faşist diyen muarızlarıyla birlikte) önemli rol oynamışlardır. Karşıtlarını faşistlikle özdeş tutan bir düşünce tarzı egemen sınıfların üzerinde provokasyonlarını inşa edecekleri çok müsait bir zemin oluşturmuştur. Bir yandan halk yığınlarına ve devrimcilere karşı hergün alçakca cinayetler tezgahlayan faşizm öte yandan bu cinayetlerini "Leninciler", "maocuların" çatışması sonucu olarak gösterebilmek için büyük çabalar sarfetmiştir. Bu ayrılığı alabildiğine körüklemiş, "büyük basın"ın imkanlarını bunun için sık sık seferber etmiştir. Gerek TKP ve TİP yanlılarının, gerekse de Halkın Sesi ve eklentilerinin sürdürdükleri ideolojik ve siyasi hat üzerinde geliştirilen provokasyon zemini en son BİR MAYIS KATLİAMI ile doruk noktasına ulaşmıştır. Bir Mayıs provokasyonu bu şekilde yaratılmıştır.

DİSK yöneticileri Bir Mayıs hazırlıkları sırasında ve o gün bu tutumlarını sürdürmüşler ve böyle bir olayın meydana gelmesini önleyebilecek önlemleri alamamışlar ya da almamışlardır. Evet, herşeye rağmen DİSK yönetimi diğer grupların törene katılmasını önlemek istiyorsa bunu alanın çok uzağında Saraçhane'de de yapabilirdi. Belediye kanalıyla Unkapanı köprüsünü açtırarak da önleyebilirdi. Bunu niçin yapmamıştır da tam alanın yakınında bir yerde bunu yapmaya kalkışmıştır. Belki kendi "masum" niyetleri işçi sınıfının gözleri önünde "işçi sınıfına yabancı unsurlar"ı işçi sınıfına karşı saldırgan bir pozisyonda göstererek mahkum etmektir. belki de başka sebepleri vardır. Ama işte tam da bu tutum provokasyon için böyle bir fırsatı kollayanlara, bekledikleri kıvılcımı tutuşturacak fırsatı vermemiş midir? Ve bundan provokasyona alet olan Halkın Kurtuluşçuları ve takipçileri kadar bu ortamın doğmasının önüne geçemeyen DİSK yöneticileride sorumlu değiller midir? Hiç bir art niyetleri olmasa da, alandaki yüzbinlerce emekçinin güvenliğini sağlamak için yapmaları gereken en basit şey bu sürtüşmeye (hangi şekilde olursa olsun) meydan civarında olanak tanımamak değil miydi? DİSK yönetimi bu sorumluluktan "Maocuların" sorumsuzluğu sayesinde kurtulabilir mi?

Öte yandan DİSK yöneticileri olay sırasında da sorumsuz tutumlarını sürdürmüşlerdir. Kanlı BİR MAYIS provokasyonunun bugünden ortada olan en açık yanı bu olay sayesinde faşist güçlerin kendi cinayetlerinin sonuçlarını bir ölçüde solcuların üzerine atabilmek, işlenen cinayetleri solun üzerine suç atarak örtbas edebilmek ve yığınların sola yönelen açılımını bir ölçüde önleyebilmektir. Bu uluslararası deneyim sahibi karşı devrim güçlerinin bugün herkes tarafından gözlenebilen bir çabasıdır.

Kanlı BİR MAYIS pazarının hemen ertesinde bu amaçla bütün karşı devrim güçleri harekete geçerek basını, TRT'si ile provokasyonun siyasi çalışmasına girişmişlerdir. Bir Mayısta solcuların birbirini kırıp geçirdiğini, "Maocuların" halkın üzerine yayılım ateşi açarak 34 kişiyi öldürdükleri yaygarasını koparmışlardır

Yüreği devrim davası için çarpan tüm devrimciler bu provokasyonu açığa çıkarabilmek için, karşı devrim güçlerinin yalanlarını boşa çıkarabilmek için didinirken DİSK yöneticileri ne yapmışlardır? Fırsat bu fırsattır diyerek "maocuları" mahkum etmeye çalışmaktan öte? Açıkça söyleyelim ki o ortam içinde, provokasyonu açığa çıkaracak, halka yapılan açık faşist saldırıyı ve faşizmin bu vahşetini teşhir edecek yerde, provokasyonun bahanesi olanlarla uğraşmak ortalığı bulandırmaya yarayan ve sadece karşı devrimin işine yarayan bir sorumsuzluktan başka bir şey değildir.

Hemen belirtmeliyiz ki, kendi dışlarındaki sol'u fırsattan istifade mahkum etmeye çalışırken burjuva basının yayını paraleline düşen DİSK yöneticileri bu tutumlarında yalnız kalmamışlardır. Bu günlerde seçimlerde işçi sınıfını temsilen sosyalizm bayrağını meclise dikmeye çalışan(!) TİP Genel Başkanı sayın Behice Boran Bir Mayısın hemen ardından TRT'ye verdiği demeçle DİSK yöneticilerini yalnız bırakmamıştır. Oligarşi bütün güçleri ile provokasyonu, solcular arası bir çatışma sonucu olarak göstermeye çalışırken, Behice Boran bu demeciyle "Maocuların" kötülüklerini sayıp dökmeye uğraşmıştır. Olay karşısındaki bu tutumun GÜNAYDIN, HÜRRİYET gazetelerinin ve Karataş TV'sir.in takındığı tutumdan zerre kadar farkı yoktur. Olayın hemen arkasından TRT'deki bir Mayısla ilgili demecinde Maoculuğa, maceracılığa, DİSK yöneticilerine ve CHP ye çatan ama emekçi halka kurşun yağdıran faşistlerden tek söz bile etmeyen Behice Boran bu tutumuyla, olayda yabancıların parmağı olduğunu söyleyen Erbakan'dan bile geri kalmıştır.

Bir Mayıs Katliamı karşısında oligarşinin dilini kullanan, onların tavrını takınan, GÜNAYDIN-HÜRRİYET'in paraleline düşenler, adları ister İşçi Partisi olsun ister Komünist partisi olsun, böyleleri değil devrimci, demokrat adına bile layık değillerdir.

ÇKP REVİZYONİZMİ'NİN TAKİPÇİLERİ DE AYNI KÖRLÜK İÇİNDELER!

BİR MAYIS KATLİAMI bir yanıyla da "sosyal emperyalizme karşı mücadele" yaftası arkasında inşa edilen ÇKP çizgisindeki ideolojik eğilimlerin ne kadar sağlıksız bir temel üzerinde yükseldiğini de açığa çıkarmıştır. Son olaydaki provokasyon malzemesi olma durumu tesadüfi bir olgu değildir. Halkın Sesi ve eklentilerinin takibettikleri siyasi hattın nesnel içeriği böylesi bir provokasyon malzemesi olmaya son derece açık bir nitelik taşımaktadır. Yoksa bu görüşleri savunanların pratik hatalarının sonucu olarak böyle bir durum ortaya çıkmış değildir.

Halkın Sesi Dergisi olaydan sonraki yazılarında böyle bir provokasyonun bağıra bağıra geldiğini önceden gördüklerini mitinge toplu olarak katılınmamasını savunduklarını, bu yüzden çete dediği Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu ve Halkın Birliği gruplarının yolaçtığını söyleyerek üçlü çetenin kumarbaz tekke yöneticilerini provokatör olarak ilan etmektedir.

Öte yandan Halkın Kurtuluşu da kendi görüşlerini şu şekilde ifade ediyor:

"FAşist MC iktidarının bu kanlı tertibi, DİSK yönetiminde bulunanlar tarafından yaratılan ortamda en uygun zemini bulmuştur. DİSK yayın organları ve sorumlu ağızları bir ay öncesinden maocu bozkurtlar dedikleri devrimcilerin mitinge saldıracaklarını ilan ediyorlar(dı). Halkın Kurtuluşu ise (...) mitinge katılacaklarını ve saldırgan kendileri olmayacaklarını belirtmişlerdir.

Açıkça görülecektir ki haftalardır DİSK yönetimi tarafından sürdürülen maocular hayaletini kullanmak için polisin bu sürtüşmeyi beklemesi gerekmiyor. Alanın içine sızan bir ajan her an alandaki herhangi bir sürtüşmeyi bahane ederek, silahını ateşleyebilir, ve DİSK yönetiminin yardımıyla bütün suç maocuların olabilir. DİSK yönetiminin yarattığı ortam CIA için işte böyle aranıp da bulunamayan bir ortamdı." (Halkın Kurtuluşu Adına Vatan Gazetesine Verilen ilandan)

"Halkın Kurtuluşçuları" günahlarından kendilerini işte böyle arındırıyorlar! Olaydan önce kendilerinin saldırmayacaklarını açıklamışlar ya! O halde baylarımız da sorumlu tutulamazlar! Açıklamaları Halkın Kurtuluşu'nun provokasyon malzemesi olan şaşkın mantığını sergilemekten öteye gidememektedir.

Ortamın CIA için arayıp da bulamayacağı bir ortam olduğu gerçekten doğrudur. Ne var ki böyle bir ortamın doğuşunun nedenlerini iyi saptamak gerekir. Bununnedeni olarak sadece DİSK yöneticilerinin birkaç haftadır sürdürdükleri "maocular mitinge saldıracak" teranelerini göstererek işin içinden çıkacağını sanmak herhalde tam bir şaşkınlık olabilir. Oysa apaçık ortada olan bir şey varsa bu da şudur ki; gerek DİSK yöneticilerince birkaç haftadır değil, 1-2 yıldır sürdürdükleri "maocu bozkurtlar" teraneleri, gerekse karşıt uçtaki "sosyal emperyalizm teorcileri"nin "sosyal faşistler" şarlatanlıkları böyle bir ortamı kendiliğinden yaratmaktadır. İki yıldır, devrimcilerin defalarca uyardıkları gibi tamamen anti-Marksist bir temelden kaynaklanan oportünist-sorumsuz siyasetler böyle bir provokasyon ortamını hazırlayıp geliştirmiştir. Halkın Kurtuluşu ve takipçileri eğer bir parça samimi bir devrimci inanç taşıyorlarsa bu olay karşısında DİSK yöneticilerini suçlayarak işin içinden çıkmaya çalışmayı bir kenara bırakarak oturup düşünmeli ve büyük olayın derslerinden - izledikleri siyasi çizginin yanlışlığını kavrama yönünde-yararlanmaya çalışmalıdırlar. Ve anlamaya çalışmalıdırlar ki Marksizmden uzaklaşmak insanı daima burjuvazinin yanına götürür. Devrimcilikten uzaklaşmak daima halka ihanete götürür. Temelinde "sosyal emperyalizm" safsatalarının yer aldığı, revizyonizmle, faşizmi ve emperyalizmi özdeş tutan, ülkemizde yanlış bir ideolojik hat izleyenlere sosyal faşistler diyerek "sosyal faşizme karşı mücadeleyi" (faşizme karşı mücadeleyi bir yana bırakarak) baş mesele yapan ve Sovyetler Birliğine karşı olan her siyasi akımla işbirliği yapmayı esas alan bir siyasi çizginin Angola'da olduğu gibi - CIA ve karşı devrim güçlerinin yanında yer almaktan öte bir yere varamayacağı ortadadır.

Halkın Kurtuluşu Bir Mayıs provokasyonu için kendilerinin yarattıkları sürtüşmeye aslında ihtiyaç olmadığından, alana sızan bir ajan tarafından da havaya bir el sıkılmasının aynı işi yapabileceğinden bahsediyor! Ne kadar şaşkın bir savunma mantığı! Aynı işi ajan provokatörler bile yapabileceğine göre Halkın kurtuluşu ve takipçilerinin de bu işi yapmalarını mazur göreceğiz! Eğer bu baylar ajan provokatörlerin de yapabileceği işlerle uğraşmaya devam ederlerse yakında karşı devrim güçlerinin ajan provokatöre ihtiyacı kalmayacak demektir.

Bir başka nokta da şu: alkın Kurtuluşu böyle bir provokasyona açık bir ortamda mitinge niçin katıldıklarının sorulabileceğini söyleyerek şöyle diyor:

"DİSK'in yarattığı ve polisin tertibine ortam hazırlayan bu zeminde, niçin mitinge katıldığımız da sorulabilir. Kitle mücadelerine onbinlerce halkın katıldığı büyük mitinglere, kimse katılamazsınız diye ambargo koyamaz"

Ne var ki Halkın Kurtuluşu tutarlı değildir.Söz konusu miting, onların en tehlikeli düşmanlar saydıkları "sosyal faşistler" tarafından düzenlenmiştir. Hal böyle

olunca Halkın kurtuluşu, aynı mantıkla daha az tehlikeli buldukları faşistlerin mitinglerine de katılması gerekmez mi? Çünkü bunların mitinglerinde "Rus emperyalistleri" daha etkin şekilde lanetlenmiyor mu? İşte tam da bu noktada Halkın kurtuluşu ve çizgilerinin düşünerek değil, fakat içgüdüleriyle hareket ettiklerini tespit etmek mümkün oluyor....

Kanlı Pazar'ın vebalinden kurtulabilmek için şaşkın açıklamalara başvuranlar arasında Halkın Yolu dergisi de yer alıyor. Bu şaşkınlığın bizim açımızdan müdahele edilmesi gereken önemli bir yanı var: Halkın Yolu Dergisi miting alanında İGD'lilerin Devrimci Gençlik'çilere saldırdığından ve her iki taraf arasında çatışma çıktığından söz ediyor. Bir kere, olaylar başlayınca, ortalıkta tek bir İGD'linin kalmadığını herkes görmüştür. İkincisi devrimcilerin uyduruk düşmanlara karşı değil, asıl düşmana-faşizme karşı mücadele verdiği yadsınamaz bir gerçektir. Diğer yandaşları gibi Halkın Yolu'nun da "sosyal faşizm" şarlatanlığını ve bunun bilinen sonuçlarını mazur gösterebilmek için bu türden yalanlara ihtiyacı olduğu ise artık tekrarlanması gereksiz bir gerçektir.

Öte yandan Halkın Sesi de Halkın Kurtuluşu ve takipçilerinin kumarbaz tekke şeflerinin provokatörlüğünü ilan etmekle, mitinge katılmamayı savunmakla sorumluluktan kurtulamaz. Üçlü çete dediklerinin siyasi çizgileri Halkın Sesi'nin savunduğu siyasi çizginin bir kopyasıdır. Yukarda da değindiğimiz gibi Bir Mayıs provokasyonuna alet olanların sorumluluğunun kaynağı siyasidir. Onların karşılaştıkları sonuç savundukları ideolojik ve siyasi hattın nesnel bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Halkın Sesi'nin yegane "olumlu" yanı savunduğu siyasi çizginin "sosyal faşizme karşı" cihad çağrılarının bir sonucu olarak pratikte ortaya çıkacak kötü sonuçları önceden görebilmesi ve hiç değilse bir günlük o siyaseti terkederek "sosyal faşizme karşı" savaşmaktan -bir gün için- vazgeçebilme basiretini gösterebilmesidir. Ama bu "basiret" kendi siyasi görüş açısından bir oportünizmin sonucu olarak doğabilmektedir. Halkın Kurtuluşu ve eklentilerinin Bir Mayıs Katliamında ortaya koydukları provokasyona alet olma tutumu, daima makyavelist siyasetin mükemmel örneklerini sergileyen Halkın Sesi'nin siyas. çizgisinin varacağı noktayı işaretlemektedir.

Marksizmden, devrimcilikten uzaklaşmanın, oportünizmin varacağı başka bir yer de yoktur!

"MAOCULUK" SUÇLAMASI OLİGARŞİYE HİZMET EDİYOR

1 Mayıs katliamından sonra her kuruluş olayı yorumlayan bildiriler yayınladı. Bildirile bu kuruluşların yönetimindeki siyasi yoğunlukların olaya bakış açılarını yansıtma yönünden birer belge niteliğini taşıyordu. Ve büyük çoğunluğunun ortak noktasını "maocu" terimi oluşturuyordu. DEVRİMCİ YOL siyasetini benimseyen devrimciler, bulundukları demokratik kuruluşların bildirilerinde bu terimin kullanılmasına karşı çıktılar. Devrimcilerin bu tavrı şu noktalardan kaynaklanıyordu: Herşeyden önce devrimciler bir olayı ele aldıkları zaman, esas vurulacak hedefi saptar ve darbeyi ona indirirler. 1 Mayıs Katliamının emperyalizm ve oligarşi tarafından tezgahlandığını görmemek için insanın kör olması gerekir. Ve eğer bir olay emperyalizm tarafından tezgahlanmışsa, buna alan zemin hazırlarsa hazırlasın, devrimcilerin teşhir edeceği şey emperyalizmin oynadığı rol olmalıdır. (Ecevit'in İzmir mitingindeki açıklamaları dahi, hala bu oyunu üç beş sorumsuza yükleyemeye çalışanlarla, faşizmin devlet dışında tezgahlandığını savunanlara ders olmalıdır) Çünkü bugün devrimciliğin ön şartı, emperyalizme ve faşizme karşı savaşmaktır. Bu savaşa halkımızı katmanın yolu onu en geniş şekilde teşhir etmek olduğu gibi emperyalizmin oyunlarının açığa çıkması da ona karşı savaşanların düşmanı iyi tanımasına yarayacaktır.

"Maoculuk" edebiyatına hız verenler burjuva basını ile aynı ağızı kullanmaktan gocunmayabilirler; fakat biz devrimciler, bizzat revizyonistler tarafından da körüklenen, faşist cinayetlerin "maocu-leninci çatışması" şeklinde örtbas etmek istiyen kampanyaya 1 Mayıs Katliamını da alet ettirmeyeceğiz.

"Maoculuk" kampanyasının başını çekenler uyguladıkları şark kurnazlığıyla otomatik olarak kendilerini "Leninci" ilan etmiş oluyorlar! Ama bu o kadar kolay değildir! Burjuva basını insana leninci diyor diye kimse Leninci(!) olamaz. Leninciliğe devrim için savaşmayı gerektirir ki, böylesi "ilerlemeci" baylarımız için çok zahmetli ve çok zor bir yoldur. Tıpkı Halkın Sesi vs. türünden bir dizi tekkeye devrim ustası Mao Zedung'un adını zedeleme imkanı vermeyeceği gibi. ÇKP'nin son yıllardaki revizyonist politikası Başkan Mao'nun şerefli hayatını lekeleyemeyeceği gibi, birkaç devrimci lafazan ve sahtekar da kendine Mao Zedung'un adını siper edip her türlü şımarıklığı yapma hakkını elde edemez....

Biz devrimciler kabaca bu nedenlerden dolayı bildirilerde "maoculuk" kelimesinin kullanılmasına karşı çıktık. Ama bu tavrımız Halkın sesi, vs. akımlarının bu olaydaki konumunu ve tutumunu perdelemek veya onları korumak için değildir. Tam tersine, yalnız kastedilen bu akımların değil 1 Mayıs'ta yer alan her kesimin olaydaki sorumluluğunun açığa çıkmasını istiyoruz. "Maoculuk" adlı bir günah keçisi yaratıp kendi sorumluluklarından sıyrılmak isteyenlerin de onların ikiz kardeşi Halkın kurtuluşu vs.nin de 1 Mayıs'ın somutu içinde ve marksizm-leninizm dışı dünya görüşlerinden kaynaklanan hatalarıyla değerlendiriyoruz. Ve 34 şehidi basamak yapıp ucuz siyasi kazanç elde etmeye çalışan ve bu iş için burjuva basınından medet umanları da nefretle seyrediyoruz.

DEVRİMCİ YOL'DAN MEKTUP

DEVRİMCİ YOL Bildirgesi'nde, Devrimci Hareketimizin siyasi birliğinin, emperyalizme ve faşizme karşı sürdürülen mücadelenin yanıbaşında verilen ideolojik mücadele ile sağlanacak olan ideolojik birlik üzerinde yükseleceği vurgulanıyor ve bunun için bir platform oluşturuluyordu. Bu platform, kısaca, bütün mücadelenin partileşme sürecinin hizmetine sunulması gerektiğini anlatıyordu.

İşte Devrimci Yol dergisi de bu mücadele sürecinin araçlarından bir tanesi olarak gündeme geldi. Devrimci siyasetimizin araçlarından ancak bir tanesi olarak kavranması gereken Devrimci Yol, Devrimci Hareketimizin somut siyasi mesajlarının kadrolar aracılığıyla kitlelere iletilmesinin ve kadroların ideolojik mücadelede aktif olarak yeralabilmesinin bir aracıdır.

Ne var ki, ilk sayısında ve bu sayıda, Devrimci Yol haklı eleştirilerle yüzyüzedir. İdeolojik sorunların yeterince ele alınmamış olması bu eleştirilerin başında gelmektedir.

Bilindiği gibi, sorunlarımızı her zaman içinde bulunduğumuz somut tarihsel koşullar çerçevesinde ele almalıyız. Devrimci Yol'un ilk sayısının yayınlandığı günlerde, Türkiye'de bir seçim ortamı yaşanmaya başlandı. Ve ikinci sayının çıktığı şu günlerde ise somut görevimiz Kanlı Pazar provokasyonunu açığa çıkarmak ve erken seçim konusundaki siyasi pratiğimizi kavramak ve kavratmaktır. İşte bu yüzden gündemde duran ideolojik sorunlara hemen eğilmek imkanına sahip olunamadı. Bu eksiklik, yaşanılan şu günlerin yol açtığı bir "şanssızlık" olarak görülmelidir.

Devrimci Yol'un muhtevasına yönelen eleştirilerin yanısıra biçimi hakkındaki uyarıları da dikkate aldık. Derginin başlık düzenini dahi değiştirerek okuyucularımıza daha rahat izlenebilir bir dergi ulaştırma çabasına girdik. Fakat yine de hem muhteva hem biçim bakımından en mükemmelini gerçekleştirebildiğimiz iddiasında değiliz. Bundan sonra gelecek eleştirilerin de bize daha iyi olanı göstereceğine inanıyoruz.

Türkiye'de devrimci bir yayının en önemli sorunu, kuşkusuz, parasal sorunudur. buna rağmen bayilerimizin bu konudaki gevşekliği üzücüdür. Gerçekten de, devrimci sorumlulukla bağdaşmayan bu tutum, Türkiye çapında çok miktarda dağıtım yapan bu derginin çıkışında en önemli engeldir. Oligarşinin Devrimci Yol önüne diktiği her türlü engele ilaveten bayilerimizin dergi paralarının iletilmesinin önemini kavrayamamaları, bundan sonraki sayıların düzenli çıkmasını tehlikeye sokmaktadır. İsteğimiz, Devrimci Yol'un engellenmesinde oligarşinin tek başına bırakılmasından başka bir şey değildir.

Kuşkusuz, oligarşinin hiçbir engeli bizim için bir "sorun" olmayacaktır. Örneğin, dergimizin ilk sayısı hakkında hemen toplatma kararı çıkartılmış ve 142/3'den (Kürtçülük propogandası) dava açılmıştır.

Bunun yanısıra, Yazışma adresi olarak duyurduğumuz: P.K.242'ye de ambargo konulmuştur. Zarfın üzerinde P.K.242'den başka isim yazılı mektuplar posta idaresi tarafından geri çevrilmiştir (elbette bu "işlem" yalnızca PTT'nin işgüzarlığı değildir.) DERGİMİZE GÖNDERİLEN MEKTUPLARDAN BÜYÜK ÇOĞUNLUĞU, YANİ POSTA KUTUSU NUMARASI DIŞINDA İSİM YAZILI ZARFLAR, ELİMİZE GEÇMEMİŞTİR. Bize daha önce mektup gönderen arkadaşların bu mektupları tekrar yazmaları ve bundan böyle zarfın üzerine yalnızca, P.K.383 yazmaları gerekiyor. (Dergimizin ismi, sahibinin yada sorumlu yazı işleri müdürünün isimleri dahil hiçbir ibare kullanılmamalıdır.) Ayrıca Posta çeki numarası da değişmiştir. bundan böyle dergiye gönderilen paralar MEHMET YAZICI adına 104620 numaralı posta çeki hesabına yatırılmalıdır.

Tekrarlamakta yarar görüyoruz. Devrimci Yol'un siyasetini benimseyen bütün arkadaşların oligarşinin bu derginin yayınlanmasında da söz konusu olan baskılarını göğüslemeleri ihmal edilmemesi gereken bir görevidir. Derginin muhtevasının yetkinleşmesi için ideolojik-teorik yazılar, tartışma yazıları gönderilmeli; bilfiil devrimci mücadele içinde yer alan arkadaşlar, bu mücadelede kazandıkları deneyimlerden diğer arkadaşların da yararlanabilmesi için derginin muhabirliğini de yüklenmelidirler. Bayiler paraları zamanında iletmeli, yaygın bir abone ve bağış kampanyası başlatılmalıdır.

Devrimci Yol nasılki, arkadaşların dergiye yönelik eleştirilerini dikkate alıyorsa tüm arkadaşların da bu haklı istekleri göz ardı etmeyeceğinden eminiz....

DEVRİMCİ SELAMLAR,

DEVRİMCİ YOL

NOT: BİLİNDİĞİ GİBİ DEVRİMCİ GENÇLİK DERGİSİ SAHİBİ VE SORUMLU MÜDÜRÜ FARUK YÜKSEL ARKADAŞ TUTUKLANMIŞTIR. BU YÜZDEN DEVRİMCİ GENÇLİK DERGİSİNİN YAYIN ININ AKSADIĞI BİLDİRİLMİŞTİR.

DEVRİMCİ YOL DERGİSİNE

Kıbrıscık'tan Türkiye ,Dünya devrimcilerine bin selâm. Emperyalizme ve oligarşiye karşı "Kurtuluşa Kadar Savaş" şiarını yücelten devrimcilere ve 'Devrimci Yol'a bin selâm...

Halkımızın ve onların öncülerine oligarşi tarafından açılar kanlı yıldırma savaşı yurdumuzun her yerinde olduğu gibi Kıbrıscık'ta da sürdürülmek istenmekte ve faşistleştirme girişimleri son günlerde oldukça yoğunlaşmış bulunmakta. Bolu'nun bütün ilçelerinde faşist komando teşkilâtlarını örgütleyen "MC" devrimcilerin yoğun, halkın bilinçli olduğu Kıbrıscık'ta bunu gerçekleştiremeyince iyice kudurmuş; ilericileri, yurtseverleri yıldırma harekâtına geçmiştir. Bolu'da Kıbrıscıklı öğrencileri okullardan uzaklaştırmaktadırlar. Kıbrıscıkta ise asılsız suçlamalarla gençleri karakola işkence etmek için yakalamakta, plânlı bir şekilde devrimcileri sindirmeye çalışmaktadırlar, Devrimcileri sahte suçlamalarla işkence etmek için fırsat arayan sağ eğilimli karakol komutanı halkın sağlığını gözardı eden doktor ve MHP'li 'Gümüştekin' üçlüsü saldırılarını yiğit halkımız boşa çıkarmış düzenlenen tertiplere gelmemek için yiğitçe mücadele etmiştir.

Çareyi daima terörde, ilericilerin tayinini yaparak sindirme politikasında gören oligarşi ve onun iktidardaki temsilcisi 'MC' nin şeddeti devrimci Kıbrıscık halkını yıldıramaz. Çünkü bu mücadele emperyalizme ve oligarşiye karşı verilen tüm emekçilerin şanlı kurtuluş mücadelesidir. Bütünleşen her yürek, sıkılan her yumruk emperyalizme ve oligarşiye devrimcilerin vuracağı bir balyozdur.

YAŞASIN KIBRISCIKLI HALKININ EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI ŞANLI MÜCADELESİ!

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ.....

(Bolu)
Kıbrıscık'lı Devrimciler

TÖB–DER GİRESUN ŞUBESİ OLAĞAN GENEL KURULUNU DEVRİMCİLER KAZANDI.

OLAGANÜSTÜ genel kurulla yönetime gelen "Devrimci Öğretmenler Grubu" 4 aylık yönetimi boyunca faşizme karşı mücadelede etkili ve kararlı tavrıyla kitlesi içinde büyük sempati toplamıştır.

Revizyonist ve opontünist grupların yıpratıcı ve karalayıcı kampanyaları rağbet görmemiş, çalışma dönemi boyunca masa başında oturup genel kurullarda grup çıkartmaya kalkanlara öğretmen kitlesi en güzel cevabı vermiştir.

"Devrimci Öğretmenler Grubuna" "Kitleden Kopukluk" "Maceracılık" suçlamalarına yöneltenler aralarında yaptıkları ve tek ilkeleri "Devrimci Öğretmenleri yönetimden uzaklaştırmak" olan ittifakla seçime katılmışlardır. (Demokratik Merkeziyetçiler, Birlik ve Dayanışma, Halkçı Öğretmenler ve Demokrasi için Birlik gruplarının açık desteği)

Devrimci Öğretmenler Grubu'na kitleden kopukluk" "Maceracılık" suçlamalarına yöneltenler, aralarında yaptıkları ve tek ilkeleri "Devrimci Öğretmenleri yönetimden uzaklaştırmak" olan ittifakla seçime katılmışlardır. (Demokratik Merkeziyetçiler, Birlik ve Dayanışma, Halkçı Öğretmenler ve Demokrasi için Birlik gruplarının açık desteği)

Revizyonistler, Genel Kurulda "Devrimci Öğretmen Grubu"nun divan başkanlığı adayına karşı oylamayı kaybedince "Salonda çoğunluğun olmadığı" gerekçesiyle genel kurulu yaptırmamaya gitmişler, ama başarılı olamamışlardır.

Seçimi "Devrimci Öğretmen" 72'ye karşı 105 oyla almıştır.

Genel Kurul öncesi yurtsever Devrimci Öğretmen Grubu" "Devrimci Öğretmen Grubunu" ittifaka zorlamak için grup çıkaracağını söylentisini yaymış, broşür yayınlamış, sonra da ittifak çağrısında bulunmuştur. İttifak önerileri de o anda reddedilmiştir.

Grup çıkaramayan "Yurtsever Devrimci Öğretmen Grubu", genel kurulda, "Hiç tasvip etmedikleri halde şubenin revizyonistlerin eline geçmemesi için" "Devrimci Öğretmen Grubunu" destekleyeceğini söylemişlerdir.

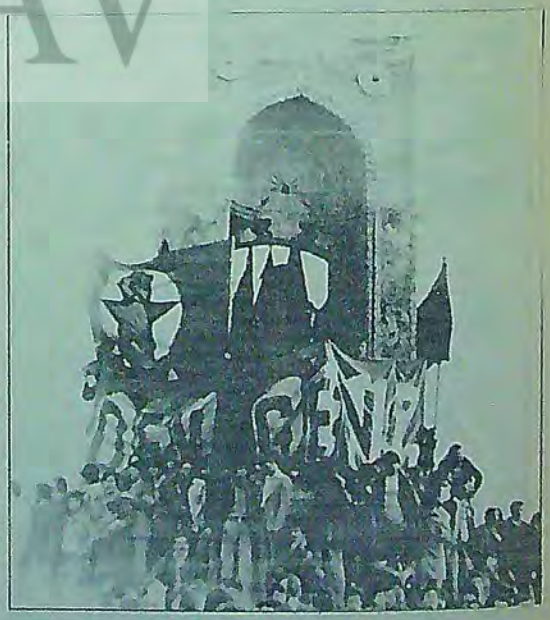

1 MAYIS PROVOKASYONU VE BASININ TUTUMU

VATAN
500 bin kişinin katıldığı 1 Mayıs Mitingi'ne ateş açıldı
Taksim, savaş alanına döndü : İlk ölü sayısı 40
PROVOKASYON

"Kanlı 1 Mayıs"
Suçlu; faşist güçler, CIA ve yerli işbirlikçileridir
İSTANBUL'DA HASTANELER ÖLÜ VE YARALILAR İÇİN KAPI...

Kanlı Pazar 1 Mayıs 1977 ülkemiz tarihinin en büyük katliamlarından birisi olarak anılacak. CIA, MİT, Kontr-gerilla ve resmi sivil güçlerin tertiplediği bu provokasyonun ardından basında çeşitli yorumlar yapıldı. CIA ve Kontr-gerilla'nın tertibini açıklayanları bilgisizlikle suçlayarak CIA ve ABD emperyalizmini savunanlar boy gösterdi. Amaç belli idi: Her halûkârda bu olayı sol içinde bir çatışma olarak gösterebilmek... İşte bu gayretkeşlerden, Milliyet Gazetesi yöneticisi ve baş yazarı Abdi İpekçi'nin yazısının konuyla ilişkin bölümünü ve bu yoruma cevap niteliğini taşıyan, Cumhuriyet Gazetesi yazarlarından Ali Sirmen'in yazısını yayınlamayı yararlı bulduk

DURUM

Doğruluğundan şüphe duyulacak bir başka iddia da CIA ile ilgili olanlarıdır. Bu iddiayı alışkanlıkla ileriye sürenler ya bazı bilgilerden yoksundurlar ya da bunu bile bile yapmaktadırlar.

Evet, CIA, karanlık işler peşinde koşmak ününe sahiptir. Yabancı ülkelerde hükümetler devirmiş, hükümetler kurdurmuştur. Ayaklanmalar kışkırtmış, suikastler düzenlemiş, beğenmediği rejimleri ve kişileri gidermekte ustalık göstermiş, beğendiklerini maaşa bağlamıştır. Bunların çoğunu solcu akımların gelişmesini önlemek için yapmış ve bunu yaparken de devlet içinde devlet gibi davranmıştır.

Ama CIA bugün her yerden çok Amerika'da ipliği pazara çıkarılmış bir örgüttür. Ve bunu bizzat bugünkü Amerikan yönetimi yapmaktadır. Carter'in iktidara gelmesiyle birlikte rezaletler bir bir ortaya dökülmüştür. Yeni Başkan örgütte büyük bir temizlik operasyonu yapmış, stratejisini tamamen değiştirtmiştir. İşin başına güvendiği adamlarını getirmiş ve CIA'yı devlet içinde devlet olmaktan çıkartıp kendi denetimine almış, kendi doğrultusunda çalışan bir örgüt haline getirmek istemiştir.

Nedir Carter'in doğrultusu?

Yargıya varırken bu soruyu da yanıtlamakta yarar var.

Amerika'da Demokrat Parti, ortanın solunda bir partidir. Özgürlükçüdür ve sosyal adaleti gerçekleştirecek sosyal reformlardan yanadır. Sol akımlara fanatik bir biçimde karşı çıkmaz. Aksine onların demokratik olanlarını benimser, destekler.

Carter, öyle bir partinin üyesidir ve öyle bir politika izlemektedir. İnsan haklarına ve o hakların gerektirdiği özgürlüğe fark gözetilmeden uyulmasına ağırlık vermiş, bu arada sola karşı tutumunu belirli bir örnekle ortaya koymuştur:

Kendinden önceki Amerikan yöneticileri İtalya ve Fransa gibi yabancı ülkelerde komünist partilerinin iktidara gelmelerine seyirci kalamayacaklarını söyledikleri halde, o buna katılmadığını açıklamıştır.

Bu ve buna benzer birçok hususlar dikkate alındığında pazar günkü faciada Amerika'nın, CIA'nın parmağını görmek güçleşir. Kaldı ki şu soru da ortadadır:

Türkiye'nin kanlı iç savaşlara, anarşiye, totaliter rejimlere sahne olması mı Amerika'nın çıkarlarına uygundur, yoksa istikrarlı bir hükümet tarafından yönetilen sağlam bir demokrasiye kavuşması mı?

Biz, özellikle bugünkü Amerikan hükümetinin kendi çıkarlarını ikinci şıkta aradığı inancındayız.

Aslında her şeyden şüphelenmek, ihtiyatlılık gereğidir. Ama şüpheleri acele kesin yargılara dönüştürmek ihtiyatlılık gereği değildir, çok kez aldatıcı olur.

ABDİ İPEKÇİ

Dünyada Bugün

CIA Sorunu

ALİ SIRMEN

1 Mayıs'ta Takaim alanında girişilen korkunç ve iğrenç komplonun tepkileri hâlâ sürüyor.

Tartışmalar doğal olarak basında da sürüyor. Kuşkusuz burada, sağın bağnazlarını, kutsal cihad isteyen kalemleri söz konusu etmeyeceğiz. Ancak dış politika ile de ilgili olduğu için, önceki günkü Milliyet'te, dünkü Cumhuriyet'te çıkan üç yazıya dokunmak istiyoruz. Milliyet'in başyazarı ve yöneticisi Abdi İpekçi cuma günkü Durum yazısında Taksim olaylarının ardında CİA'nın bulunduğu yolundaki iddiaların doğruluğunun şüphe götürdüğünü ileri sürüyor. İpekçi daha sonra «Bu iddiayı alışkanlıkla ileri sürenler ya bazı bilgilerden yoksundurlar ya da bunu bile isile yapmaktadırlar» diyor.

Cumartesi günkü Cumhuriyet'te yayınlanan yazılarında ise, İlhan Selçuk ile Uğur Mumcu Türkiye'de seçim öncesi oynanan oyunlar ardındaki CIA gölgesini bir kez daha vurguluyorlardı.

Sanırız, İlhan Selçuk ile Uğur Mumcu'nun görüşlerine katılmamak ne kadar olanaksız ise, Abdi İpekçi'nin görüşlerini paylaşmak da o kadar olanak dışı. Hemen belirtmek isteriz ki amacımız burada bir polemik konusu yaratmak değildir. Herhangi bir konu gibi bu konu da karşılıklı suçlamalara başvurmadan tartışılabilir. Basının yapıcı eleştiri işlevi de buradadır.

Abdi İpekçi'nin Carter, ABD ve CIA için görüşleri sanırız maddi yanlışlar ile değerlendirme yanlışlarını içermektedir.

Herşeyden önce, Milliyet'in değerli yöneticisi çok tehlikeli bir işe girişmiştir. CIA için garanti vermek, değil bir yabancı ülkenin gazetecisi ABD'nin Dışişleri Bakanlığı örgütü için dahi olası değildir. 1967 yılında ABD Dışişleri Bakanlığı, Yunan Sarayı ve CIA; Kralı ve yüksek rütbeli generallerini de içine alan bir darbe hazırlığı içindeydi. 21 nisan sabahı ise Yunan Kralı ile birlikte Amerikan Dışişleri Bakanlığı da şaşkınlık içindeydi. Çünkü CIA darbe planını değiştirmiş, kendisi için daha güven verici görünen ikinci bir planı yürürlüğe koyarak, işbirliği yaptığı kişileri de şaşırtmıştır

Nitekim, CİA'nın bu kontrol tanımaz yapısı, denetleme organlarından biri olan Kongre'yi çileden çıkarmış, ABD haber alma örgütleri içindeki çatışmalardan da yararlanan Kongre üyeleri, atlatılmalarının acısını bu kuruluşların kirli çamaşırlarının bir bölümünü ortaya dökerek çıkarmışlardır

Ancak, bu açıklamaların CİA'nın yapısında önemli bir değişiklik meydana getirebileceğini düşünmek, bu kuruluşun Amerikan sisteminin ayrılmaz sorunlu bir parçası olduğu gerçeğini görmezlikten gelip, onu kişilerin daha az ya da çok iyiniyetli olmalarıyla değişecek bir örgüt olarak görmek yanlışının ürünüdür

Olaylar da bunu doğrulamaktadır. Unutmamak gerekir ki Carter Merkezi Haber Alma Örgütünün başına daha önce bu işlere hiç bulaşmamış, ABD'de liberal olarak tanınan bir kişiyi getirmek isteyince, tepkiyle karşılanmış ve geri çekilmek zorunda kalmıştır.

Amerikan sistemi hakkında yazı yazmış olan siyasal bilimciler ve Anayasa Hukuku Profesörleri, bu ülkenin iki büyük partisi arasında büyük ayrılıklar olmamasının yapının en önemli özelliklerinden biri olduğuna dikkati çekmektedirler. Amerikan siyasal partilerinin, daha doğru bir deyişle ülkenin iki büyük partisi olan Cumhuriyetçi Parti ile Demokrat Partinin en büyük özelliklerinden birisi ideolojik yapıdan yoksun bulunmalarıdır. Yerli, yabancı tüm yazarlar bu konuda birleşmişlerdir. Nitekim, sıkı bir parti disiplininden de yoksun olan bu kuruluşların üyeleri, zaman zaman şu ya da bu konuda karşı parti ile işbirliği yapmaktan çekinmemişlerdir.

Amerika'da Demokrat Partinin ortanın solunda bir parti olduğu savını, Amerikan Haberler Örgütlerinin iyiniyetli uzmanları dışında ilk kez Abdi İpekçi dile getirmektedir. Bu savın pek geçerli ve tutarlı olmadığını kendisi de kolaylıkla anlayabilir sanırız. Demokrat Partinin sosyal adaletten yana olduğu savını da başka bir yazımızda Amerikalı yazarlara dayanarak yanıtlayacağız. Ancak, Demokrat Partinin sol akımlara fanatik bir biçimde karşı çıkmadığı görüşünde maddi yanlış vardır. Şöyle ki, 1967 yılında Yunanistan'da orta ile orta sol eğilimleri kapsayan Merkez Birliği Partisi Made in USA bir askeri darbe ile saf dışı bırakılırken, ABD de Demokratlar iktidardaydı, Beyaz Saray'da da, Demokrat Johnson bulunuyordu. O sırada aklı başında hiç kimse de, Yunanistan'da bağnaz sol tehlikesi olduğunu ileri sürecek durumda değildi. Merkez Birliği Partisi demokratik sol görüşleri benimsiyordu ve benzer kuruluşların en radikallerinden biri durumunda bile değildi.

Carter'in İtalya ve Fransa'da komünist partilerin iktidar olma olasılıkları karşısındaki tutumu, Başkanın Londra Zirvesine gitmeden önce, Le Monde, La Stampa, The Times, Die Welt gazetesi muhabirlerine verdiği demeçte de, açığa çıkmıştır. Nitekim, İpekçi'nin sözü edilen yazısı yayınlandığı gün, Prof. Mümtaz Soysal Milliyetin ikinci sayfasında çıkan yazısında bu noktaya dokunmuştur. Bu bölümü birlikte okuyalım:

«... Carter Avrupa komünizmi denen olaydan hoşlanmadığını, bundan daha kibar bir biçimde ortaya koyamazdı.

Çok partili bir özgürlük düzenini önceden kabul etmiş ve gerektiğinde Sovyet sistemini eleştirmekten çekinmemiş partileri, İtalyan, Fransız ve İspanyol Komünist Partilerini «Demokrasi düşmanı, totaliter unsurlar» olarak nitelemekte Başkan Carter, ne derece haklıdır?»

Görülüyor ki, Sayın İpekçi'nin Carter hakkındaki yorumları da oldukça yüzeyseldir ve kendi gazetesinde yazan Anayasa Hukuku Profesörü yazar Mümtaz Soysal tarafından da paylaşılmamaktadır.

Yineleyelim. Amacımız, Abdi İpekçi ile polemiğe girmek, ya da yazılarında art niyet arıyarak, kendisini suçlamak değildir. Yalnızca Sayın İpekçi'nin, Türkiye'de seçim öncesi dönemde, meydana gelen olayların ardındaki CIA parmağını sezenlerin iddialarının «alışkanlıkla ileri sürüldüğü, bunu ileri sürenlerin ya bazı bilgilerden yoksun bulundukları ya da bunu bile bile (yani kasıtla) yaptıkları» yolundaki görüşlerinin geçerli dayanaklardan yoksun olduğunu göstermektir.

Demokrasimizi korumak istiyorsak, onun karşısındaki tehlikeleri doğru saptamak da görevimizdir.

Ve namuslu bir ses:

akla kara

Emil Galip SANDALCI

Oyun oyun içinde

1 Mayıs pazar günü, Taksim'i cehenneme dönüştüren kanlı kıyımın başlamasından 20–30 dakika önce, Miting alanına bayrakları, flamaları, pankartları ile yeni bir grup giriyordu. Dev–Genç'lilerdi. Binlerce idiler. Yürüyüş kollarının başında, gözalabildiğine, her biri öldürülen bir gencin adını ve resmini taşıyan, sayısız pankart vardı.

Yürüyen bir şehitlik gibiydiler.

Sanki mezartaşları ayaklanıp Mitinge katılmıştı.

Ve, aradan 24 saat geçmeden, hem de Emniyet Genel Müdürü ağzından Adalet ve İçişleri Bakanları adına yapılan ilk resmi açıklamada "Maçka'daki Teknik Üniversite yönünden gelip... Kemal Türkler'in konuşmasının sonunda bilinmeyen bir nedenle alana ateş eden Maocu grup..." diye tanımlanarak suçlandırılacaktı bu grup.

Kamuoyu böylesine ipe sapa gelmez –ama biraraya gelince hesaplı– suçlamalarla koşullandırılıyordu.

Öylesine bir Maocu "imaj"ı yaratılıyordu ki hiç kimseydi ve herkesti.

• •
•

Yıllardan beri "fidan gibi.. gencecik" gençlerin ölüleri ardından içtenlikle ağıt yakan bazı kalemler bile bugünlerde, MC iktidarının emrinde yaratılan Maocu imajının etkesinde, faşizme direnerek ölen o yüzlerce ölü genci bir ikinci kez bir çeşit kurban etmekte.

Hâlâ farkında değil miyiz ne yaptığımızın?

7 MAYIS 1977 CUMARTESİ

kisi yoktur. b– Atatürk Anıtı çevresinde kümelenen on beş bin kişilik büyük grup Dev-Genç grubudur. Önceden yapılan görüşmeler sonucu miting günü Beşiktaş yürüyüş kolu içinde yerlerini almışlar, vaktin gecikmekte olduğunu farkedince yürüyüş kolundan ayrılarak Hüsrev Gerede Caddesi-Maçka üzerinden Taşkışla'ya gelmişler, orada DİSK görevlileriyle anlaştıktan sonra Taksim-Harbiye yolu üzerinden miting alanına girmişlerdir. Kemal Türkler'in konuşması sırasında ters sloganlar attıkları doğrudur. Fakat bu yüzden DİSK görevlileriyle aralarında bir olay çıkmamıştır. Türkler'in konuşmasının sonunda alana ateş açmamışlar, tersine Sular İdaresi'nin duvarları üzerinden açılan ateşin en yakın hedefi olmuşlardır. Maocularla bir ilişkileri voktur. c– "Halkın Birliği".

6 MAYIS 1977 CUMA

Grubun adı:

DEV-GENÇ

Yayın organı:

(Devrimci Yol adlı Haftalık Dergisi var)

Duvar yazıları:

"Tek Yol Devrim"

"Katil Oligarşi"

"Faşizme Ölüm Halka Hürriyet"

"Bağımsız Türkiye"

"141-142'ye Hayır"

"Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz"

"Emperyalizme ve Oligarşiye karşı kurtuluşa kadar savaş"

"Doğuda milli zulme son"

Grubun amacı:

"Daha çok kitlesel gösteriler yaparak halkı devrimci hareket içinde eğitmek gerekmektedir. Sovyetler Birliği emperyalist değil, sadece revizyonisttir. Emperyalizmle yerli sermayedarlar iç içe girip bir blok teşkil etmişlerdir ve özünde oligarşik bir dikta yönetimini sürdürürler. Doğu'da ise Kürt halkına milli zulüm uygulanmaktadır. Türkiye'nin Milli Demokratik Devrim sürecinden geçmesine gerek yoktur. Tek Yol Devrim'dir"

GÜNAYDIN'ın büyük ifşaatı (I)

TÜSTAV

EL SALVADOR'DA HİLELİ BAŞKANLIK SEÇİMLERİNDEN SONRA GELEN AÇIK FAŞİZM

BİR Orta Amerika ülkesi olan El Salvador'da 20 Şubat 1977'de yapılan başkanlık seçiminden sonra toplumsal muhalefetin seçimlere hile karıştırıldığını ileri sürerek yaptığı gösteriler yoğunlaşıp yaygınlaşınca, hükümet ülke çapında sıkıyönetim ilân etti. Sınırlı demokratik hak ve özgürlüklerin tümü belirsiz bir süre için askıya alındı.

SEÇİM KAMPANYASI

El Salvador'daki başkanlık seçimleri kampanyası Orta Amerika ülkelerindeki siyasal yaşamın tipik bir örneğiydi. 4 milyonu aşkın El salvador'lunun gelecekteki Cumhurbaşkanının kim olacağı konusunda söyliyebilecekleri çok az şey vardı. Tarihin akışı içinde kitleler, kendilerini yönetecek olan, oligarşinin sivil ya da asker siyasal temsilcilerinin belirlenmesinde, şimdiye kadar çok nadir olarak söz sahibi olmuşlardı.

1976 martında yapılan Kongre ve belediye seçimlerini kaybetmemek için Başkan Molina'nın liderliğini yaptığı Ulusal Koalisyon partisi (UKP) sözkonusu seçimlerden önce muhalefetin demokratik hakların kısan bir seçim yasasını meclislerden geçirmişti. Sonuç: UKP 54 Kongre üyeliğini ve 261 bölgedeki tüm belediye başkanlıklarını ele geçirdi.

Seçim öncesinde, son seçimin 1976 martı seçimlerinden pek farklı olmayacağı ve UKP adayı General Humberto Romero'nun kolayca kazanacağı konusunda en ufak bir şüphe yoktu. Ulusal Muhalefet Birliği (UMB) adını taşıyan muhalif cephenin adayı emekli albay Ernesto Claramount idi. UMB, UKP dışındaki üç merkez ve sol partiden oluşuyordu: Hıristiyan Demokratlar, SSCB çizgisindeki Komünist Partı ve Ulusal Demokratik Birlik.

El Salvador'u başkanlık seçiminden bir iki ay önce gezenler, seçimlere hile karıştırılacağı konusundaki yaygın şüpheleri batılı basın organlarına açıklamışlardı (Örneğin, Guardian, 26 Ocak 1977). Seçime hile karıştırılacağı seçimden üç dört ay öncesinde halk arasında yaygın bir söylentiydi. Sahte seçim sandıklarının hazırlandığı söyleniyordu. Sahte kımlık kartalarının yapıldığının belirtileri vardı. Gerek oy atma, gerek oy sayma sırasında, partilerin, seçim sandıkları başında birer temsilci bulundurmaları yasal olarak kabul edilmişti. Bununla birlikte, bu temsilcilerin polisler ya da askerler tarafından tehdit edilmeleri ya da sandık başından şu veya bu biçimde uzaklaştırılmaları gelenek halini almıştı.

EN İYİ ÖRGÜTLENMİŞ OLİGARŞİLERDEN BİRİ

El Salvador oligarşisi Latin Amerika ülkelerindeki oligarşilerin en gerici, en iyi mevzilenmiş, en çok bütünleşmiş en iyi örgütlenmiş olanlardan biridir. Bu oligarşi, ülkeyi denetleyen "14 aile"den oluşmaktadır. Bu oligarşinin iki tane mücadeleci örgütü vardır: Ulusal Özel Sanayi Birliği (ANIP), diğeri ise Güney Bölgesi Tarım Cephesidir (FARO).

Birçok Latin Amerika ülkesinde olduğu gibi El Salvador'da da, toprağı kimin denetliyeceği sorunu, köylülerle oligarşi arasındaki çelişkinin temelini oluşturur. Açlık ve sefaletin artmasının nedeni, toprakların giderek daha fazla bir bölümünün, halkın tükettiği mısır, fasulye ve diğer ürünler yerine, ihracat ürünlerinin ekimi için kullanılmasıdır. El Salvador'da eskiden beri var olan, büyük toprak sahipleriyle yoksul köylülük arasındaki uçurum sık sık köylü ayaklanmalarına neden olmuştur.

SAHTE TOPRAK VE TARIM REFORMLARI GİRİŞİMLERİ

Köylülerin, yaşamlarını sürdürebilmek için sürekli olarak küçük de olsa toprak talep etmelerinin sonucunda, birçok Güney Amerika ülkesinde 1960 sonrasında ortaya çıkan sahte toprak reformu girişimleri, El Salvador'da da gündeme getirilmiştir.

Emperyalizmin genel bunalımının içinde yaşadığımız üçüncü evresinde, yeni-sömürge ülekelerde emperyalistlerin en gözde müttefikleri, kendileriyle bütünleştirerek geliştirdileri yerli tekelci burjuvazilerdir ve bunlar emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin yukardan aşağıya inşa sürecinde feodal kalıntıları kapitalistleştirerek üretimi ve iç pazarı genişletme eğilimindedirler. Bu nedenle pazarın genişlemesinde büyük payı olan yol, su, elektrik gibi alt yapı yatırımlarını destekleyen ve kapitalist üretim ilişkilerinin diğer mülkiyet ilişkilerinin yerini almasını amaçlayan toprak reformları, emperyalistler tarafından gündeme getirilmektedir. Bunun yanısıra, köylülüğün devrimci potansiyalini nötralize etmek başta gelen amaçlardan biridir. Kiracı yoksul köylüler,-mevcut düzenin işleyişinin doğal bir sonucu olarak-ilerde yeniden büyük toprak sahiplerinin elinde toplanacak olan küçük birer toprak parçasının sahibi yapılarak, hareketliliği artan köylülüğün sosyalist hareketle bağını kesmek amaçlanmaktadır. (El Salvador başta olmak üzere Orta Amerika ülkelerinin çoğunda, toprak ve tarım reformalarının gündeme getirilmesinde bu ikinci amaç daha ağır basmaktadır.)

Ve bu noktada emperyalismin kendi çözümsüzlüğü ortaya çıkmaktadır: Emperyalizmin hegemonyası altındaki geri-bıraktırılmış ülkelerde, geleneksel büyük toprak sahibi sınıfın oligarşilerin oluşumunda bizzat yer alması, bu reformların yapılamamasına ve sürüncemede kalmasına neden olmaktadır. Bu ise oligarşi içindeki çelişkilerin sık sık ortaya dökülmesine ve istikrarsız bir gerici yönetimin oluşmasına yol açmaktadır.

Yumuşak bir reform oligarşinin uzun dönemdeki çıkarlarına uygun düşmekle birlikte "14 aile" tarım reformunu protesto ettiler. Bu aileler, daha 1960'ların ilk yıllarında, ABD'nin önderliğindeki ilerleme için İttifak (Alliance for Profress) örgütünün reform programları aleyhinde şiddetli bir kampanya başlatmışlar ve bu örgütü "komünist bir kumpas"ın ürünü ve ABD elçisini "komünist" olmakla suçlamışlardı. Oligarşi, işlemiyeceği başından belli olan son reform girişimlerine karşı da bir karşı propaganda başlatmış durumdadır.

Son reformun amacı tarımdan sanayie sermaye aktarımı yapmak ve mamul mallar için pazar teşkil edecek hali vakti yerinde bir köylü tabakası yaratmaktır. Bu ise oligarşinin uzun dönemdeki çıkarlarına ters düşmemektedir. Askerler ve teknokratlar düzenin ve sistemin bütününün çıkarlarını düşünürken, reforma karşı çıkan oligarşik gruplar kısa dönemli bireysel ve grupsal çıkarlarını gözetmektedirler.

KENTLERDE TOPLUMSAL PATLAMALAR

Köylülerin kentsel bölgelere göç hızlandıkça kentlerdeki gerilim ve şiddet artmaktadır. Örneğin, 1976 Temmuzunda başkent San Salvador'da gösteri yapan kitlelere polisin ve askerlerin saldırması sonucu çıkan olaylarda 12 kişi ölmüş, 40 kişi yaralandı, 20 kişi de kayboldu. Üç yıl önce, 1974 Agustosunda İnşaat İşçileri Sendikasının (SUTC) yönettiği grevi, hükümet, ancak sendika başkanı Jorge Moran Cornejo'yu öldürerek durdurabilmişti.

1971'den bu yana Ulusal Üniversite açık olduğundan daha fazla süre kapalı kaldı. Üniversite en son olarak, iki öğrencinin ve bir polisin öldüğü olaylardan sonra 19 Kasım 1976'da kapatıldı. Çatışmalar Başkanlık seçimleri propaganda döneminin başladığı 20 Kasım'dan sonra da sürdü. Seçim kampanyası ilerledikçe geleneksel göz altına alma, tutuklama, işkence gibi uygulamalar ve ortadan kaybolma olayları yoğunlaşarak sürdü. 27 Kasımda 60 bin kişinin katıldığı bir kitle gösterisinde Üniversitenin yeniden açılması, ücretlerin arttırılması, sendikaların desteklenmesi ve gerçek bir toprak reformunun yapılması talep edildi.

El Salvador'da olanlar o denli vahşiydi ki, bu durum, (kapitalizmin rüşvet, işkence gibi pisliklerinden kısacası günahlarından arınmak ve dünya halklarına sevimli ve "demokrat" (!) görünmek isteyen, dünya halklarını ve Amerikan kamuoyunu aldatmak görevini yüklenmiş, Amerikan tekelci sermayesinin akıllı temsilcileri) "Demokrat Parti" milletvekilleri tarafından ABD Kongresine getirildi. Kongre 1976 Haziranında, Orta Amerika ülkelerindeki insan haklarına ilişkin bir araştırmayı başlattı. 1972'den bu yana Kosta Rika'da sürgün yaşayan, eski başkan adaylarınadan ve Ulusal Üniversitenin eski rektörlerinden, burjuva demokratik Fabro Castilla, araştırma komitesinin El Salvador'a ilişkin oturumunda tanıklık yaparak şunları söyledi: "ABD, Amerikan Devlet ve Savunma Bakanlıklarının, Orta Amerika'daki yönetimlerde oynadığı rol konusundaki düşüncelerinin samimi olarak açıklamak istiyorum. 45 yıl süresince en temel insan haklarını çiğneyen zorbalığa dayanan bu durumu sürdürmek konusundaki ülkemdeki diktatörlüğün ABD desteğini hesaba katmaması düşünülemez."

ABD'nin yeni başkanı "demokrat" (!) Carter'ın, Varşova Paktı ülkelerini de hedef alan "insan hakları" konusundaki duyarlılığı (!) Latin Amerika'daki faşist diktatörlükleri tedirgin etmişse de, ABD devlet organlarının şu ya da bu biçimde dolaylı **desteği sürmektedir. Şimdiki ABD yönetimi için, olsa olsa, devrimci mücadele karşısında yıpranmış bazı açık faşist yönetimlerin ardındaki desteğin çekilmesi ve o ülkelerdeki revormist ve/veya reformist siyasetlerin etkinlik derecesini göz önünde bulundurarak, halk yığınlarının devrimci mücadelesini yolundan saptıracak bazı "demokratik" (!) yönetimlerin, belki de "geçici" olarak desteklenmesi sözkonusu olabilir.**

ABD askeri ateşesi, son seçime ilişkin tercihini uzun bir süre belirtmekten çekindi. Çünkü son seçimde her iki adayı da uygun görmüyordu. Onun kanısına göre "kurumsal bir çözüm" örneğin, bir askeri darbe gerekliydi. Bununla birlikte Aralık ayından sonra UKP'nin adayı Romero'yu açıkça desteklemeye başladı.

Bir Orta Amerika ülkesinde, adaylardan biri ABD Elçiliğinin onayını alırsa büyük bir olasılıkla iktidara gelir.

DEVRİMCİ MÜCADELE

Bütün Orta Amerika ülkelerinde olduğu gibi, El Salvador'da da devrimci mücadele **SBKP** (Sovyetler Birliği Komünist Partısi) **çizgisindeki revizyonist komünist Partinin** dışında gelişiyor. komünist Partı ülkede varolan "sömürge tipi faşizmi' hiçbir zaman doğru bir biçimde çözümleyememiş; **bütün çalışmalarını, demokratik ögelerin ağır bastığı dönemlerde yapılan seçimlere göre programlamış ve bütün gücünü bu seçimler için seferber etmiş, zaman zaman anti-tekel burjuvazinin ve/veya küçük burjuvazinin siyasal temsilcilerine umut bağlamış ve her defasında hayal kırıklığına uğramıştır. Komünist Parti son seçimlerde de benzeri bir politika izlemiştir.**

El Salvador'da solun bölünmüşlüğü doğal olarak solun etkinliğini sınırlamaktadır. 1975 Mayısında, bütün dünyanın saygı gösterdiği bir devrimci olan Rogue Dalton Garcia Devrimci Halk Ordusundan (ERP) tasfiye edilen bir grup tarafından öldürüldü. ERP ülkedeki iki gerilla örgütünden birisidir. Diğerinin adı ise Ulusal Kurtuluş Kuvvetleridir (FPL). Bu iki örgüt bazen ortak eylemlere girişmektedirler.

Dalton eski bir devrimci, bir şair ve bir yazardı. 1960'ların ilk yıllarında Küba'ya sürgün gitmişti. 1974'de ERP'e katılmak üzere El Savador'a dönmüştü. Dalton'u öldüren grup, **Latin Amerika'daki çoğu devrimci örgüt için hala bir sorun olan "foko"cu anlayışa** sahip olduğundan dolayı tasfiye edilmişti.

Son yıllarda yeni bir devrimci örgüt doğmaktadır. Ulusal Öğretmenler Birliği (ANDES) yöneticilerinden bazılarının önderlik ettiği ve köylüleri temel alan Devrimci Halk Bloku. Öğretmenler Birliği faşist yönetime karşı uzun bir zaman direnme odağı olmuştur. Daha 1974'de ANDES seçimler yoluyla düzenin değiştirilemiyeceğini açıklayan ve halk örgütlerindeki devrimcileri kitleleri devrimci mücadele için seferber etmeye çağıran bir bildirge yayınlamıştır.

Bir çok Orta Amerika devrimcisi, Orta Amerika halklarının kurtuluşunun anahtarının, belgedeki devrimci güçlerin birliği olduğunu belirtmektedir. ABD Bölgedeki 15 milyona varan insan üzerindeki denetimini sürdürmek için Guatemala'yı ve Nikaragua'yı kullanmıştır. ABD, bölgedeki hegemonyasını daha da sağlamlaştırmak için CONDECA 7Orta Amerika Savunma Konsevi) gibi bölgesel kuruluşları daha da güçlendirmektedir. Ama El Salvador'da olduğu gibi, bu yoksul cumhuriyetlerin tümünde mücadele geleneği vardır ve devrimci örgütler bu geleneği sürekli mücadeleye dönüştürmek savaşı içindedir.

SEÇİME DOĞRU

1972 'de askeri bir darbe ile kendisini Başkan ilân Molina, açık faşist bir dönemden sonra yeniden bazı sınırlı demokratik hak ve özgürlükleri tanımış ve son seçime bu ortamda gidilmiştir. Seçimden birkaç hafta önce El Salvador'a giden bir Amerikalı, dönüşte

NİKARAGUA'DA FAŞİST DİKTATÖRLÜK CAN ÇEKİŞİYOR

15 YILLIK gerilla hareketini ezemeyen Nikaragua'daki ABD destekli Somoza diktatörlüğü bugün can çekişiyor.

Bu Orta Amerika ülkesini 40 yıldır yöneten bir ailenin çocuğu olan General Anastasia Somoza bugün hasta ve herşeyden şüphelenen bir zorba durumundadır. Kendisinin, akrabalarının ve arkadaşlarının geleceklerini güvence altına almak için, hızla, ceplerini doldurdukları ve dış ülkelere sermaye kaçırdıkları ileri sürülmektedir.

Amerikan silahlarıyla donatılmış, ABD tarafından eğitilmiş, morali tümüyle bozuk bir ordu, ülkenin kuzeyinde, **Sandistina Ulusal Kurtuluş Cephesi** (FSLN) ile işbirliği yaptığından şüphelenilen savunmasız halk kitlelerine karşı acımasız bir terör kampanyası başlatılmıştır. **'Silahlı ayaklanmaya karşı saldırı'** stratejisine uygun olarak, ilk önce yerli halk göçe zorlanıp bölge boşaltılıyor ve böylece, daha sonra helikopterlerin silahlı saldırıya geçeceği "serbest ateş bölgeleri" kuruluyor. Kırsal kesimde işkenceler, insan kaçırmalar, kitlesel öldürmeler alabildiğine yoğunlaşırken, başkentte geçici tutuklamalar, yargılamalar sürüyor.

Somoza'nın, muhalifleri arasında fark gözetmiyen acımasız terörü, **iktidarının** iflas durumunun açık bir kabulüdür. Öğrenciler, işçiler, köylüler, Amerikan emperyalizmine ve Somoza diktatörlüğüne karşı 15 yıldır silahlı mücadele veren FSLN saflarında birleşiyorlar. 1974 Aralığındaki çatışmalarda bazı FSLN liderlerinin öldürülmesine rağmen devrimci hareket dalga dalga bütün ülkeye yayılmaktadır.

FSLN yetkililerinin açıklamalarına göre örgütün savaşçı kadroları 1974 Aralığından bu yana iki misli artmış durumdadır. 1976 yılı içinde, Kuzey Nikaragua'daki dağlık bölgelerde dört ayrı cephede 25 çatışma oldu. Kentlerde işçiler ve öğrenciler, dayanılmaz düzeye varan hayat pahalılığını protesto etmek için gösteriler düzenliyerek mücadeleye katılıyorlar. Bu gösterilerde ücretlerin yükseltilmesini ve yaşam koşullarının düzeltilmesini ve siyasal tutukluların serbest bırakılmalarını talep ediyorlar.

FAŞİST TERÖR

Kuzey Nikaragua'daki kuzey Amerikalı misyonerler, "demokrat"(!) Amerikan senatörlerine yolladıkları bir mektupta köylerin yakıldığını, şüpheli görülen herkesin toplama kamplarına kapatıldığını açıkladılar. "Bu kamplarda insanlar tekmeleniyorlar, önce çırılçıplak soyulup sonra dövülüyorlardı. Ayaklarından asılıyorlar, boyunlarından bağlanıp hayvan gibi çekiliyorlardı. Yüzleri bıçakla kesilmişti. Ellerinden her şeyleri zorla alınmıştı, kadınların ırzına geçilmişti."

Başkent Managa'daki New York Times muhabiri, "gerillalarla işbirliği yaptığından şüphelenildiği için kafasına kurşun sıkılarak öldürülmüş kurbanların" ya da parmaklarından asılıp midesine vurulan tutukluların öykülerini gazetesinde yazdı. Yine bu muhabire göre, tutuklulara önce ucuna ip bağlı bir düğme yutturuluyor sonra ip hızla çekiliyormuş. Hatta, tutucu Nikaragua Katolik Kilisesi papazları bile teröre son verilmesini talep ettiklerini kamu oyuna açıklamışlar. Papazlar Ocak ayı içinde gazeteye yazdıkları duygulu bir mektupta, köylüleri insanlık dışı bir biçimde istismar etmesinden dolayı hükümeti suçlamışlardır.

Bunlar, Nikaragua'daki diktatörlüğün, son yıllarda dünya kamuoyuna ve basına yansıyan terör uygulamalarıdır. 2.2 milyon insanın oluşturduğu Nikaragua'da kurumlaşmış şiddet halkın günlük yaşamını alabildiğine etkilemektedir.

ASKERİ MAHKEMELER

Somoza'nın insan haklarını tümden çiğnemesnin en son örneği, FSLN üyesi olmakla suçlanan 111 sanığın yargılanması için kurulan askeri mahkemelerdir. Küba' daki bir FSLN sözcüsü, bu mahkemelerdeki görevlilerin tümünün Somoza'nın Ulusal Savunma Örgütünün mensubu olduklarına ve aralarında işkencecilerin, kaçakçıların ve güvenlik ajanlarının bulunduğuna işaret etmiştir.

FSLN yetkilisi askeri mahkemelerdeki duruşmaları "Somoza ve kliğinin örgütün tutuklu üyelerine karşı yönelttiği misillemeyi maskelemeye, gizlemeye çalışan bir örtü" olarak nitelemiştir. Thomas Jorge Martinez adlı bir önder, yedi ay süresince hiç kımseyle görüştürülmeyip kendisine sürekli işkence yapıldıktan sonra 129 yıl hapis cezasına mahkum edilmiştir.

1976 Haziranı içinde ABD Kongresindeki bir alt-komite, ABD'nin Nikaragua'da insan haklarının çiğnenmesini sistemli bir biçimde desteklediğine tanıklık edenleri dinledi. Somoza'nın kendisini savunmak için, sözkonusu alt komitenin bu çalışmaları sırasında gizlice Washington'a gelmesine rağmen, alt-komite temsilcsi Donald Frazer, Amerikan askeri yardımının azalmadan sürdüğünü, bunun da ABD'nin, bu baskı politikalarını uygulayan yönetimi desteklediğinin açık bir belirtisi olduğunu vurguladı.

"Demokrat"(!)- Jimmy Carter yönetiminin "insan hakları" kampanyası(!) Somoza'nın güvensizliğini arttırdı. Çünkü Somoza büyük ölçüde ABD'ye bağımlıdır. Tıpkı kVietnam Savaşı sırasında olduğu gibi, Amerikan kamuoyunun Nikaragua'ya yapılan ekonomik ve askeri yardıma son verilmesi talebi sık sık gündeme gelirse, bu emperyalist destek azalabilir.

DÖNÜM NOKTASI

Somoza'nın anti-emperyalist bir halk hareketiyle devrilmesi, bölgedeki ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadeleleri için bir dönüm noktası olabilir. Amerikan emperyalizmi ve müttefikleri, stratejik olarak hayati önemi olan bu bölgedeki hakimiyetlerinin pamuk ipliği gibi olduğunun bilincindeler: Panama'daki her an patlamaya hazır durum, Kosta Rika'daki ilerici güçlerin etkinliği, hileli seçimlerden sonra El Salvador'daki örgütlü bunalım, Honduras ve Guatemala'daki örgütlü devrimci mücadele, Karayip adalarındaki ulusal başkaldırı emperyalist egemenliğe sert darbeler indirmektedir.

ABD'deki radikal basın organlarına yaptığı açıklamalarda şunları söylemiştir: "1976'nın Mayıs-Aralık ayları arasında ülkede yaklaşık 50 kişi ya öldürülmüş ya da kaybolmuştur. Terör son aylarda giderek yoğunlaşmış ve halkın değişik kesimlerine yayılmıştır. Savunma Bakanı olan General Kamera bütün bu olayların baş sorumlusudur. Hedef sendika liderleri, köylüler, öğrenciler ve mahalli muhalefet önderleridir. Bir olayda, gerillaları arayan güvenlik kuvvetleri bir köyü sardılar, bir eve girdiler ve aralarında birinin 58, birinin de 13 yaşında olduğu 6 kişiyi öldürdüler. 1975 Temmuz'unda bir grup üniversite öğrencisi barışçıl bir yürüyüş düzenlemişti. Aralarından onüçü öldürüldü, yüzlercesi yaralandı."

Bir UMB lideri ise, seçim öncesinde ülkedeki durumu Batılı basına şöyle tanımlıyordu: **"Silahlı Ayaklanmaya karşı saldırı"** kuramı sadece gerillalara karşı değil, sivil halka karşı da giderek, artan bir vahşetle uygulanıyor. O halk ki aldatılmış, hayal kırıklığına uğramış, baskı altında tutulmuş bir halktır. 1977 yılı bir bunalım yılıdır."

Revizyonist Komünist Parti seçimlerde yasal demokratik muhalefet içinde yer alıp tüm güçlerini seçimler için seferber ederken, **devrimciler seçimleri asla bir kurtuluş olarak görmemişler ve devrimci mücadeleyi yükseltmek doğrultusunda seçim platformundan yararlanmışlardır.** Sadece Devrimci Halk Bloku seçimleri boykotu veya beyaz oy vermeyi önermiştir. Blok, çıkan oylar ne olursa olsun hile ve veya silahların gücü ile başkanın belli olacağı bir ortamda oy vermenin anlamsızlığının, içinde yaşanılan devrimci durumun anlamını sileceğini söylemiştir. Bununla beraber, Blok, seçim platformunda etkin bir biçimde yer almıştır.

SEÇİMLERDEN SONRA

Seçimlerden üç gün sonra, Hükümet iktidardaki UKP'nin adayı General Romero'nun kazandığını ve Romero'nun UMB'nin aday emekli albay Varamount'un aldığı oyların iki misli oy aldığını açıkladı. (UKP kurulduğu 1962'den bu yana iktidarı elinde tutuyor).

24 Şubatta, 4 milyonluk ülke halkının onbinlercesi başkent San Solvador'un merkez meydanını doldurmaya ve dikenli telden barikatlar kurmaya başladılar. Seçimlerin yenilenmesini talep ediyorlardı. 1972'de benzeri bir hileli seçim sonrasında bir darbe ile kendisini başkan ilân eden Molina, askeri birliklere meydanı boşaltma emri verdi. Çatışma çıktı. Amerikan basın ajanslarından UPI (United Press International) muhabiri en az altı ölü bulunduğunu bildirirken, ABD'ye kaçan El Salvador'lular düzinelerle insanın katledildiğini ve yüzlercesinin yaralandığını iddia ettiler.

Protesto gösterilerinin yoğunlaşması ve yaygınlaşması sonunda, Faşist hükümet bütün ülkede sıkıyönetim ilan etti.

Varamount komşu Kosta Rika'ya kaçtı ve sürgündeki diğer UMB liderlerinin arasına katıldı. El Salvador'dan ayrılmadan önce Claramount, San Salvador'da biriken kitlelere şöyle seslendi: "Burada olanlara seçim olayı denilemez. Burada olan halka karşı barbarca bir saldırıdır." Sürgündeki Varamount açık terör rejiminin kurulduğunu ve yüzlerce UMB eylemcisinin tutuklandıklarını ya da ortadan kayboldukularını açıkladı. "Silahlara karşı düşüncelerle savaşmakla yanılmışım" diyen Varamount yeni durumun demokrasi mücadelesindeki yeni aşamanın başlangıcı olduğunu söyledi.

Faşist hükümet geçtiğimiz günlerde sıkıyönetim süresini uzatmıştır. Sıkıyönetim gereği El Salvador yurttaşlarının ülkeye giriş çıkışları son derece sıkı denetim altında bulundurulmaktadır. Sıkıyönetim kararnamesinin verdiği haklara dayanarak ifade, toplantı yapma gibi temel özgürlüklerin tümü, bütünüyle "meçhul" (!) bir süre için ortadan kaldırılmıştır ve hükümet, "gerekli gördüğü" kişileri derhal sınırdışı edebilmektedir. Başkentin tüm sokaklarında, uzun bir süre, motorlu askeri birlikler devriye gezmiş ve çatışmalara sahne olan kesimlerde giriş çıkışı denetim altında tutmuşlardır.

Baskı ve zulüm katmerleşirken, son iki ay içinde El Salvador'da "14 aile" den birisinin üyesi olan Dışişleri Bakanı, Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerine bağlı gerillalar tarafından kaçırıldı. Gerillalar Dışişleri Bakanının hayatının karşılığında, 37 siyasal tutukluya yabancı ülkelere gitme hak ve özgürlüğünün tanınmasını istemektedirler. Bakanın ailesi, gerillalara, fidye ödeyebileceğini açıklamışlarsa da gerillalar bunu reddettiler ve 37 tutuklu konusundaki isteklerinde hala direnmektedirler.

El Salvador halkının anti-oligarşik anti-emperyalist mücadelesi hayatın bütün alanlarında sürmektedir. Örneğin, en son olarak, **açık faşizmin beyaz terörüne rağmen** San Salvador'da işçiler ve müttefikleri **1 Mayıs'ı yasadışı gösterilerle kutlamışlar-dır.** 1 Mayıs günü devlet güvenlik kuvvetleriyle çıkan çatışmalarda 8 kişi ölmüş ve bir o kadar insan da yaralanmıştır.

El Salvador'da devrimci mücadele bütün şiddetiyle sürmektedir. Zafer El Salvador halkının olacaktır.

DEVRİMCİ HAREKET, SEÇİMLE

İÇİNDE bulunduğumuz günlerde en fazla tartışılan konu hiç şüphe yok ki, 5 Haziran 1977 de yapılacak erken seçim ve bu olay karşısında devrimcilerin alacağı tavırdır. Bu konuda doğru tavır alabilmenin tek yolu içinde bulunulan ortamda devrimci hareketin sorunlarını ve bu sorunlar içerisinde de temel sorunu doğru olarak saptayabilmektir. Devrimci Yol Bildirgesi'nde ve 1. sayısında ortaya konulduğu gibi devrimci hareketin bugün içinde bulunduğu temel sorun işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketini yaratmak, ideolojik kargaşalığı ortadan kaldırmak ve iktidar mücadelesinin manivelası kitlelerin önder ve örgütlü müfresi savaşçı bir partinin yaratılmasıdır. İşte devrimciler içinde bulundukları ortamda bütün olaylara bu temel sorunun çözümlenmesi açısından yaklaşmalıdırlar.

Bu temel sorunun çözümlenmesi açısından erken seçim 'ne ifade etmektedir? Devrimcilerin seçimler sırasında da temel meselesi partiyi yaratma mücadelesini aksatmadan yürütmektir. Partileşme süreci ise bilinçli ve örgütlü kadro eylemine dayanan kadroları eğitme ve bilinçlendirme, kitleleri bilinçlendirme ve örgütleme eylemi sürecinde gerçekleşecektir. Kısacası bütün eylemlerimiz esas olarak partiyi yaratma mücadelesine tabi olarak geliştirilmelidir. Bu ise önümüzdeki seçim ortamında seçim olayına karşı tavırsız kalacağımız, bu olayın gelişimini ve sonuçlarını etkileme yolunda çalışma yapmayacağımız anlamında yorumlanmamalıdır. Devrimciler kitlelerin faşizme karşı olan potansiyellerini esas olarak faşist güçlere karşı aktif mücadeleye sokarak, faşist güçleri tecrit ederek, anti-faşist aktif kitle ve kadro eylemleri, ajitasyon ve propoganda ile birlikte işçi sınıfı ve emekçi halk için CHP'nin de kurtuluş olmadığını kitlelere anlatarak seçim sonuçlarının faşist güçler aleyhine olmasına çalışmalıdır. Faşist partilere ve örgütlere karşı yapılacak aktif eylemler, anti-faşist propoganda ve ajitasyon, faşist saldırılar kime yapılırsa yapılsın, devrimcilerin sürekli olarak savundukları ve yükselttikleri mücadeleler olmalıdır. Bu çalışma esas görevimiz partiyi yaratma mücadelesi unutulmadan yapılması gereken ödevimizdir.

CHP İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKLARIN KURTULUŞ UMUDU OLAMAZ

İlerici-demokrat burjuva yazarlarının ve sosyalist maskeli küçük burjuva reformist revizyonist görüşlerin desteklemek için yarıştıkları, halkçı, solcu diye lanse ettikleri sosyal-demokrat (demokratik-sol) CHP'nin burjuva özünü açarak Devrimciler olarak neden desteklemediğimizi açıklayalım. Sosyal-demokrat CHP neyi temsil etmekte, hangi sınıflara hizmet etmektedir?

12 Mart 1971 Muhtırasına karşı bu 'faşizmdir' diye sadece ses çıkaran, sonradan da bu faşist yönetimin yaptığı birçok şeyi ya destekleyen ya da büyük bir suskunlukla kabullenen, faşizme karşı yiğitçe dövüşenleri maceracı olarak suçlayan demokratik-sol görüş ve Ecevit neyi savunuyor? Demokratik sol görüşün ve Ecevit'in, modern revizyonistlerin ve reformistlerin, demokrasi havarisi burjuva yazarların demokrasiden anladıkları nedir? CHP programı nasıl bir programdır, halkın taleplerini yansıtmakta mıdır? Tekelci burjuvazi ile CHP arasındaki ilişki nedir? CHP programı tekelci burjuvaziye karşı mıdır? Bu soruların cevapları CHP'nin konumunu ve demokrasi mücadelesinden ne anladığını ortaya koyacaktır. Bunun için kısaca CHP programının temel anlayış noktalarını ele alacağız.

CHP programına genel bir bakış, bu programın belirsizlik ve çözümsüzlük içinde somut hiçbir önerme getirmeden sömürünün önleneceğinden, demokrasinin kurulacağından ve halkın ekonomik ve siyasi gücünün yükseltileceğinden söz ettiğini göstermektedir. Ama sömürüden ne anlaşıldığı demokrasi ve devlet kavramlarından ne anlaşıldığı açılınca CHP'nin burjuva yüzü bütün berraklığıyla ortaya çıkmaktadır. Bunların yanında, CHP'nin halkça düzen, hakça kazanç kavramlarının özünde kapitalist sömürünün ve baskının sürdürülmesini içeren kavramlar olduğunu göstermek gerekmektedir. Ayrıca CHP programı içerik olarak demokratik bir program olmamasına rağmen getirdiği muğlak ifadelerle kendisini çağımızın en ileri düzeni sosyalizm yerine alternatif olarak getirdiğinden demogojik ifadelerle burjuva muhtevasını ve sınıflar mücadelesini gizlemeye çalışmaktadır. Bu da özellikle CHP'nin burjuva özünün ortaya çıkarılmasını gündeme getirmek ve halk kitlelerini emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadelede devrimci yola kanalize etmeyi zorunlu kılmaktadır.

CHP KAPİTALİST SÖMÜRÜYE KARŞI DEĞİLDİR

CHP programı bir yandan sömürüyü kaldıracağını "insanca, hakça bir düzen" kuracağını iddia ederken diğer yandan da tekelci burjuvaziye, burjuvaziye karşı ne gibi tedbirler alacağını açıklamamakta, hatta zımni olarak onların varlıklarını sürdüreceğini yani sömürünün devam edeceğini söylemektedir. Bunun yanında CHP programı emeğin üstünlüğü başlığı altındaki bölümde "yaratıcılığın ve üreticiliğin kaynağı olan emek bir üstün değerdir..."(CHP Programı, s.25) "emek, el ve düşün emeği ayrımı gözetmeksizin niteliğine göre,..., maddi ve manevi karşılığını görmelidir." (a.g.e.,s.25), "emeğin yarattığı değer emeği verenlerde birikmelidir...." (a.g.e. s.25) gibi cümlelerle emeğin değerini alacağından söz ederken bir yandan da burjuvazinin var olacağını söylemekle kendi içinde çelişkiye düşmektedir. Aslında bu çelişkinin kaynağı sosyal-demokrasinin sömürü kaynağı olan kapitalist düzenin işleyişini gizlemeye çalışmasındadır. Emeğin değerinin karşılığını alabilmesi için artı değer sömürüsünün ortadan kalkması yani üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılması, toplumsal mülkiyetin kurulması gerekmektedir. Bu ise özgürlük kavramı adı altında ve "tutucu olmayan baskı rejimleri" adı altındaki bölümde yapılan yaklaşımla burjuvazinin de yaşama hakkı savunularak yasaklanmaktadır. Kaldı ki, CHP programı sömürüyü aracılıkla ve tefecilikle eşdeğer tutan bir anlayışa sahiptir. "İç ve dış siyasette bu yönde önlemler alınacaktır ve aracılık aşamaları giderek azaltılıp gereksizleştirilecektir" (a.g.e. s.42), "tefeciliği tümüyle kaldıran bir düzen kurulacaktır."(a.g.e. s.42) bütün bunlar, vergi kaçırmanın önlenmesi, toprak reformunun yapılması,burjuvaziye,özellikle de tekelci burjuvaziye karşı girişimler değil, hatta tekelci burjuvazinin programıyla çakışan girişimlerdir. Sömürüyü ortadan kaldırmaz.

CHP programı ekonomik yönden emperyalizmin sömürüsüne karşı çıkan küçük burjuvazinin tepkileriyle yapısal zayıflığından ve dışa bağımlılığından ileri gelen bunalımlara düşen tekelci sermaye kesiminin isteklerini uzlaştırmaya çalışan ve halkın taleplerini tekelci sermayenin denetimi altına sokan eklektik bir programdır. Bir yandan emperyalizme karşıyım derken diğer yandan Batı Avrupa sosyal-demokrat yönetimlerden kredi ve finansman kaynağı aramakta ve emperyalistler arası çelişkileri dengeci bir anlayışla ele almaktadır. Bir yandan emperyalizme karşı olmak öte yandan çokuluslu tekellere karşı hiçbir tedbir getirmeden ve emperyalistlerle olan bağlantıları koparmayıp sürdürerek kendi çıkmazını belirlemektedir. Türkiye gibi emperyalizmin sömürüsü altındaki azgelişmiş ülkelerde hem halktan yana olmak hem de tekelci burjuvaziden yana olmak veya her ikisinin çıkarlarını bağdaştırmaya çalışmak eğer halkı aldatmak değilse en azından safiktir. Halk sektörü veya kesimi kooperatifler, köy-kentler projeleri ve bunların sanayiye yönelmeleri önerilmekte fakat tekelci burjuvaziye karşı hiçbir tedbir alınmıyarak üstelik teşvik edileceği bile söylenerek halkın emperyalizme ve tekelci sermayeye karşı olan tepkileri pasifize edilerek ve bir yandan da tekelci burjuvaziye hoşgörünmeye çalışılmaktadır. Halbuki bizim gibi ülkelerde tekelci burjuvaziye darbe vurmaksızın halk yararına girişimler yapılamaz. Orta yolcu bir politikayla çıkarları zıt iki kesimin taleplerini bağdaştırmaya çalışmak baştan çıkmaza saplanmak ve halkı aldatmaktır. Zaten son CHP kurultayında tekelci kesimin sözcüleri Eyüboğlu, Topuz, ekibini destekleyen Ecevit son zamanlarda tekelci burjuvazinin desteğini alma politikasını sürdürdüğü, parti içi tasfiyelerde ve ilerici demokrat nitelikli millet vekili aday adaylarının veto edilmesinde görülmüştür. CHP daha iktidara gelmeden tekelci burjuvaziyle iyi ilişkilere girme yolunu seçmiştir.

Seçim öncesinde iş çevreleri ile yapılan mülakatlarda tekelci burjuvazinin çeşitli kesimleri CHP programını belirsizlik olarak nitelemişlerdir. Bu da programın açıkça tekelci sermayeye karşı olmadığını ve tekelci sermayeye karşı olmayan bir programın da halkın talepleri doğrultusunda olamayacağını belgelemektedir.

CHP FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYİ SAPTIRMAKTA, KİTLELERE TESLİMİYETÇİLİK POLİTİKASI GÖTÜRMEKTEDİR

CHP demokrasi, devlet ve faşizm kavramlarından ne anlamaktadır? CHP'nin devlet ve demokrasi kavramlarından anladığı sınıflar üstü bir devlet ve demokrasi anlayışıdır. CHP devleti küçük burjuva bir anlayışla burjuvazinin baskı aracı olma özelliğinden soyutluyarak herkes için bir demokrasi(!) kavramı yaratmaktadır. bilindiği gibi demokrasi bir devlet biçimidir. Sınıflı toplumlarda ise devlet hakim sınıfların baskı aracıdır. Yani tüm toplum için ve yararına bir devletten bahsedilemez. Burjuva demokrasisi burjuvazinin baskı aracı olan devletin biçimi, proletarya demokrasisi proletaryanın baskı aracı devletin biçimidir. CHP ise ülkeye çok partili özgürlükçü demokrasiyi getirdiğini ve çeyrek yüzyıldan fazla da yaşatmayı başardığını söyliyerek demokrasiden ne anladığını ortaya koymaktadır. CHP'ye göre demokrasi bugünkü düzenin yani çok partili hayatın yani işçi sınıfının iktidar aracı savaşçı partisinin olmadığı burjuva partilerinin halkı hangisinin sömüreceği üzerinde yarıştığı bir düzendir. Ülkemizde ise sürekli olarak baskı ve terörün temel alındığı, devletin faşist güçlerin kaynağı olduğu sömürge tipi faşizm veya sömürge tipi demokrasi diyebileceğimiz hakim sınıflar ittifakı oligarşinin diktatörlüğü hüküm sürmektedir. Bunun demokrasi olarak kabul edilip yaşatılması ülkemizde oligarşinin çizdiği sınırlar içersinde ve denetiminde bir takım reformlar uğruna mücadeleden başka birşey değildir. Ülkemizde demokratik devrim programı öz olarak anti-oligarşik mücadele yani anti-faşist mücadeledir. Faşizmin kaynağı olan devlete karşı mücadeleyi öngörmeyen, faşizmi sadece MHP olarak ele alan bir anlayış faşizme karşı mücadeleyi saptırmaktadır. Bu anlayışla hareket eden CHP iktidar olduğu dönemde sağlıklı bir anti faşist mücadele yürütemiyeceğini göstermiştir. İktidar günlerinde faşist bir işkenceci olan doktor Metin Denli'yi bile cezalandıramamış olan CHP devlet güçleri içindeki kontr-gerilla üsleri ve terör kurumlarına yani oligarşik devlete karşı mücadele edemiyecektir. Zaten "devleti eşkiyadan kurtaracağız" diyen Ecevit faşizme karşı mücadeleden MHP'ye karşı mücadeleyi anladığından, oligarşiye karşı olması gereken anti-faşist mücadeleyi saptırmaktadır. Faşizme karşı mücadelenin gülle ve güvercinlerle yürütülemiyeceğini, faşist terörün halkın ve devrimcilerin örgütlü mücadeleleriyle dağıtılabileceğini yani bir maddi gücün ancak başka bir maddi güçle yok edilebileceğini kitlelere göstermek ve anlatmak gerekmektedir.

SOSYAL-DEMOKRASİ ÜZERİNE

19. yüzyılın özellikle ikinci yarısında, kapitalizmin gelişmesiyle birlikte burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki mücadele büyük hız kazandı...K. Marx ve F. Engels tarafından incelenen kapitalist toplum işçi sınıfı mücadelisinin temel dayanaklarını ortaya koydu. Uluslararası işçi sınıfı hareketi Birinci Enternasyonal adı altında, özellikle Avrupa'da aldığı yenilgilere rağmen, yükseldi. Kapitalizmin gelişimi sürerken işçi sınıfı mücadelesi sonucu elde edilen demokratik kazınımlar özellikle 19. yüzyılın sonları ve 20. yüzyılın başlarında Avrupa'daki işçi sınıfı partilerin eğilimlerini burjuva demokrasisi sınırları içerisinde mücadele içerisinde mücadele etmeye yöneltmişti. Bu partiler seçimlerde de oldukça büyük başarılar elde etmişlerdi. Bu dönemde 1889-1914 yılları arasında uluslararası işçi sınıfı hareketini yönlendiren 11. Enternasyonal partileri ve yöneticileri burjuva devlet mekanizmasını yıkacak savaşçı örgütler yerine ekonomik ve demokratik kazanımlar elde etmeyi amaçlayan, burjuvazinin icazeti altında ve kapitalist toplum sınırları içerisinde bir mücadeleyi tek seçenek yaptılar. Burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki mücadeleyi salt ekonomik-demokratik bir takım haklar ve tavizler koparma anlayışına indirgeyen 11. Enternasyonal oportunizmi ve Bernstein revizyonizmi, buhranın derinleştiği zamanlarda ise işçi sınıfının mücadelesini iktidarı almaya yöneltmek yerine kapıları gereği, en küçük bir direniş gösterilerse yasa dışı bırakılma ve kitle desteğini kaybetme korkusuyla, sosyal şöven bir politika izleyerek burjuvazinin kuyruğuna takıldılar. Bu revizyonist ve reformist akımlar Avrupa işçi sınıfı hareketi üzerinde büyük bir etkinlik kurdu, ve büyük ölçüde geleneksellesti. Bunun en önemli nedenlerinden biriside şüphesizki, ileri kapitalist ülkeler veya bugünün emperyalist ülkeleri diyebileceğimiz bu ülkelerdeki burjuva sınıflar hem kendi haklarını sömürdüklerinden hem de çok geniş sömürge alanlarına sahip olduklarından işçi sınıfının bu taviz ve hak elde etme mücadelelerine önemli ölçüde cevap verebilmiş ve işçi sınıfı hareketi içinde de aristokrat bir zümre yaratma yoluyla da işçi sınıfı mücadelesini iktidar mücadelesi yerine kapitalizmin sınırları içinde tutmayı başarmıştır. 11. Enternasyonal partileri ve onları yöneticileri kapitalizmdeki tekelleşme eğiliminin dünya barışını yaratacağı iddia eden "ultra-emperyalizm" teorileri ve emperyalist savaşta burjuvazinin yanında "vatan savunması" şiarı altında yer almalarıyla işçi sınıfına karşı ihanetlerini ve oportunist tavırlarını sergiledi-ler. Bu anlamda Birinci emperyalistlerarası dünya savaşı ve Leninizm 11. Enternasyonalin çöküşü oldu.

Günümüzde Batı Avrupa Sosyal-Demokrat partileri, işçi sınıfları üzerinde bu geleneksel yapı sonucu egemenlik kurmuşlar ve bu partilerin küçük burjuva ideolojiden kaynaklınnan görüşleri kaypak niteliklerinden ötürü giderek süreç içinde tekelci burjuvazinin en gözde partileri durumuna dönüşmüşlerdir.

İşte bu ideolojik temelden kaynaklanan Sosyal demokrasi sömürülen azgelişmiş ülkelerde emperyalist ülkelerinden daha farklı bir konuma sahiptir. Gerek kendisi sömürülen bir ülke olması gerekse de hakim sınıflar ittifakının yapısal ve tarihsel güçsüzlüğü bu ülkelerde sosyal demokrasinin başarıya ulaşmasının temellerini ortadan kaldırmaktadır. Çünkü emperyalizme bağımlı ülkelerde oligarşi güçsüzlüğünden dolayı ekonomik ve demokratik birçok tavizi veremeyeceğinden sosyal demokrasinin başarısı olanak dışıdır. Azgelişmiş ülkelerde sosyal demokrasi yığınların demokratik özlemlerini simgeleyen sloganlarla kitle desteği sağladığından iktidara gelindiğinde yığınların bu taleplerini verili düzen içinde sağlayacak maddi ortamın yokluğu nedeniyle sürekli bir çıkmaz içerisinde kalacaktır. Bu durumda ya tekelci burjuvazi ile uzlaşacaktır ve kitle desteğini kaybedecektir. Ya da toplumsal muhalefetin etkisiyle işçi sınıfı siyaseti yanında tekelci kesime karşı tavır alacaktır ki bu da kendisine de siyasal eylem özgürlüğü tanınmayacak bir ortamı gündeme getirecektir. Fakat gerek sosyal demokrat hareketin tekelci burjuvazi ile uzlaşması gerekse de işçi sınıfı siyaseti yanında yer alması bu hareketi parçalayacak, sosyal ve politik bunalımların yükseldiği karmaşık bir sürecin başlamasına yol açacaktır.

R CHP

CHP BURJUVAZİNİN MİLLİYETÇİ-ŞÖVEN BASKISINI SÜRDÜRECEKTİR

Öte yandan CHP programı temel bir burjuva demokratik hak olan ulusların kendi kaderini tayin hakkı sorununda şövenist ve baskıcı bir politikanın temsilcisi olduğunu ilan ediyor. Türk ulusu üyeleri arasında sosyal özelliklerine göre ayrılık gözetmez. Sosyal özelliklerin ulusal birliği veya ülke ve devlet bütünlüğünü sarsıcı etkenlere dönüştürülmesi eğilimlerine karşı çıkar." (a.g.e. s.11) Ülkemizde Kürt ulusu üzerindeki şövenist baskı, terör ve asimilasyon politikasının sürdürülmesinden yana olan CHP bir yandan her türlü sömürgeciliğe karşı olduğunu söylerken diğer yandan ezen ulus şövenizmi içinde Kürt ulusunun varlığını bile kabullenmeye yanaşmamakta, "sosyal özellikler" kavramı gibi belirsiz bir deyimle geçiştirmeye çalışmaktadır. böylece ulusal baskıyı devam ettirme eğilimini ortaya koymaktadır. CHP yöneticilerinin aynı şövenist tavrı sürdürdükleri çeşitli mitinglerde kahramanca Kıbrıs'ı işgal ettiklerini söylemelerinde de görülmektedir. Ulusal bağımsızlıktan söz eden CHP, aynı zamanda başka ülkeleri işgal ederek milliyetçi şöven tavırlarını ortaya koymuşlardır.

CHP programı ulusal birlik ve bütünlük kavramlarıyla halk kavramını o kadar sık ve içiçe kullanıyor ki, ister istemez tekelci burjuvazinin de halkın içinde olduğu anlamı bile çıkıyor. Çünkü sanayicilerin haklı bir kazanç yoluyla gelir sağladıkları söyleniyor. Bu karşaşalık içinde sınıflar mücadelesi yok varsayımına geliniyor. Ve sınıf mücadelesini durduracaklarını iddia ediyorlar. "Özgürlük içinde toplumsal barış sağlanmalıdır ve toplumsal barış özgürlüğü sınırlamanın gerekçesi değil, özgürlüğün güvencesi olmalıdır" (a.g.e. s.22) Sınıflı toplumlarda çıkarları zıt sınıfların mücadelesinin durdurulması, toplumsal barış yani tarihin durdurulması; işte bu mümkün değildir. İşçi sınıfının mücadelesini durdurmaya çalışmak, zor ve baskı, terör yönetimi faşizmi getirmektir. Onun dışında özgürlük ortamı sömürülen sınıfların mücadelesini durduramaz hızlandırır. Zaten bu yüzden de işçi sınıfı ve emekçi tabakalar her zaman özgürlükten yana olmuşlardır. Ama halktan yana olduğunu söyleyen CHP "tutucu olmayan baskı rejimleri" adı altındaki bölümde sosyalizme, sömürenlere özgürlük tanımadığı için karşı çıkmaktadır. Bu da CHP'nin sömürünün kaynağı olan kapitalizmi ortadan kaldırmaya niyeti olmadığını sadece halk iktidarı demogojisi ile kitleleri aldattığını ispatlamaktadır.

SOSYAL DEMOKRASİ (DEMOKRATİK SOL) KURTULUŞ OLAMAZ

Bütün bunların ötesinde CHP ve demokratik sol görüşü kendi öngördükleri belirsizlik düzenini çağın en ileri düzeni olarak niteleyerek sosyalizmin yerine koymakta ve demogojik halk edebiyatıyla devrimci hareketin yarattığı anti-faşist potansiyeli kendisine kanalize etmeye çalışmaktadır. Hatta sınıfsız toplum öncesi toplum biçiminin sosyalizm değil demokratik sol düzen olduğu iddiasını ileri sürmektedir. "Çağımızda gelişmenin gereği olan sanayi devrimini bunalıma yol açmaksızın hızlandırırken, bu devrimin de ötesindeki ve çağdaş uygarlık düzeyinin üstündeki üretim biçimine ve ilişkilerine toplumu önceden hazırlamaya, zorunlu olmayan evreleri bilimsel teknolojik ve siyasal atılımlarda aşarak o yöndeki toplumsal dönüşüm sürecini kısaltmaya çalışır"(a.g.e. s.17). Sosyalizmin yerine konan ve sınıfsız topluma önceden hazırlamayı amaçlayan demokratik sol görüş bir yandan sömürünün kaynağı olan üretim araçlarının özel mülkiyetine ve kapitalist düzene karşı değil, bir yandan da emperyalist ülkelerle çok yönlü ilişkiler içinde kol kola.

Avrupa sosyal demokratları ile organik ilişkilere giren "sosyalist enternasyonal" üyesi, "demokratik solcu" CHP'nin iktidar alternatifi olduğu bir dönemde sosyal demokrasinin oldukça özlü bir tanımını tekelci sermayenin önemli temsilcilerinden Selçuk Yaşar şöyle yapıyor: "Batı'da sosyal demokrasinin tatbikatı hür teşebbüs, devlet kontrolu, halka açılma ile beraber yürür. Bu üçü beraber yaşar. Birisini yok etmek, yalnız birisini kötülemek, sosyal demokrasiyi inkar etmektir." Bu tanıma herhangi bir yorum eklemeye gerek yok. Ama bu tanımı uydu ülkenin koşulları ile bir arada ele alırsak, sosyal demokrasinin uydu ülkelerdeki açmazını görebiliriz. "Sosyal demokrasi" toplumsal muhalefetin çıkar ve istemlerini tekelci sermayenin çıkar ve istemleriyle uzlaştırmaya çalışırken, varolan devlet örgütlenmesinin içinde yer aldığından "tekelci sermayeyi kuşatayım" derken kendisi tekelci sermaye tarafından kuşatılacaktır. Ve bu süreç içerisinde tekelci sermaye ile toplumsal muhalefetin çıkar ve istemlerini uzlaştırayım derken kendisi tekelci sermaye ile uzlaşmaya yönelecektir.

Bunun sonucu olarak, "sosyal" olma ve dolayısıyla giderek "demokrat" olma niteliğini kaybedecektir. Eğer "sosyal demokrasi" kendi ardına taktığı toplumsal muhalefetin etkisi ve özellikle işçi sınıfının siyasal eyleminin etkinliği sonucu, tekelci sermaye ile uzlaşma sürecinde duraksamalarda bulunursa, o zaman, varolan devlet örgütlenmesi içinde "iktidar" alternatifi olma şansını yitirecektir. Ya parçalanacaktır, ya da kendisine de siyasal eylem özgürlüğü tanınmayacaktır.

Ülkemizde ise CHP daha iktidar olmadan tekelci sermaye ile uzlaşmanın yollarını aramış, bu yolda epeyce başarılar elde etmiş ve kendisinin artık tekelci sermaye için korkulacak bir parti olmadığını kanıtlamıştır. Çünkü CHP'nin öngördüğü toprak reformu hakça vergilendirme, spekülasyonların önlenmesi, tefeciliğin kaldırılması ve bir takım ekonomik ve sosyal reformlar tekelci burjuvazinin özellikle sanayi kanadının programına ters girişimler değil, hatta bu programla çakışan önermelerdir. Böylece CHP toplumsal muhalefetin emperyalizme ve oligarşiye karşı olan tepkilerini bu reformlarda somutlaştırarak halkın istemlerini ve muhalefetini körelterek halkın tepkilerini tekelci burjuvazinin kuyruğuna takmıştır.

CHP KİTLESİ ANTİ-FAŞİST MÜCADELEDE EN AKTİF YANDAŞIMIZ OLMALIDIR

Bütün bunların yanında CHP her ne kadar tekelci burjuvazi ile uzlaşma yolunu seçmekte ve anti-faşist mücadeleyi saptırmaktaysa da kitlelerin desteğini anti-faşist görünerek sağlamaktadır. CHP'nin kitle tabanı faşist güçlerin saldırarak yılgınlık yaratmaya çalıştıkları bir kitledir ve anti-faşist potansiyelleri doğru önderlikle faşizme karşı aktif mücadeleye sokabilir. Devrimciler faşizme karşı mücadelede şu anda CHP'nin etkisinde olan kitlelere nasıl yaklaşırlar?

Faşist güçler bugün CHP mitinglerinde, toplantılarında CHP kitlesine de saldırmakta, faşist terör ile kitleleri yıldırmaya yönelmektedirler. Fasist güçlerin bu saldırılarına karşı CHP yönetimi ve Ecevit kitlelere mücadele yerine pasifizmi, teslimiyeti öneriyor. Kitlelere faşizme karşı mücadelenin gülle, güvercinle olamıyacağını, bir avuç zorbanın terörü karşısında teslimiyet ve suskunluk tavrının faşist terörün yaygınlaşmasına yol açacağını bugün haraç toplayıp, gençleri kurşunlayanların yarın 1 Mayıs mitinginde olduğu gibi kitleleri katletmeye yöneleceklerini bu yüzden bu faşist yuvaları dağıtmanın tek yolunun aktif mücadele olduğunu anlatmak ve göstermek gereklidir. Ecevit "demokrasiyi koruyacağız" diyor. Uşak'ta, 1 Mayıs'ta Taksim'de kitlelere CIA, MIT, kontr gerilla ve polis işbirliği altında kurşun sıkılıyor bu demokraside. Kitlelere resmi ve sivil terör mihraklarının dağıtılması gerektiğini bu terörün hedef olarak halkı seçtiğini ve bu terör unsurlarını maddi bir güç olarak aktif mücadele ile dağıtmak gerektiğini anlatmak ve göstermek kitleleri faşist güçlere karşı aktif mücadeleye çekmek devrimcilerin en önemli görevlerdir. Faşistlerin kendilerini kuvvetli göstermek için yaptıkları kuvvet gösterilerini halkın gücü ile dağıtmak onların bir avuç zorba olduğunu kitlelere ispatlamak kitlelerin yılgınlığa düşmelerini önlemek bakımından gereklidir.

İşte devrimci hareketin temel sorununun işçi sınıfının siyasi hareketini savaşçı partisini yaratmak olduğu, seçimlerin hakim sınıfların bunalım ve çelişkilerini çözme platformu olduğu ve CHP'nin ilerici demokrat kılıfı altında aslında tekelci burjuvazinin bir kesiminin desteğine yanaştığı bir ortamda devrimcilerin tavrı DEVRİMCİ YOL'un birinci sayısında belirtildiği gibi anti-faşist potansiyeli CHP'ye kanalize ederek pasifize edilmeye çalışılan ve oligarşinin saldırılarına hedef olan kitlelerin içinde yer alarak anti-faşist mücadeleyi temel sorunumuz partiyi yaratma mücadelesine tabi kılarak yükseltmek ve sağlam organik bağlar kurarak faşizmin saldırılarına karşı çıkmak, yüzünü teşhir etmek ve her türlü reformist ve revizyonist görüşü teşhir etmek olmalıdır.

DİSK yönetiminin seçimlerdeki tutumu

DİSK Yöneticileri CHP ile Pazarlık Ederken İşçi Sınıfının Bugünkü Düzende Bile Elde Edilebilecek Bir Çok Talebini Unutuyor

DİSK 1967 yılında kurulduğunda reformist bir özet sahipti. Bu reformist yapı sağa ve sola çeşitli yalpalamalarla 1975 yılına kadar geldi. 1975 yılında TKP revizyonistleri de cuntacı bir tavırla tepeden inerek DİSK yönetiminde etkin oldular. Bugün TKP ve DİSK yönetimi işçi sınıfının ve tüm emekçi sınıf ve tabakaların çıkarlarına aykırı bir tutum içindedir. TKP'nin ve DİSK yönetiminin 1975 ve 1977 seçimlerinde CHP'yi destekleme kararı bu yanlış tavrı belgelemektedir.

DİSK 1973 seçimlerinde CHP'yi destekledi. Reformist destekleme gerekçesi şöyleydi:

".... DİSK, 1973 genel seçimlerinde anayasal özgürlükleri ve demokratik hakları uygarlıkçı bir anlayışı savunan tek parti durumunda olduğu için işçileri, köylüleri, esnafı, memurları ve tüm dar gelirli vatandaşı CHP'ye oy vermeye çağırır." (DİSK Dergisi, No. 4-5, S. 1)

1975 yılında da ara seçimler yapıldı. 12 Ekim 1975 ara seçimleri için de DİSK yönetimi CHP'yi destekleme kararı aldı. Ancak bu kez destekleme gerekçesi revizyonizm kokuyordu. DİSK'in 1975 mayısında yapılan genel kurulundan sonra meydana gelen değişiklikler bu farklılığa yol açmıştır. (Bu konuda Devrimci Yol'un bu sayısında yayınlanan "DİSK'in Bugünkü Yapısı" yazısına bakınız.)

1975 ekiminde CHP'yi destekleme gerekçesinin bir kısmı şöyleydi.

".... Dayanışma grevi, genel grev için,

3. Tüm çalışanlara toplu sözleşme, grev ve sendikalaşma hakkı tanınması için,

4. .... İkili anlaşmaların kaldırılması için,

5. Uluslararası tekellerin, toprak ağalarının, aracı ve tefecilerin egemenliğini kırmak için,

6. Demokrasi, barış, bağımsızlık ve toplumsal ilerleme mücadelemizde yeni kazanımlar için

İşçi, köylü, memur, esnaf ve tüm alınteriyle geçinen halkımıza, bugün yurdumuzda, iktidara en güçlü aday durumunda bulunan tek ilerici ve demokrasiden yana siyasi örgüt CHP'ye oy vermeye çağrıda bulunulmasına oybirliği ile karar verildi" (DİSK Dergisi, No. 16 S. 39)

DİSK, 1977 Haziran seçimlerinde de, CHP'yi destekleme kararı aldı. Destekleme kararında şunlar deniyordu (22 Şubat 1977):

"DİSK genel yönetim kurulu ve başkanlar konseyi... Bugün ülkemizde iktidara güçlü aday durumunda bulunan tek ilerici demokrasiden yana örgüt olan CHP'yi 1977 genel seçimlerinde... ileri deokratik düzenin kurulmasının şartı olarak desteklemeye... karar vermiştir." (DİSK Dergisi, No. 33, S. 111)

DİSK 1977 haziran genel seçimlerinde CHP'yi destekleme gerekçesinise nisan ayı ortalarında yayınladı. Bu gerekçede belli talepler yer almıştı. CHP seçimlerde desteklenecekti.

DİSK üst yönetimi bu tavrıyla üç açıdan yanlış tavır içindedir. DİSK üst yönetiminde bulunan reformist ve revizyonist sendika ağaları bunun hesabını vermek zorundadırlar.

1. DİSK üyeleri reformizmin kuyruğuna takılmaktadır.

2. DİSK'in destek karşılığı olarak CHP'den talep ettiği bazı ekonomik demokratik haklar CHP programında yoktur. CHP bu talepleri karşılayamıyacaktır. DİSK yöneticileri nasıl olup da CHP'nin taahhüt etmediği ve benimsemediği istekleri CHP kabul etmiş gibi göstermekte ve herkesi bu partiyi desteklemeye çağırmaktadırlar?

3. İşçi sınıfının bugünkü düzende bile çözümlenebilecek bir çok önemli sorunu CHP programındaki alınmamıştır. DİSK yöneticileri de

Tekelci burjuvazi ne diyor.

Ertuğrul Soysal *"Demokrasinin yasaklar rejimi olduğuna inanıyorum ve bu nedenle de geri kalmış ve kalkınmakta olan ülkelerde otoriter bir iranın lüzumuna inanıyorum. Bu faşizm değildir. Ama, güç dengesi Anayasal kuruluşlardan icra tarafına kaydırılmalıdır."* (Cumhuriyet 17 nisan 1977)

Eskişehir Sanayi Odası Başkanı Mümtaz Zeytinoğlu *"CHP ile AP arasında bu denli bir büyük karşıtlık yok. Biri ortanın sağı, diğeri de solu..."* (Cumhuriyet 18 nisan 1977)

TÜSİAD Yönetim Kurulu Üyesi Ali Koçman *"İcranın genel olarak güçlendirilmesi taraftarıyım."* (Cumhuriyet 17 nisan 1977)

TÜSİAD Yönetim Kurulu Üyesi Ali Koçman CHP programı için *"bugünkü program konusunda bence ekonomik çıkarlar açısından işadamlarının endişe duyabilecekleri bir şey yok."* (Cumhuriyet 20 nisan 1977)

Ertuğrul Soysal *"Sanırım ki, demokrasi bir süre askıya alınır, askerlerin kontrolü altına girer. Beni böyle bir özlem içinde zannetmeyiniz. Arkeri idarenin devlet ve ekonomi yönetiminde başarılı olduğuna dair örnekler yoktur. Ama Ecevit deneyinin başarısızlığı halinde böyle bir durum kaçınılmaz olur..."* (Cumhuriyet 19 nisan 1977)

Kamuoyunda hayli tanınmış bir sanayici *"genel hava olarak yeni CHP programı, öncekilere oranla daha az rahatsız edici... mesala akgünlerde kaç tane tekelci sermaye lafı geçiyorsa, oturup altlarını birer birer çizmiştim... Bunun gibi sloganlar yeni programda terk edilmiş gözüküyor."* (Cumhuriyet 21 nisan 1977)

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu ve Hür Teşebbüs Konseyi Başkanı Halit Narin. *"Halk partisinin de yeni modeller aramaktan vazgeçmesi yerinde olur. İki model var. Birincisi komünist model, diğeri de batının benemsediği liberal sistem. Bir üçüncüsü yok..."* (Cumhuriyet 20 nisan 1977)

TÜSİAD Yönetim Kurulu Üyesi Orhan Aker, Ecevit'in televizyonda yaptığı konuşmalara ilişkin olarak *"sanayicilere yakın görünmeye üstü kapalı biçimde de olsa itina gösterdiği söylenebilir."* (Cumhuriyet 20 nisan 1977)

SEÇİMLER, TİP ve TAVRIMIZ

TİP Programı ve pratiği reformist bir çizgiyi sergilemektedir

5 Haziran seçimlerinde genel olarak seçimlere ve özel olarak da CHP'ye karşı tavrımız iki sayıdır açıklanıyor.

Seçimlere bir de "sosyalizmin bayrağını meclise dikeceğini" ileri süren TİP katılıyor. TİP bugün işçi sınıfının partisi olma iddiasındadır. Fakat TİP programı ve eylemleri bir parça revizyonizm bulaşmış küçük burjuva reformist bir örgütü sergilemektedir.

DEVRİMCİ YOL 5 Haziran seçimlerinde TİP'i desteklemeyecek. Çünkü, TİP reformist-revizyonist bir örgüttür.

-TİP seçimleri halkın sorunlarının çözümleneceği bir platform olarak görmektedir.

-TİP bugüne kadar faşizme karşı verilen mücadeleye de karşı çıkmış, mücadele verenlere saldırmıştır. TİP teslimiyetçi bir politika izlemiştir, ve izlemektedir. TİP faşizme karşı verilen mücadeleyi saptırmaya ve sabote etmeye çalışmıştır ve çalışmaktadır.

-TİP'e verilecek destek ve bunun sağlanacak oy, TİP'in bu yanlış çizgisinin güçlendiği inancının yaratılmasından başka hiçbir işe yaramayacaktır. Bugünkü güdük haliyle bile işçi sınıfının partisi olduğunu iddia eden TİP, verilecek destekle sağlayacağı b aşarıya reformizmi emekçi halk içinde yaymada kullanacaktır.

Bu şartlar altında ehven-i şer mantığıyla hareket edilerek seçime giren partiler arkasında en solda gözüken TİP desteklenemez.

TİP'in sosyalizmi temsil etmediği, sosyalistlere karşı olduğu TİP tabanına anlatılmalıdır. Zaten çok dar olan TİP tabanındaki samimi unsurlara TİP'in gerçek niteliği açıklanmalıdır.

DEVRİMCİ YOL, gelecek sayılarında TİP programını ve TİP'in ideolojik-politik çizgisini ayrıntılı olarak ele alıp eleştirmeye çalışacaktır. Ancak seçimlerdeki tavrımıza ışık tutması açısından TİP'in devlet, demokrasi, faşizm ulusal sorun ve parti konularındaki görüşlerini çok kısa olarak özetleyeceğiz.

Bu kısa açıklamalar bile TİP'in küçük burjuva reformizmi ile revizyonizm arasında yalpalayan bir çizginin olduğunu göstermektedir.

TİP REVİZYONİST DÜNYA TAHLİLİNE SAHİP ÇIKMAKTADIR.

TİP dünyadaki çelişkilerin tespitinde Sovyet revizyonizminin tezlerini benimsemektedir. "Programa temel olan görüşler" yazısında "Artık bir kapitalist dünya sistemi, bir de, sosyalist dünya sistemi vardır. Temel çelişki bu iki sistem arasındadır." Denilmektedir. (TİP program ve tüzüğü, S 3) Bu görüşe göre halk kurtuluş savaşlarının yeri sosyalist sistemden ve emperyalist ülkeler proletaryasından sonra gelmektedir.

TİP "İHTİLALCİ DEĞİL, DEVRİMCİDİR"

Behice Boran ifadesinde TİP'in ihtilalci bir örgüt olmadığını, ama devrimci olduğunu söylüyor. (İki açıdan TİP davası s 58-61) Bu iki kelime gerçekte aynı anlama gelmektedir. Yalnız Türkiye'de "Devrim" sözcüğünün reformculuk anlamında kullanılarak yozlaştırılması

CHP ile aralarını bozmamak için bu taleplere hiç dokunmamaktadırlar.

CHP toplantılarında, sendika toplantılarında, demokratik örgütlerde DİSK yöneticilerinin bu oportünist tavrını sergilemelliyiz. Hem CHP'lilerden hem TKP'lilerden, hem de DİSK'teki sendika ağalarından nesap sormalıyız

1. DİSK: REFORMİST VE REVİZYONİST ÖNERMELER

DİSK'in resmi açıklamaları modern revizyonizm kokmaktadır. TKP'lilerin ve daha genel anlamda sovyet revizyonistlerinin özellikle faşizm ve demokrasi konularındaki görüşmelerinin eleştirileri Devrimci Yol'un üçüncü sayısında ayrıntılı olarak yapılacaktır. Bu nedenle bu yazıda kısaca değineceğiz.

Revizyonistler faşizmin tırmandığını iddia ediyorlar. Milliyetçi Cephe hükümetiyle, tırmanan faşizmi özdeşleştiriyorlar. Buna bağlı olarak da MC hükümetinin düşürülüpyerine "CHP gibi ilerici" bir yönetimin gelmesiyle "faşist tırmanışın sona ereceğini" ve "faşizmin gerileyeceğini" ileri sürüyorlar. Yani faşizme karşı mücadeleyi bir hükümet değişikliği şeklinde ele alıyorlar.

Devrimcilerin faşizm konusundaki görüşü farklıdır. Mevcut yapı sömürge tipi faşizmdir. Faşizm devletin yapısından kaynaklanmaktadır. Salt hükümet değişiklikleri faşizmi yenemez. Faşizme karşı zafer bir devrim sorunudur. Ancak işçi sınıfının öncülüğünde tüm emekçi sınıf ve tabakaların iktidarı olan halk demokrasisinin kurulmasıyla, faşizm yok edilir.

Revizyonistler faşizme karşı mücadelede CHP'nin, yani burjuvazinin öncülüğünü savunmaktadırlar. Halbuki anti-faşist mücadelenin ancak işçi sınıfının öncülüğünde tutarlı bir şekilde verilebileceği revizyonist olmayanlar için açıktır.

Revizyonistlerin diğer önemli bir saptırmaları demokrasi konusundadır. Demokrasinin belli bir sınıf içeriği vardır. Burjuva demokrasisi olur, halk demokrasisi olur, proletarya demokrasisi olur. Revizyonistler hem genel olarak, hem de CHP'yi destekleme gerekçelerinde demokrasi terimini sınıfsal özünden ayırmaya çalışıyorlar. CHP burjuvazinin ideolojisini savunmaktadır. Emekçi halkın savunduğu demokrasi ile CHP'nin demokrasisi ayrı ayrı şeylerdir. DİSK'in reformist-revizyonist yöneticileri bu iki ayrı kavramı birmiş gibi göstererek ve buradan hareketle CHP'yi destekleyerek, DİSK üyelerini burjuvazinin kuyruğuna takmaktadır.

2. DİSK'İN VERİLMEYECEK TALEPLERİ..

Disk'in CHP'yi destekleme gerekçesinde bulunan bazı talepler CHP programında yoktur. DİSK yöneticileri ne yüzle işçilerin karşısına çıkıp "CHP bu isteklerimizi verecek, biz de ona oylarımızı verelim" diyebilmektedir?

CHP programında genel grev, dayanışma grevi ve sınırsız grev haklar yoktur. Bırakın bunları, mevcut grev hakkının sınırları biraz olsun bile genişletilmemektedir. Bu mudur ilericilik?

CHP programında gerici İş yasasının demokratlaştırılmasına ilişkin hiçbir hüküm yoktur. 1 Mayıs'ın resmen işçi bayramı kabul edileceği belirtilmemiştir. 12 Mart döneminde Anayasa'da ve diğer yasalarda yapılan anti-demokratik değişikliklerin iptal edilmesnden söz yoktur. Memurlara grev hakkı tanınmadığı programda açık olarak belirtilmiştir.

Halbuki DİSK yöneticileri, CHP'nin bunları sağlayacağını ileri sürerek CHP'yi desteklediklerini söylüyorlar.

3. DİSK'İN UNUTTUKLARI CHP'NİN ÖĞRENMEK İSTEMEDİKLERİ.

DİSK bugün Türkiye işçi sınıfını temsil ettiğini iddia ediyor. Ama CHP ile pazarlık ederken işçi sınıfının bugünkü düzende bile elde edilebilecek birçok talebini unutuyor. Çünkü bu talepler CHP'nin hiç öğrenmek istemediği taleplerdir. Burjuvazinin kuyruğuna takılan reformist-revizyonist sendika ağaları CHP'nin hiç öğrenmek isteme diği bu talepleri unutuveriyorlar.

CHP emekçi halktan yana olduğunu iddia ediyor. Aşağıda ele alacağımız talepleremizin CHP programında olmadığını, CHP'nin bu taleplerimizle ilgilenmediğini mümkün olduğu kadar yayalım: Bu düzende çözüm bulunabilecek bu taleplerimizin bile yer almadığı bir programı destekleyen sendikacılardan, TKP'lilerden ve diğer revizyonist çizgilerden hesap soralım. Bu talepler birçok kapitalist ülkede halen uygulanmaktadır. İşçi sınıfının ekonomik-demokratik talepleri bu sıralananlardan çok fazladır. Vurgulanması gereken nokta, CHP' nin burjuva düzen çerçevesinde sağlanabilecek bazı hakları ile programına almadığı ve TKP ve DİSK üst yönetiminin buna rağmen CHP'nin kuyruğuna takıldığıdır.

a) İş teminatı sağlanacak mı?

Bugün yürürlükte olan iş kanununun 13. ve 17. maddelerine göre patronlar istedikleri sayıda işçiyi hiçbir sebep göstermeye gerek olmaksızın işten çıkarabilmektedir. Patronlar işçileri bu şekilde işten çıkaramamalıdır. Bu maddeler kaldırılmalıdır.

b) Kıdem tazminatı 45 güne çıkarılacak mı?

İş Kanununa göre işçinin hiçbir kusurunun olmadığı işten çıkartmalarda işçinin işyerindeki her yılı için 30 günlük ücreti tutarında kıdem tazminatı ödenmektedir. Bu süre ilk aşamada 45 güne çıkarılmalıdır.

c) Kendi isteğiyle işten ayrılanlar kıdem tazminatı alabilecek mi?

Bugün işten kendi isteğiyle ayrılanlara tazminat verilmemektedir. Bu hak sağlanmalıdır.

ç) Çıraklık kanunu çıkacak mı?

Bugün onbinlerce genç işçi "Çırak" adı altında vahşi bir şekilde sömürülmektedir. Çıraklarla patronlar arasındaki ilişkiyi düzenleyen hiçbir kanun yoktur. Çırakların eğitilmesini sağlayacak ve ezilmelerini önleyecek "çırak ve kalfalar kanunu" çıkarılmalıdır.

d) Tarım iş kanunu çıkacak mı?

Tarım işkolunda çalışan yüzbinlerce işçinin çıkarlarını koruyan bir tek kanun yoktur. Tarım işçileri iş kanunundan yararlanamaz. Yani çalışma saatleri belirsizdir, hafta sonu izinleri yoktur, yıllık ücretli izinden yararlanamazlar, işten çıkarıldıklarında tazminat alamazlar.

Tarım iş kolundaki ağır iş koşullarına uyan ve tarım işçilerinin çıkarlarını gözeten bir tarım-iş kanunu çıkarılmalıdır.

e) Yıllık ücretli izin süreleri uzatılacak mı?

İş kanunuyla işçilere verilen yıllık ücretli izin süreleri yetersizdir. Bu süreler artırılmalıdır.

f) Çalışma süreleri kısalacak mı?

Bugün yasal haftalık çalışma süresi 48 saattir. Bu süre günde 8'er saatten 5 işgününde 40 saate inmeli, ücret ödemeleri 48 saat üzerinden yapılmalıdır.

g) Sosyal Sigortalar kurumu primlerinin tümü işverene ödettirilecek mi?

Bugün işçilerin ücretlerinin yüzde 12'si SSK, primi olarak kesiliyor. Bu miktar işçiden değil, patrondan kesilmelidir.

h) Sosyal Sigortalar Kurumu düzeltilecek mi?

Bugün SSK işçilerden kestiği milyarlarca lirayı patronlara çok düşük faizle kredi olarak veren bir kuruluştur. Patronların SSK'ya olan tüm borçları derhal toplanmalıdır. SSK sağlık merkezlerinin, doktor ve hemşirelerinin sayısı artırılmalıdır. Hastanelerde bakım düzeltilmelidir. SSK istirahat alan işçilerin ücretinde hiçbir kesindi yapmadan tam olarak ödemelidir.

ı) İşyerlerinde işçi sağlığı ve iş güvenliği sağlanacak mı?

Bugün fabrikalar son derece tehlikeli yerlerdir. Kâr hırsıyla yanan patronlar hiçbir emniyet tedbiri almadan makinalarda işçileri çalıştırmaktadır. İşçilerin daha hızlı çalışabilmesi için makinaların emniyet tertibatları sökülmektedir. İşyerlerinde işçinin sağlığı ön planda tutulmalıdır. Gerekli tedbiri almadığı için iş kazasına yol açan patron çok büyük tazminatla mahkûm edilmeli ve işyeri belli bir süre kapatılmalıdır. İşçi temsilcilerin tehlikeli bulduğu makinalar çalıştırılmamalıdır.

i) Asgari ücret her 6 ayda bir ayarlanacak mı?

Bugün asgari ücret 2 yılda bir ayarlanıyor. Çok hızlı fiyat artışları nedeniyle asgari ücretin sık sık yükseltilmesi zorunludur.

j) Asgari ücret ailenin ihtiyaçlarına göre ayarlanacak mı?

Bugün asgari ücret günde brüt 60 Tl. işçinin eline 42-43 lira ancak geçer. Bu parayla bir aile geçinemez. Asgari ücret bir insanın değil, o insanın bakmakla yükümlü olduğu ailesinin ihtiyaçlarına göre ayarlanmalıdır.

k) Fazla çalışma zammı arttırılacak mı?

Bugün günlük çalışmasını tamamlayıp fazla mesaiye kalanlar fazla çalışma ücretlerini yüzde 50 zamlı almaktadırlar. Bu oran yüzde 100'e çıkarılmalıdır.

ı) Toplu sözleşme imzalandıktan sonra işçiler yeni haklar talep edebileccekler mi?

Bugün bir işyerinde 2 yıllık bir toplu iş sözleşmesi imzalandı mı, o işyerindeki işçiler bu 2 yıl süresinde toplu iş sözleşmesinde yazan hakların dışında en ufak bir hak isteyemezler. Bu sistem değişmelidir. Artan fiyatlar ve ihtiyaçlara göre, işçiler istedikleri an yeni yeni haklar isteyebilmelidir.

m) Patronların keyfi olarak işyerlerini kapatmaları önlenecek mi?

Bugünkü kanunlara göre patron istediği an fabrikasında üretimi durdurup işçileri işyerinden çıkarabilir. Kimse gelip fabrikasını niçin durdurduğunu, işçiyi niçin işten çıkardığını soramaz (bu lokavt değildir, lokavtlar çok daha tesirli bir silahtır) Bu durum kesinlikle önlenmelidir. Patronların fabrikayı istediği zaman kapatma hakkı ellerinden alınmalıdır.

n) Grev ertelemeleri ve grev yasaklamaları kalkacak mı?

Bugünkü yasalara göre Bakanlar Kurulunun görevleri ertelemeye, mahkemelerin de grevleri yasaklamaya yetkileri vardır. Grev ertelemeve yasaklamaları kaldırılmalı, sınırsız grev hakkı sağlanmalıdır.

o) İş kolları sayısı azaltılacak mı?

Bugün 34 işkolu vardır. bütün dünyada 16 işkolu varken, Türkiye' de işkolu sayısının 34'e çıarılmasına, yani işçi sınıfının örgütlenmesinin 34 dala bölünmesine son verilmelidir. 34 işkolu 16'ya indirilmelidir.

ö) İş kanununda işverene verilen cezalar arttırılacak mı?

Bugünkü İş kanununa göre en küçük bir hata işleyen işçi tazminatsız olarak işten atılırken, büyük suçlar işleyen patronlar çok az bir para cezasıyla kurtulabilmektedir. Örneğin patron işçinin ücretini ödemezse, işçi mahkemeye başvurmak zorundadır. mahkemenin patrona vereceği ceza iso 50 liradan az olmamak üzere hafif para cezasıdır. Cezaların böyle düşük olması nedeniyle bugünkü İş kanunu bile uygulanmamaktadır. İşçinin kanunda belirtilen hakkını gaspeden patronlara verilen ceza çok yüksek olmalıdır.

p) Fiyat artışları sınırlandırılacak mı?

Dört nala giden enflasyon kontrol altına alınmalıdır.

r) Kârlar dondurulacak mı?

Fiyatların bu kadar hızlı artmasının ana nedenlerinden biri kârlardaki yükseklik ve daha da yükseliştir. Patronların bütün mali hesapları sendika temsilcileri tarafından denetlenebilmeli ve karlar dondurulmalıdır.

Bu taleplerimizi artırmak mümkün. Diğer kapitalist ülkelerde bu taleplerimizin çoğu uygulanıyor. Ama bunlardan hiçbiri CHP programında yok. Yani TKP'lilerin, "İlerici, Halkçı" diye lanse ettiği CHP Avrupa'nın gerici partileri kadar bile olamıyor. DİSK'in reformist-revizyonist sendika ağaları ise CHP'yi desteklerken bu talepleri öne bile süremiyorlar.

Bizim gerek işçi sınıfı, gerek emekçi halkımız için savunduğumuz asgari programımız çok daha geniştir. ve DİSK'in tavır belirlemediği aşağıdaki konularıda içermektedir.

Başta ABD ve AET olmak üzere tüm emperyalist ülkelerle ekonomik ve siyasi bağımlılık ilişkilerine son verilmelidir.

NATO ve CENTO'dan çıkılmalı, askeri üsler, kapatılmalı, bütün ikili anlaşmalar feshedilmelidir.

Kürt ulusunun demokratik hakları tanınmalı, kürt ulusu üzerindeki milli baskıya son verilmeli.

Bütün faşist mihraklar dağıtılmalı, CIA, Kontr gerilla ve MİT işbirliğinde tüm faaliyetlere son verilmelidir.

Bütün toprak ağalarının topraklarına el konulmalı ve topraksız ve az topraklı köylülere dağıtılmalıdır.

Küçük üreticilerin bankalara olan borçları lağvedilmelidir.

Örgütlenme özgürlüğünü ortadan kaldıran ve faşist baskıları meşrulaştıran kanunlar değiştirilmelidir.

söz konusudur. Behice Boran'ın kastettiği devrimcilik olsa olsa bu anlamdadır. TİP, parlamento aracılığı ile barışçıl yoldan etkinlik kurma çabasındadır. Kısa dönemdeki hedefi de parlamentoda sahip olacağı 15-20 milletvekili sayesinde CHP ile ittifaka gidereck iktidarda yer almaktır. Toplumsal Devrim sorununa bu açıdan yaklaşanlara küçük burjuva reformisti denir. Marksistler devrim sorununu devletin sınıfsal niteliğinin kitlelerin gücüyle değiştirilmesi olarak bakarlar. TİP mücadelesinoligarşiye karşı yönelt-memiştir. TİP soyut ve sınıfsal özünden ayrılmış bir demokrasi anlayışını benimsemektedir. Devlet ve Demokrasi konularındaki TİP görüşünün Marksizmle uzaktan yakından ilgisi yoktur.

Toplumsal sorunları dile getirmek bir örgütü Marksist yapmaz. çizgilerin ayracı, ortaya konulan dertlerin çözümü için getirilen önerilerdir. Yoksullak edebiyatı yapanların "Komünist" diye tutuklandığı günler geçmişte kalmıştır. Ama TİP hala geçmişi yaşamakta, halkımızın sorunlarını radyodan duyurmayı veya mecliste tekrarlamayı sosyalistlik sanmaktadır.

TİP SOSYALİZM MÜCADELESİNİ HÜKÜMET SORUNU OLARAK ELE ALMAKTADIR.

TİP programındaki sosyalizme devrim yoluyla değil, sınıfsal içeriği kenara bırakılan demokrasinin sınıflarını genişlete genişlete, parlamento aracılığı ile barışçıl yoldan geçeceğini iddia ediyor.

"Güncel görevlerimiz demokratik hak ve özgürlüklerin korunup geliştirilmesi demokrasinin sınırlarının sosyalizm doğrultusunda boyuna genişletilmesi, toplumun demokratikleştirilmesidir" (Çark-Başak, 1.4.1976 No: 4 Sayfa 5)

Demokrasi sınıfsal özünden, devletin yapısından ayrıldı mı, sosyalizme barışçıl yoldan geçişten ve faşizmin tırmanışına engel olmaktan sözedilebilir.

Revizyonizmin temel niteliği, devlet konusundaki temel tezleri reddetmesidir.

TİP mevcut devlete, bu devletin anayasasına karşı değil dir. TİP hükümetlere karşıdır. TİP seçimlere katılacak, parlamentoda çoğunluk sağlayacak ve kuracağı hükümetle Türkiye'de sosyalizmi kuracaktır.

Yani TİP için sosyalizmin kurulması bir devlet sorunu değil, bir hükümet sorunudur. Behice Boran'ın ifadesinde şöyle diyordu: "Türkiye İşçi Partisinin anayasa çerçevesi içinde mücadeleyi ve iktidara gelmeyi öngürüşünün sebebi..." (Behice Boran, A.G.E.S.60)

TİP FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYİ SAPTIRMAKTADIR.

TİP devletin sınıfsal özünü gözlerden gizledi mi faşizmin konusunu devleti ele geçirmeye yönelik bir olgu olarak alır. Faşizmin devletten kaynaklandığını görmek istemez. Çünkü bunu benimsediği an, faşizme karşı mücadelenin devrim sorunu olduğunu ve devriminde barışçıl bir şey olmadığını kabul etmek zorunda kalacaktır.

TİP ve diğer revizyonist çizgilere göre, faşizm tırmanmaktadır. Yani "Tarafsız olan devleti ele geçirmeye çalışmaktadır." TİP'in resmi yayın organı ÇARKBAŞAK'ta faşizmin tırmanışı ve bu tırmanışın hedefleri şöyle ele alınıyor:

"Faşist yönetimi sistemleştirme ve pekiştirme operasyonu planlı bir şekilde yürütülmektedir. Hedef dörtlüdür: Yürütme düzeyinde 1- Devlet aygıtını ve 2- Ordu yüksek kademelerini; ideolojik düzeyde 3- Öğretim kurum ve kadrolarını ele geçirmek; Sınıfsal düzeyde de 4- İşçi sınıfının ve onunla birlikte tüm ilerici tabaka ve kitleleri baskı ve kontrol altına almak" (ÇARK-BAŞAK Faşist Tırmanış ve CHP sayı 9, S. 3)

Bu çözümlemelerden hareket eden TİP'e göre faşistlerin silahlı saldırılarına karşı aktif bir şekilde karşı koymak "Goşitliktir, maceracılıktır" TİP'e göre faşistler devleti ele geçirmeye çalışmaktadır. buna göre faşist saldırılar karşısında barışçıl yöntemler benimsenmelidir. Örneğin okullarda faşist saldırılar arttığında, TİP'liler okullara gidilmemesini, "Güvenlik kuvvetleriyle faşistleri başbaşa bırakmayı" savunmuşlardır. Behice Boran, TİP'in 1961-1971 pratiğini bu açıdan şöyle özetliyordu: "Türkiye İşçi Partisi'nin anayasa çerçevesi içerisinde barışçı ve demokratik yoldan iktidara gelmeyi ve iktidarda kalmayı öngördüğü partiyi bağlayıcı belgelerle ortadadır. TİP'in on yıllık davranış ve hareketleride ortadadır. Bu uzun sürede parti toplantıları, kongreleri, binaları kaba kuvvet saldırılarına, baskınlara uğradığı halde parti yönetiminin bu çeşitli mücadele usullerine rağbet etmemiştir. Anarşist, terörist hareketlere karşı kesin vaziyet almıştır ve bu vaziyet alışını defalarca kamuoyuna açıklamışlardır." (B. Boran a.g.e., s. 60)

1975 yılında kurulan ve Behice Boran'ın genel başkanlığını yaptığı TİP'in de bundan farklı bir anlayış yoktur.

Faşizm, faşizmin üzerine gide gide geriletilir. Faşistlere karşı mücadelede "provakasyon olur" mantığı ile pasifizmi savunmak, faşist saldırılara davetiye çıkarmaktır.

TİP VE ULUSAL SORUN

TİP'in küçük burjuva reformist çizgisi en açık olarak ulusal sorunda ortaya çıkmaktadır. TİP ulusal soruna bir Türk Milliyetçisi gibi bakmaktadır. Bu konuda Tip programında sadece şu cümleler vardır: "Kişilere ve kitlelere karşı baskı ve şiddet uygulamalarının ırkçı ve şöven politikaların sona erdirilmesi için TİP, ...-Yurttaşlar arasında sosyal durumu veya başka nedenler dolayısı ile ayrım gözetilmesini; dilinden, dininden, mezhebinden, vicdan kanaat ve felsefe görüşünden dolayı kimseye maddi ve manevi baskı yapılmasını küçültücü muamemelerde bulunulmamasını ve anayasanın buna ilişkin hükümlerinin hayata geçirilmesini; -Irkçı, şoven politika, hareket ve uygulamaların son bulmasını; "TİP programı, S. 42)

TİP programında Kürk ulusunun varlığına bile değinilmemektedir.

TİP bağımsızlık ve demokrasiden, toplumun demokratikleştirilmesinden söz ediyor. Ama genel olarak ulusal sorun ve özel olarak da Kürk halkı konusunda susuyor, gerici resmi ideolojiyi benimsiyor, çözümü anayasada arıyor.

TİP, 1971 ekimindeki 4. kongrede belli pazarlıkların sonucu olarak "Kürt halkı" olgusunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Behice Boran, bu olguyu kabul ediş tarzlarından sonra şöyle açıkladı:

"TİP ve onun yönetici üyeleri olan bizler, partinin on yıllık hayatı boyunca anayasanın eksiksiz tastamam uygulanmasını ısrarla istedik, bunun mücadelesini verdik. Kürk Halkı konusunda da iktidarın bu yurttaşlarımıza uyguladığı anayasaya aykırı politikaya, baskı ve şiddet yöntemlerine karşı çıkarak bu konuda da anayasa'nın eksiksiz tastamam uygulanmasını savunduk." (Behice Boran, Savunma, s.179)

TİP, ulusal sorunun varlığını reddediyor. Kürtlerin ayrı bir ulus olduğunu reddediyor. Kürt Halkının mücadelesini Türkiye Cumhuriyeti Anayasa'sının çizdiği sınırlara hapsediyor: "Biz kürt Halkı derken bir ırk kasdetmedik; ayrı bir dil konuşan bir etnik topluluk kastettik. Anayasa'nın 12. Maddesi dil ayrımı gözetilmeksizin yurttaşların kanun önünde eşitliği ilkesini koyduğuna ve 3. maddesi de Türkçeyi resmi dil olarak kabul ettiğine göre dil ayrımının bulunması ve resmi işlemler dışında Türkçeden başka bir dilin konuşulup yazılması anayasaya aykırı olmadığı gibi milli hisleri yok edici veya zayıflatıcı bir şey olamaz. Çünkü milli hisleri yok edici veya zayıflatan hususlara anayasa cevap vermez."
(Behice Boran a.g.e.s.179)

TİP VE İŞÇİ SINIFININ PARTİSİ

TİP işçi sınıfının partisi olduğunu iddia etmektedir. Bu konuda TKP ile rekabet halindedir. TİP'in "Devrim" anlayışı ve çalışma tarzı, onun örgüt anlayışını belirlemektedir. TİP, oligarşinin çizdiği sınırlar çerçevesinde sosyalistçilik oynayan barışçıl mücadeleyi temel alan, menşevik bir örgüttür. 1971 yılında oligarşi TİP'i kapattığında TİP'in mücadelesi sona ermiştir. Bir daha kapatılırsa yine bitecektir. TİP'in mücadele içinde varlığı oligarşinin kanunları önünde hukuki varlığı ile özdeştir. Oligarşi TİP'i yasakladı mı, TİP yok olmaktadır.

Behice Boran bu durumu ÇARK-BAŞAK'ta şöyle anlatıyor:

"1965,1971 arası burjuvazinin iktidarı işçi sınıfının yasal politik örgütü TİP'i kapatabilmek için dosyalar düzenleyerek tekrar tekrar C.Başsavcılığına başvurdu, ama dava açtırmak konusunda bir sonuç alamadı, 1971'e kadar. Bu arada, seçim kanunu değiştirilip, "Milli bakiye" kaldırılarak partinin hızını kesme yoluna gidildi. İşçi sınıfının politik partisi iktidarı almaya yönelikti. Bu yöneliş önlenmek, en azından yavaşlatılmak istendi." (Behice Boran, ÇARK-BAŞAK, 16.6.1976 No: 9 s.1)

Bu ne biçim işçi sınıfı partisidir ki, seçim sistemi değiştirildi diye "iktitarı almaya yönelik" mücadele yavaşlar.

SONUÇ

TİP, sosyalist hareketi ve işçi sınıfını temsil etme iddiasındadır. Ama programı ve pratiği küçük burjuva reformist bir çizgiyi sergilemektedir. Seçimlerde TİP'i desteklemek, revizyonizm bulaşmış küçük burjuva reformizmini güçlendirme dışında hiç bir şeye yaramayacaktır.

Devrimci Yol reformizmin güç kazanmasında ve halkımızın devrimci potansiyelinin reformizme kanalize edilmesinden yana değildir.

DEVRİMCİ YOL

15 GÜNLÜK SİYASİ DERGİ

Sahibi
Mehmet YAZICI
Sorumlu Müdürü
Yaşathak ARSLAN
Yönetim Yeri
Hasan Ali Yücel cad. 39/D
İncesu-ANKARA
Yazışma Adresi
P.K.383 Kızılay-ANKARA

Dağıtım
EMEK-DA: Ankara; Ihlamur sok. 8/10 Kızılay, İstanbul; Himayei Eftal sok. 6/21 Cağaloğlu, İzmir; Ahmetağa mah. 857. sok No: 3/D Salihağa İşhanı Oda No:228

Baskı-Dizgi
EM-AŞ Veb Ofset Tesisleri

ABONE KOŞULLARI

Yurt İçi: 6 aylık 40TL yıllık 70TL
Yurt Dışı: 6 aylık 100TL yıllık 180TL
Abone olmak için MEHMET YAZICI adına posta çeki No: 104620'ye para yatırılması yeterlidir

ANILARI ÖNDERİMİZ YAŞAMLARI ONURUMUZ

NACİ GÜVEN... OSMAN AKTAŞ... ÇİĞDEM YILDIR... ÖZALP KOÇ... ALİ AKSU...

Çiğdem YILDIR

Naci GÜVEN

21 nisan günü İstanbul'da Bahçelievler Lisesinde Naci GÜVEN kardeşimiz, Iğdır'da Ali AKSU faşist katillerce pusuya düşürülerek öldürüldü. Osman AKTAŞ arkadaşımız Abidinpaşa Lisesinde faşistler tarafından yaralandı ve kaldırıldığı hastahanede 24 nisan günü şehit oldu. 28 nisan günü, İGMYO öğrencisi yiğit devrimci Çiğdem YILDIR kalleşçe öldürüldü. Niğde'de Özalp KOÇ kardeşimiz polis kurşunlarıyla şehit edildi...

Ali Fuat OKAN yoldaşımız "Kurtuluşa Kadar Savaş" sıarını Devrimci Yol'a kan ıyla yazanlardan biri idi. O'nu bundan bir yıl önce 1 Mayıs günü kaybettik. SBF-DER Yönetim Kurulu Üyesi olan kardeşimiz, faşistlerin kurduğu hain bir tuzaktan açılan yaylım ateşi sonucu İstanbul'da Niğde Yurdundan çıkarken öldürüldü. Devrimci gençlik hareketi onun ölümüyle çok şey kaybetti. Ve O'nun ölümünden bir kez daha öğrendi nasıl ölesiye savaşılacağını.

Ali Fuat OKAN

Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in idam edilmesinden üç gün önce, onları kurtarmak için zamanın Jandarma Komutanı K.Eken'i kaçırmayı amaçlayan bir eyleme girişti. Polisler ve jandarmalar tarafından hunharca katledildi. Unutulmayanlar arasında yer aldı.

Niyazi YILDIZHAN

ABONE OL, ABONE BUL
BAĞIŞ TOPLA
HABER YAZ
YENİ YAZIŞMA ADRESİMİZ
P.K. 383 Kızılay/ANKARA

DİSK'İN BUGÜNKÜ YAPISI

Bugün DİSK'te uygulanan politika işçi sınıfının kurtuluş mücadelesini oligarşinin çizdiği sınırlar içine hapsetmekte ve burjuvazinin kuyruğuna takmaktadır.

–DİSK üst yönetiminin ve TKP'lilerin işçi sınıfını temsil etme iddiaları doğru değildir

–TKP'nin yaygınlaştırmaya çalıştığı sloganlara karşı çıkmak işçi sınıfına karşı çıkmak anlamına gelmez

– Devrimci Sendikacılık ancak sosyalist işçilerin yönetiminde olduğu sendikalarda uygulanabilir

–TKP, DİSK içindeki etkinliğini CHP'ye destek ve sendika ağalarıyla ittifak siyasetine dayandırıyor

ŞUBAT ayında DİSK'in 10. kuruluş yıldönümü kutlandı. Yapılan gecede bol bol "İleri Demokrasi", "Toplumsal İlerleme", "Faşizme Geçit Yok" sloganları atıldı. İGD'li gençler, "Yaşasın Sovyetler Birliği" diye bağırdılar.

1 Mayıs'ta işçiler "141 ve 142'ye hayır" "Faşizme Geçit Yok", "İleri demokratik bir düzen" pankartlarıyla yürüdüler.

DİSK'in aylık ve 15 günlük yayın organlarında da bu sloganlar atılıyor. DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler ve Genel Sekreter Mehmet Karaca demeçlerinde bu sloganları kullanıyorlar.

DİSK ayrı bir siyasi örgütmüşcesine tavır alıyor. TKP dışındaki tüm sol çizgilerin üzerindeymiş gibi havalara giriyor.

Demokratik örgütlerde çalışan TKP taraftarları, DİSK'e sahip çıkıyor. DİSK'in TKP'lilerin denetiminde olduğunu söylüyorlar. Bazı seçimlerde DİSK'çiler diye gruplar oluşuyor. Bazı insanlar bazı iddialarla ortaya çıkıyorlar. "DİSK Türkiye işçi sınıfını temsil etmektedir" diyorlar DİSK'in TKP'nin denetiminde olduğunu ileri sürüyorlar. Yani TKP'nin son derece güçlü olduğunu, Türkiye'de işçi sınıfı hareketini TKP'nin yönlendirdiğini iddia ediyorlar.

Bu iddiaların doğal sonucu olarak da TKP'ye karşı olanlar, DİSK'e ve işçi sınıfına karşıymış gibi gösteriliyor.

Bir çoğumuz da yaratılan bu havaya inanıyoruz. Bu yalanlara artık bir son vermek gerekmektedir. DİSK'in gerçek yapısını ortaya çıkarmak ve işçi sınıfı içindeki çalışmalarımızı buna göre yönlendirmek zorundayız.

Bu yazıda bazı sorulara cevap vereceğiz:

1. DİSK bugün TKP'lilerin denetiminde midir?
2. TKP nasıl bir ittifaklar politikasıyla DİSK üst yönetiminde etkin oldu?
3. CHP-DİSK ilişkileri nasıldır? CHP'nin DİSK üst yönetiminde ve tabanındaki etkinliği ne ölçüdedir?
4. TİP-DİSK ilişkileri nasıldır?
5. DİSK devrimci bir konfederasyon mudur?
6. DİSK işçi sınıfının birliğini savunmakta mıdır?
7. DİSK üst yönetimine karşı olmak, Türkiye işçi sınıfına karşı olmak ne demektir?

1. DİSK, BUGÜN TKP'LİLERİN DENETİMİNDE MİDİR?

Özetle Şöyle:

Değil, fakat TKP'lilerin oportünist stratejisi ve bizim işçi sınıfı içindeki çalışma konusundaki eksiklik ve hatalarımız böyle bir görünüm yaratıyor.

TKP'nin DİSK içinde etkinlik kurması, 1975 mayısında yapılan 5. Olağan Genel Kuruluyladır. Bu etkinlik, tepeden inme kurulmuştur. Daha sonra ücretli uzmanlar aracılığıyla bu etkinliği yukarıdan aşağıya yaymaya çalışmaktadırlar.

DİSK'te uygulanan strateji şöyle özetlenebilir:

1975 Mayısındaki genel kuruldan önce DİSK yöneticileri umutlarını CHP'ye bağlamışlardır. 1975 genel kurulunda TSİP'liler, TİP'liler ve henüz bir "sosyalist" partiye girmemekle beraber, TKP sempatizanı da olmayan "sosyalistler" bir cephe oluşturamadılar. Bu durumda DİSK Yürütme Kuruluna şu kişiler seçildi:

Kemal Türkler (Genel Başkan), İbrahim Güzelce (Genel Sekreter), Rıza Güven, Kemal Nebioğlu, Celâl Küçük, Mehmet Karaca, Mehmet Kılınç.

İbrahim Güzelce:

DİSK'in o dönemde yürürlükte olan ana tüzüğünün 36. maddesine göre genel sekreter "DİSK Genel Kurulunda, genel başkanın göstereceği en az iki aday arasından" seçilir. Genel Başkan Kemal Türkler'in aday gösterdiklerinden biri adaylıktan çekildi. Bu durumda adaylardan geride kalan İbrahim Güzelce yapılan seçimle genel sekreter oldu.

İbrahim Güzelce, 1967 yılında DİSK kurulduğunda Basın İş'teydi. 1968 yılında Almanya'ya gitti ve Berlin'de Telegraf gazetesinde çalıştı. 1971 yılında mayıs 1975'e kadar da Alman Sendikalar Birliği (DGE) Berlin Yabancılar Bürosu'nda danışmanlık yaptı. 1975 mayısında Türkiye'ye geldi. Geldiği ay DİSK Genel Sekreteri oldu.

DİSK Yürütme Kurulunda yapılan işbölümünde basın-yayın, koordinasyon ve personel daireleri İbrahim Güzelce'nin sorumluluğuna verildi.

İbrahim Güzelce ilk iş olarak Makina Mühendisi Aydın Meriç'i Genel Sekreter Yardımcısı olarak aldı. Daha sonra da ücretli uzmanlar kadrosunda çok sayıda değişiklik yaptı.

Daha sonra DİSK'e bağlı sendikaların yayın organlarında İbrahim Güzelce lanse edilmeye başlandı. Bu yayın organlarında birbiri ardı sıra yazısı çıktı. Bu yazılarında Helsinki Konferansı'nı, barışı demokrasi için güçbirliğini övdü.

Bunlar ve bilinmeyen bazı gelişmeler sonucu Kemal Türkler, 1 Ağustos 1975 tarihinde Ankara'da yaptığı basın toplantısında ilk defa olarak "barış, demokrasi ve toplumsal ilerleme" sloganını kullandı.

İbrahim Güzelce de 9 ağustos 1975 tarihinde Cumhuriyet gazetesinde yayımlanan yazısında toplumsal ilerlemeyi, barışı ve "ulusal savunma sanayiini" savundu.

Bu tarihten sonra DİSK'te oportünist bir şekilde TKP propagandası yaygınlaştırıldı. Siyasi deneyi düşük işçiler "Maocular ve goşistlere karşı" şartlandırıldı. İşçiler saldıran faşizm karşısında, kendilerine ilk iletilen "faşizme geçit yok" sloganına sarıldılar. Anlamı anlatılmadan "barış, ileri demokrasi, toplumsal ilerleme" sloganları DİSK'in sloganlarıymış gibi tanıtıldı. Bunların bir siyasi örgütün sloganları olduğu gizlendi.

CHP'nin arkasına sığınarak, gerici ve reformistlerle ilkesiz ittifaklara girilerek, Marksist-Leninistleri hedef alarak ve açık siyasi tavır almaktan kaçınılarak yapılan bu oportünist propaganda, DİSK TKP'lidir propagandasına imkan verdi. Diğer demokratik örgütlerde bu propaganda yaygın olarak yapıldı.

6 eylül 1975 tarihinde İzmir'de bir gösteri yapıldı. Bunu 20 eylül 1975 tarihinde İstanbul'da yapılan demokratik hak ve özgürlükler için mücadele mitingi izledi. Bu mitingde Çin Komünist Partisinin yanlış çizgisini benimseyenler TKP'nin oyununa geldiler. Bu ise TKP'nin işçi kitlesi arasında yaygın bir "Maocu düşmanlığı" yaratmasına yol açtı. Revizyonistler, bu mitingde "goşist" diyerek devrimcilere saldırdılarsa da, geri çekilmek zorunda kaldılar.

Kemal Türkler bu mitingde yazılıp eline verilen bir metni okudu. "Biz halkız. Halkımız bağımsızlık, demokrasi, barış ve toplumsal ilerleme istiyor" dedi.

İbrahim Güzelce, "işçi sınıfımızın, emekçi halkımızın bağımsızlık, demokrasi, barış ve toplumsal ilerleme mücadelesi durmuyor, genişliyor, güçleniyor" dedi.

Maden İş Genel Sekreteri Mehmet Ertürk ise şöyle dedi:

"Bağımsızlık, demokrasi, barış ve toplumsal ilerleme uğrunda yürütülen haklı mücadelemizin başarısı için acil görevimiz, işçi sınıfının birliğini güçlendirmektir... İşçi sınıfı bu çetin ve zor mücadele sürecinde Maoist, Troçkist ve benzeri ters akımlar ile her türlü sekter görüşlerle mücadele etmeyi gündemine almıştır."

Bu mitingden sonra DİSK'e bağlı yayın organlarında "işçi sınıfına ters akımlar" edebiyatı başladı.

İbrahim Güzelce, miting sonrasında yazdığı bir değerlendirmede ilk defa olarak "ileri demokratik bir Türkiye" sözlerini kullandı.

Bu arada İlerici Kadınlar derneği (İKD) ve İlerici Gençler Derneği (İGD) kuruldu. TKP'nin DİSK'in üst kademelerinde ve daha da önemlisi ücretli uzman kadroları içindeki etkinliği sayesinde önde gelen işçiler, İKD ve İGD'ye üye yapıldı. Bu örgütlerin eğitim çalışmalarında önce "Maoculara ve goşistlere karşı şartlandırıldılar. DİSK'e bağlı sendikaların ana tüzüklerinde sendikaya bağlı kadın ve gençlik kollarının kurulma zorunluluğu vardır. Bu yapılmadı. İşçiler bu besleme örgütlere götürüldü. Bu örgütlerin yayın organları sendikalarda parasız olarak dağıtıldı.

DİSK'teki reformist-revizyonist ittifak ayrıca revizyonist yayınlar çevirip, basan Konuk Yayınevinin kitaplarından satın aldı ve eğitimlerde işçilere parasız olarak dağıttı.

DİSK çeşitli demokratik örgütlerde "ileri demokratik düzeni" savunanları destekledi. Örneğin Mehmet Karaca, DİSK Genel Sekreteri imzasıyla 24.7. 1976 tarihli Cumhuriyet'e yazdığı yazıda, TÖB-DER Merkez Genel Kurulunda DİSK'in ilerlemesi "Birlik ve Dayanışma Grubu"nu desteklediğini açıkladı.

Bu açıklamalardan sonra sorumuza dönelim. DİSK bugün TKP'lilerin denetiminde midir?

Değildir. Ama TKP'nin oportünist ittifaklar politikası ve bizim işçi sınıfı içinde çalışma konusundaki eksiklik ve hatalarımız böyle bir görünüm yaratmaktadır. TKP'nin kof etkinliğini kırmak zor değildir.

TKP'nin CHP kuyruğunda DİSK'te etkinlik kurma çalışması ve görünüşteki başarısı tabandan kopuktur. Kitleler "Faşizme geçit yok" sloganını atarken, bu sloganın "kahrolsun faşizm"den farkını bilmiyor.

"İleri demokratik Türkiye" diye bağıranlar arasında bunun siyasi içeriğini ve TKP'nin sloganı olduğunu bilen bir kişiye rastlayamazsınız.

Tabanda TKP'li yoktur. TKP sempatizanı yoktur. Bizler kitle içinde yeterince çalışmazsak, TKP'nin işçi sınıfı içinde güçlü olduğu propagandasına inanırsak, TKP yönetiminde işçi sınıfı içinde geçici bir etkinlik kurulabilir. Bu nedenlerle genelde işçi sınıfı içinde, özelde DİSK tabanında TKP'nin gerçek yüzünü ve tezgahladığı oyunları sergilemek zorundayız. TKP koftur. Gericilerle ve reformistlerle ilkesiz ittifaklardan güç almaktadır. İşçi sınıfı içindeki çalışmalarda düşmanımız DİSK değildir. Düşmanımız genel olarak reformizm ve revizyonizm, özel olarak da yönetimdeki reformist ve TKP'li revizyonist sendika ağalarıdır.

2. TKP NASIL BİR İTTİFAKLAR POLİTİKASIYLA DİSK'TE ETKİN OLDU?

TKP, DİSK içindeki etkinliğini *CHP'ye destek ve sendika ağalarıyla ittifak siyasetine* dayandırıyor. CHP'liler TKP ile oturup pazarlık etmiş değillerdir. Bu nedenle gerçek anlamda bir TKP-CHP ittifakından söz edemeyiz.

TKP'nin genel olarak ittifaklar politikasının özünde ilkesizlik ve oportünizm yatar. TKP'liler dün küfrettikleriyle bugün aynı çatı altına girebilirler. Marksizm-Leninizme küfredenlerle işbirliği yapabilirler.

TKP'nin ilkesizliğinin bir örneğini 1974 yılında DİSK'e karşı alınan tavrında görebiliriz. *Atılım*'ın Mart 1974 sayısında "gerçek işçi sendikaları", "devrimci sendikalar" olarak övülen DİSK aynı yılın Eylül ayında "emperyalizmin ve büyük burjuvazinin" ajanı olmakla suçlanıyor.

Atılım'da şöyle deniyordu: "Bazı yerde işçiler Türk-İş'ten ayrılıp ayrı sendika kuruyor. Bu tutum, işçilerin ve dolayısıyla da işçi hareketinin yararına değildir. Ortada işçi haklarını güçlü ve örgütlü bir şekilde savunan, koruyan gerçek işçi sendikaları vardır. Bugün işçi sınıfının önünde duran vazgeçilmez görevlerden biri sarı sendikalardan ayrılıp devrimci sendikalar çatısı altında birleşmektir."

TKP'nin 54. yıldönümüne ilişkin Yeni Çağ'da yayınlanan bir yazıda ise Kemal Türkler ve arkadaşlarına ağır şekilde hakaret ediliyor:

"İşçi sınıfını hedeflerinden, emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye, sömürü ve talan düzenine karşı, demokrasi ve sosyalizm için savaş hedefinden şaşırtmak isteyenler yalnız Türk-İş yöneticileri ve iktidar çevreleri değildir. DİSK yöneticileri ve onların düzeyinde olan öteki sendikacılar da işçi sınıfına karşı emperyalizmin ve büyük burjuvazinin en sinsi ve en keskin silahını, yani sınıflar arasında barış sloganını işçi hareketine aşılamak çabasındadırlar" (Yeni Çağ, Eylül 1974, s.767)

TKP'nin etkinlik kurmak için izlediği ilkesiz ittifaklar politikasını Çağdaş Metal-İş Sendikası olayında da görebiliriz

Çağdaş Metal İş:

1976 yılı başında Çağdaş Metal İş Sendikası çeşitli pazarlıklardan sonra DİSK'e bağlı Türkiye Maden İş Sendikasına katıldı. Çağdaş Metal İş'in genel başkanı Fehmi Işıklar bugün DİSK yürütme kurulu üyesidir ve DİSK'in Türkiye çapındaki örgütlenmesinin sorumlusudur. Çağdaş Metal İş genel sekreteri Ali Kaya ise Ankara ve civarı DİSK bölge temsilcisidir.

Çağdaş Metal İş'ten Maden-İş'e gelen Ekrem Aydın Maden-İş Ankara bölge temsilcidir. Bu üç kişi aynı zamanda Çağdaş Metal İş'in kurucularındandır. TKP'liler bugün bu insanlarla işbirliği yapıyor.

Ama 1975 ekiminde TKP'liler bu insanlara "MİT ve polis eskisi" diyorlardı.

1975 Ekim sayısında Atılım şunları yazıyordu:

"MİT ve polis eskilerinin kurduğu sahte Çağdaş Metal İş yöneticileri..."

"İşbirlikçi burjuvaziye anti-komünist Amerikan sarı sendika ağaları, AID, CIA kanalıyla besledikleri Türk İş yönetimine komandocu ve sahte sendikalar kurduruyorlar. Çağdaş Metal İş bunlardan biridir."

TKP'liler bugün böyle suçladıkları insanlarla içiçe.

Oportünizmin maddeleşmiş şekli olsa olsa bugünkü TKP'dir.

TKP'nin DİSK üst yönetiminde etkinlik kurabilmek için kimlerle kişbirliği yaptığına da bakmamız gerek.

Biz genel ilke olarak kişilerle uğraşmayız. Kişileri değil, o kişilerin siyasi çizgilerini eleştiririz. Ama ele alacağımız bu kişilerin tutarlı siyasi çizgileri yoktur. Bu nedenle ister istemez tavırlarını (TKP'nin ittifaklarını sergilemek için) sergiliyoruz.

Kemal Türkler:

Kemal Türkler eski bir sendikacıdır. Halen Maden İş'in ve DİSK'in genel başkanıdır. Maden iş genel başkanlığını fiilen Şinasi Kaya'ya devretmiştir.

Kemal Türkler çok iyi bir denge hesapçısıdır. Bırakın Marksist-Leninist olmayı, revizyonist bile değildir.

Bir süre önce Tercüman gazetesi Kemal Türkler'in mal varlığını açıkladı. Açıklananlar herhalde doğruydu. Tercüman MİT'le yakın işbirliği yapmaktadır. DİSK önce bu açıklamaları yalanladı. Sonra kabullendi ve kıvırtmaya başladı.

Kemal Türkler'in mal mülkünün nereden geldiğini Türkiye işçi sınıfı bir gün kendisine soracaktır. Eğer bu servet çok yüksek maaşlarla ve işçileri satarak işçi sınıfının sırtından kazanılmışsa, Türkler bunun hesabını verecektir. Bizim burada değineceğimiz nokta başka. kemal Türkler mal mülk edinmeye nasıl bakıyor, onu görelim.

Maden İş sendikasının karşısında Türkiye Madeni Eşya Sanayicileri sendikası (MESS) vardır. 1972 yılında da Kemal Türkler MESS genel kurulunda işverenlere, oligarşinin en güçlü temsilcilerine şunları söylemiştir:

"Bir önemli husus da işçinin mesken konusudur. İnsanlar kaybedecek şeyleri olmayınca son noktaya kadar gitmektedir. İşçiler küçük ölçüde mesken sahibi olurlarsa, mülkiyet sahibi olurlarsa, başka türlü düşünürler. Bu bakımdan işverenler işçinin hiç olmazsa arsa sahibi olmasına yardımcı olsunlar." (Yürüyüş Dergisi)

Türkler aynı konuşmasında kendi yaşamından da örnek vermiş, kırkbeş yaşına kadar başka düşündüğünü, bu yasa geldiğinde sahip olduğu mülke bağlı olarak düşüncesinde de değişiklik olduğunu anlatmıştır.

TKP'liler işte böyle bir adamla işbirliği yapıyorlar.

Devlet Güvenlik Mahkemelerine (DGM) karşı direniş kararı alındığında "genel yas" ilan edildi ve işçiler "serbest" bırakıldı. Binlerce işçi işten atılırken yüzlerce işçi poliste baskı görüp tutuklanırken, Kemal Türkler ve diğer yöneticiler kendi başlarını kurtardılar. İki günlük hapis Türkler'i çok korkutmuş olacak ki, serbest bırakıldıktan sonra orduya övgüler yağdırdı. 28 Eylül 1976 günü ANKA muhabiriyle yaptığı konuşmada 1971 yılındaki 26 günlük tutukluluğunu hatırlayarak şunları söyledi:

"26 günlük bir tutuklama devremiz geçmiştir. Buna bir tutuklama mı demek, bir yerde misafirlik, tatil yapmak mı demek gerekir, bilmiyorum. Çünkü bu tutuklama ile ilgili olarak ifade alma, sorgu gibi işlem yapılmamıştır. ve bunun ötesinde çok sevdiğimiz Silahlı Kuvvetlerimiz ve onun kumandanları, bize tutukluluğumuzu hatırlatmayarak, en ince teferruatına kadar ellerinden geleni yapmaya çalışmışlar, bizi bir misafir, hem de büyük bir misafir şeklinde ağırlama politikası izlemişlerdir." (Cumhuriyet, 29.9.1976)

Kemal Türkler'in çok sevdiği "silahlı kuvvetlerimiz" o günlerde Profilo işçilerine kurşun sıkıyor, bir işçiyi öldürüyor ve yüzlercesini işkence edilmek üzere emniyet müdürlüğüne götürüyordu.

DİSK yürütme kurulu'nun diğer üyeleri de nitelik olarak Kemal Türkler'den pek farklı değildir. Fakat TKP'liler bu sendika ağalarıyla ilkesiz ittifaklara girmekten kaçınmamaktadırlar.

DİSK Yürütme Kurulunun diğer 5 üyesinin durumu özetle şöyledir.

Bugün DİSK Yürütme Kurulu üyesi olan Mehmet Kılınç çeşitli konuşmalarında Marx ve Engels'e açık açık küfretmiş biridir. Bir zamanlar Türkeş'le birlikte poz verip resim çektirecek kadar samimiydi. Marshall fabrikasında grev kırıcılığı yapmıştır. Bugün baş danışmanlık yaptırdığı Bekir Harputlu, danışman iken bir süre önce Yeraltı Maden İş Sendikası'nın karşısına işveren vekili olarak çıkmıştır.

Rıza Güven DİSK yürütme kurulu üyesi ve tekstil sendikası başkanıdır. İşverenlerle yakın ilişki içindedir. 1975 yılında, Tekstil genel kurulunda TSIP'lilere karşı faşistlerle işbirliği yapmıştır

Kemal Nebioğlu DİSK yürütme kurulu üyesi ve Gıda İş sendikası başkanıdır. TKP'lilerin yayın organlarında sır sık küfrettikleri Sosyalist Devrim Partisi'nin yöneticilerinde

Celal Küçük Lastik İş'in yöneticilerindendir. DGM direnişi sırasında direnişteki bazı fabrikalara telefon ederek direnişi sona erdirmelerini istediği söylenmektedir.

TKP'nin DİSK yürütme kurulundaki ilişkileri bu kişilerle. İbrahim Güzelce 11 Nisan 1976 tarihinde ölünce yerine Mehmet Karaca geçmiştir. Mehmet Karaca'dan boşalan yürütme kurulu üyeliğine de TKP'lilerin "MİT ve polis eskisi" dediği Fehmi Işıklar getirilmiştir.

TKP işte böyle bir ittifaklar politikasıyla DİSK'te etkin oluyor.

Ama bu etkinliğini ne için kullanıyor?

İşçi Sınıfı ideolojisini yaymak için mi? İşçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesini iktidar mücadelesine bağlı olarak yürütmek için mi?

Hayır. Bir kere revizyonist bir örgüt böyle şeyler yapmaya kalkmaz. Ayrıca TKP'nin bugünkü ittifaklarıyla yapılabilecek tek şey, işçi sınıfı mücadelesini düzenin çerçevesi içine hapsetmek ve burjuvazinin kuyruğuna takılmaktır.

TKP etkinliğini işte bu amaç doğrultusunda kullanıyor.

3.CHP-DİSK İLİŞKİLERİ NASIL? DİSK ÜZERİNDE CHP ETKİN Mİ?

İşçi sınıfının kendiliğindenci hareketi dertlere kapitalist düzen içinde çözüm arar. Ancak sosyalist hareketle işçi sınıfı hareketi bütünleştiğinde işçi sınıfı kurtuluşunun sosyalizmde olduğunu görür.

DİSK'te 1976 yılına kadar eğitim yapılmamıştır. DİSK'e bağlı Maden İş'te ise 1975 kışına kadar yapılan göstermelik eğitimlerde sosyal demokratlar ders vermiştir. DİSK ve DİSK'e bağlı sendikalarda bugün uygulanan eğitim ise CHP kuyrukçusu yetiştirmeye yöneliktir.

Türkiye'de gerek sosyalist hareket, gerek işçi sınıfı hareketi güçleniyor. İşçi sınıfının toplumsal muhalefeti artıyor. Ancak Marksist-Leninist hareket işçi sınıfının ve daha da genelde kitlelerin bu yükselen muhalefetini örgütleyebilecek örgütlülükte değil. Bu nedenle ortaya çıkan kuvvet boşluğundan revizyonistler yararlanıyor. CHP'nin arkasına sığınarak kitlelerin muhalefetini CHP'ye kanalize etmeye çalışıyor.

DİSK'teki reformist sendika ağaları ise CHP'den korkmamaktadırlar. ÇHP iktidarı onların koltuklarını sarsmayacak, aksine "çalışma barışı içinde daha az olaylı rahat bir sendika ağalığı olanağı yaratacaktır."

CHP'nin tabanda bugünkü etkinliği; 1- kendiliğindenci işçi sınıfı hareketi üzerindeki burjuva ideolojisinin hakimiyetinin, 2- genel olarak revizyonistlerin ve özel olarak da TKP'li revizyonistlerin çabalarının ürünüdür. Fakat bu etkinlik örgütlü değildir. İşçi sınıfı içindeki doğru çalışmalarımızla öncü işçiler arasında bu etkinliği kısa sürede silebiliriz.

4.DİSK ÜST YÖNETİMİNİN TİP'LE İLİŞKİLERİ NASILDIR?

Bugün Türkiye İşçi Partisi ile DİSK üst yönetiminin arası iyice açıktır. Bu anlaşmazlık TİP-TKP çekişmesinden kaynaklanmaktadır. TKP'liler DİSK içindeki saflaşmalarda TİP'lilere karşı daima reformist sendika ağalarını desteklediler. Bu ilkesiz ittifaklarla TİP'lileri sendikaların yönetim kademelerinden uzaklaştırdılar.

TKP'liler TİP'lilerin etkin olduğu Petrokimya-İş Sendikasının Mehmet Kılınç'a peşkeş çekilmesini desteklediler.

CHP'lilerle işbirliği yaparak Turizm İş'ten TİP'lileri kovdular.

TİP'lilerin etkin olduğu Sosyal İş ve Tek Bank İş Sendikalarını DİSK Ana tüzüğüne aykırı olarak DİSK'ten çıkardılar.

DİSK'e bağlı Maden-İş sendikası genel yönetim kurulu Mart başında yaptığı toplantısında TİP'e açık bir dille saldırdı. Toplantı sonunda yayınlanan bildiride şöyle dendi:

"... işçi sınıfını bölmeye kalkışan, mücadeleyi arkadan hançerleyen, liderlik hastalığına yakalanmış bazı yarışçılar tarafından kurulmuş yeni TİP'i işçi sınıfımız kendi partisi olarak elbette kabul etmeyecek, elbette güven duymayacaktır. Ve onları bulundukları yere, yani sermayenin ve onların yayın organı olan Tercüman'ın yanına koyacaktır." (DİSK Dergisi, No 33 s.115)

TİP ise bu yenilgiler karşısında iyice hırçınlaştı ve DİSK üst yönetimini "büyük burjuvazi ve CHP" ile işbirliği yapmakla suçladı.

TİP-DİSK üst yönetimi çekişmesi TİP'in devrimci bir sendikacılık anlayışına sahip olmasından kaynaklanmamaktadır. TİP DİSK'in bugün kuruluş ilkelerinden saptığını ileri sürüyor. Kuruluşta savunulan ilkelerin yeniden uygulanmasını istiyor.

DİSK 1967 yılında kurulduğunda reformist bir sendikaydı. Devrimci bir sendika değildi. Gerici Amerikan sendikacılığına karşıydı. TİP'in devrimci sendikacılık anlayışı (siyasi niteliği gereği) bu düzeydedir.

5.DİSK BUGÜN DEVRİMCİ BİR KONFEDERASYON MUDUR?

DİSK'in esas adı Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonudur. Ama bu ismin yabancı dillere çevrilmesinde hemen özde doğru bir değişiklik yapılmaktadır. DİSK'in İngilizce çevirisi şöyledir: Confederation of *Progressive* Trade Unions of Turkey. Yani Türkiye *İlerici* İşçi Sendikaları Konfederasyonu.

DİSK yöneticilerinin haklı olarak çeviride düzelttikleri gibi, DİSK devrimci sendikalardan oluşan bir konfederasyon değildir.

Devrimci sendikacılık, ekonomik-demokratik mücadelenin işçi sınıfının iktidar mücadelesine bağımlı kılınmasını gerektirir.

DİSK ise bugün CHP kuyrukçuluğu yapmaktadır.

Devrimci sendikacılık işçi sınıfına güvenmeyi ve işçi sınıfının düzene karşı olan muhalefetini iktidar mücadelesine kanalize etmeyi gerektirir. DİSK üst yönetimi ve TKP burjuvazinin bir kanadına bel bağlamıştır.

Devrimci sendikacılık ancak sosyalist işçilerin yönetimde olduğu sendikalarda uygulanabilir. DİSK üst yönetimi sosyalist değildir. Reformist ve revizyonistlerden oluşur.

Devrimci sendikacılıkta işçi kitlesine yalan söylenmez. İşçilerin haberi olmadan toplu sözleşme imzalanmaz. DİSK'e bağlı sendikaların hemen hemen hepsinde bugün işçi temsilcilerinin katılmadığı gizli toplantılarda işverenlerle pazarlık yapılmaktadır. Örneğin Maden-İş sendikası yöneticileri, 1700 işçinin çalıştığı Netaş (Northern Electric Telekomünikasyon A.Ş.) fabrikası sözleşmesini mart ayı sonunda Sheraton otelinin 1107No.lu odasında işçi temsilcilerinin hiçbirinin katılmadığı bir toplantıda bitirmişlerdir. Anlaşma sözlü olarak yapılmış, anlaşma şartları işçilere kabul ettirildikten sonra kalabalık bir toplantıda sözleşme imzalanmıştır. Bu gizli anlaşma işçi temsilcilerinden hala gizlenmektedir.

Devrimci sendikalarda örgütlenme, eğitim yayın, toplu sözleşme politikası DİSK'teki uygulamalardan farklıdır.

Devrimci sendikalarda sendikal demokrasi uygulanır. DİSK'de sendikal demokrasi uygulanmaz. İşçilerin seçtikleri işyeri ve bölge temsilcileri üst yöneticiler tarafından değiştirilebilir. Örneğin Maden-İş Bursa Bölge temsilcisi seçimle işbaşına gelmişti. Merkezde etkin olan Mehmet Ertürk kliği tarafından TİP'li olduğu için görevden alındı.

Devrimci sendikalarda yöneticiler yüksek maaş almaz. Bugün DİSK'e bağlı sendikaların yöneticileri asgari ücretin yedi sekiz katı ücret almaktadır. Sendikanın sağladığı diğer avantajlar (araba, harcırahlı geziler, vs.) bunun dışındadır.

6.DİSK İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİNİ SAVUNMAKTA MIDIR?

DİSK üst yönetiminin kitle örgütü anlayışı ve uygulamaları işçi sınıfının birliğini sağlamaya yönelik değildir. Reformist olan sendikalar derhal DİSK'e kabul edilirken revizyonizmin ton farkları DİSK'ten atılmaya yol açmaktadır. (TİP'in etkin olduğu Sosyal-İş ve Tek-Bank İş'in DİSK'ten çıkarılması)

DİSK İzmir Bölge Temsilcisi Cemal Kıral, DİSK'teki sendikaların karşısında bağımsız sendikalar kurdurmaktadır. DİSK'e bağlı Seramik İş sendikası varken bu sendika TİP'lilerin denetiminde olduğu için Cemal Kıral, Beton İş'i kurdurmuştur. Ağaç İş kolunda DİSK'e bağlı As-İş vardır. Genel Başkanı Sosyalist Devrim Partili Cenan Bıçakçı'dır. Cemal Kıral bu sendikaya karşı da Ağaç-Sen'i kurdurtmuştur.

Reformistlerin veya revizyonist ağaların denetiminde olmayan sendikalar DİSK'e kabul edilmemektedir. Örneğin Yeraltı ve Yerüstü Devrimci Maden İşçileri Sendikasının DİSK'e katılma isteği 1,5 yıldır reddedilmektedir.

Bu ve benzeri olaylar DİSK üst yönetimindeki reformist-revizyonist ittifakın işçi sınıfının birliğini sağlamayı amaçlamadığını göstermektedir.

7.DİSK ÜST YÖNETİMİNE KARŞI OLMAK TÜRKİYE İŞÇİ SINIFINA KARŞI OLMAK MI DEMEKTİR?

TKP sempatizanları DİSK üst yönetimini eleştirenleri işçi sınıfına karşı olmakla suçluyorlar. Olaylar göstermektedir ki, DİSK yöneticileri ve onlara akıl öğreten bazı kişiler sosyalist olmaktan uzaktırlar. Bugün DİSK'te uygulanan politika işçi sınıfının kurtuluş mücadelesini oligarşinin çizdiği sınırlar içine hapsetmekte ve burjuvazinin kuyruğuna takmaktadır. DİSK'in reformist-revizyonist yönetimi işçi sınıfı partisi sorununu gözlerden gizlemekte ve DİSK'i siyasi örgütün yerine koymaktadır. DİSK yönetimi işçi sınıfının anti-faşist mücadelesini CHP kuyrukçuluğuna kanalize etmektedir. DİSK yönetimi işçi sınıfını aldatmakta, anlamı açıklanmayan sloganları yaygınlaştırmaktadır. Bugün her sosyalistin görevi DİSK üst yönetiminin yapısını tüm sosyalistlere, yurtseverlere ve özellikle DİSK tabanına anlatmak ve yaklaşan genel kurullarda hesap sorulmasını sağlamaktır.

SONUÇ

1967-1975 döneminde DİSK'te reformist sendika ağaları egemendi. 1975 yılında TKP'lilerin oportünist ittifaklar politikasıyla, revizyonist-reformist ittifak oluştu. TKP'liler sendika ağalarını destekledilerdi. Bugünkü göstermelik TKP etkinliği bu ilkesiz gerici ittifaka dayanmaktadır.

DİSK üst yönetimi devrimci değildir. DİSK üst yöneticileri işçi sınıfını temsil etmemektedir. TKP oportünist ve ilkesiz ittifaklarla üst yönetimde etkinlik kurmuştur. Ve tabanda CHP etkinliğini arttırmaya çalışmaktadır. TKP'lilerin DİSK'e ilişkin propogandaları yalana dayanmaktadır. İşçi sınıfı içinde devrimci siyasete dayalı militan bir çalışma devrimci sendikacılığı yaratacak ve güçlendirecektir.

DİSK üst yönetiminin bu reformist-revizyonist yapısı DİSK işçilerini CHP'nin yani burjuvazinin kuyruğuna takmaktadır.

Bütün bu yapıdan şu sonuç çıkmaktadır: DİSK üst yönetiminin ve TKP'lilerin işçi sınıfını temsil etme iddiaları doğru değildir. TKP'nin yaygınlaştırmaya çalıştığı sloganlara karşı çıkmak işçi sınıfına karşı çıkmak anlamına gelmez. TKP'lilerin bugünkü şamatası güçsüzlüğün ve revizyonist siyasetin ürünüdür. Gerçekler karşısında komik kaçmaktadır.

DİSK'TE REFORMİST VE REVİZYONİST SENDİKA AĞALIĞINA SON VERELİM.

DİSK'TE İŞÇİ SINIFI İDEOLOJİSİNİ HAKİM KILALIM.

DİSK'TE SENDİKAL DEMOKRASİYİ UYGULATTIRALIM

SOSYALİST İŞÇİLERİ SENDİKA YÖNETİMİNE GETİRELİM

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ VE TÜM EMEKÇİLERİN ANTİ-OLİGARŞİK VE ANTİ-EMPERYALİST MÜCADELESİ

DENİZ, YUSUF, İNAN SAVAŞA DEVAM!

Ben şahsi hiç bir çıkar gözetmeden halkımın mutluluğu ve bağımsızlığı için savaştım, bu bayrağı bu ana kadar şerefle taşıdım; bundan sonra bu bayrağı Türkiye halkına emanet ediyorum. Yaşasın İşçiler ve Köylüler Kahrolsun Faşizm.

HÜSEYİN İNAN

Yaşasın Türkiye Halkının Bağımsızlığı, Yaşasın Marksizmin-Leninizmin Yüce İdeolojisi, Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının Bağımsızlık Mücadelesi, Kahrolsun Emperyalizm

DENİZ GEZMİŞ

Ben Halkının bağımsızlığı ve mutluluğu için şerefimle bir defa ölüyorum, sizler, bizi asanlar, şerefsizliğinizle, her gün öleceksiniz. Biz halkımızın hizmetindeyiz, sizler Amerika'nın hizmetindesiniz. Yaşasın Devrimciler Kahrolsun Faşizm.

YUSUF ASLAN

Türkiye'nin bağımsızlığından başka bir şey istemedik ve bu sebeple Amerikan Emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı mücadele verdik. Bundan dolayı ölümden korkmuyoruz. Onu ancak işbirlikçiler düşünsün ve ancak onlar kendi canının telâşına düşsünler ve ben 24 yaşındayken kendimi Türkiye'nin bağımsızlığına, armağan etmekten onur duyuyorum. Bağımsızlık düşüncesini mezara kadar götüreceğiz.

TÜSTAV

OLİGARŞİ 1 MAYIS'TA BAŞLATTIĞI PROVOKASYONU 6 MAYIS'TA SÜRDÜRMEK İSTEDİ

30 Mart KIZILDERE DİRENİŞİ'ni daha yeni aldık..

6 Mayıs DİRENİŞİ'ni de aynı heyecanla anıyoruz...

Çünkü, 30 Mart bir başlangıçtı, 6 Mayıs bunun bir devamıdır...

Çünkü 30 Mart'ta 10 yiğit devrimci, idam sehpasına götürülmek istenen 3 yoldaşını kurtarmak istedikleri için katledilmişlerdi. Teslim olmayı değil, direnmeyi tercih ettikleri için öldürülmüşlerdi.

Çünkü, 6 Mayıs'ta devrimcilere layık tavır bu kez idam sehpalarında devam ettirildi.

Kızıldere direnişi, idam sehpalarında DENİZ'in YUSUF'un HÜSEYİN'in sürdürdüğü direnişle 6 Mayıs'a kopmaz bağlarla bağlanmış oldu...

İşte bu yüzden, her yıl 30 Mart'ta ve 6 Mayıs'ta oligarşinin kirli yüreği iki kez ağzına gelir. Oligarşi iki kez anlar çaresizliğini.

6 Mayıs 1977'de de, değişen bir şey yoktu: Oligarşinin artan korkusu ve devrimcilerin yükselen mücadele azmi. Üstelik, 1 Mayıs'ta tezgahladığı kanlı katliamdan hemen sonra, bu iğrenç provakasyonla halk yığınlarını yılgınlığa ve pasifizme boğmak isteyen oligarşi, 6 Mayıs'ta da devam ettirmek istediği bu oyuna rağmen kendi gölgesinden korkar oldu.

Evet, 1 Mayıs'ta içtiği kanla doymayan oligarşi, 6 Mayıs günü de, halkın muhalefetini kanla terörle bastırma siyasetini, bu kez yaydığı yalan ve uydurma haberlerle pekiştirmeye çalıştı. 1 Mayıs'ta kan dökerek, yaratmak istediği teslimiyet ve yılgınlık ortamını, 6 Mayıs'ta ortalığa korku, dehşet ve panik havası olarak devam ettirmek istedi.

İstanbul'da "Dev-Genç"lilerin sağa, sola bomba atacakları söylentileri yayıldı. Okullara telefon edilerek, 6 Mayıs'ta kanlı olayların meydana geleceği ihbar edildi. Analar, babalara, evlâtlarını okullara göndermemeleri öğütlendi. Çünkü işçiler ortalığı kana bulayacaktı!

Ne var ki, bu kez korkuya kapılan emekçi halk yığınları değil de "Başkaları" oldu. Oligarşinin ajanlarının yaydıkları söylentilere daha çok oligarşi mensupları inanmışlardı. Oligarşi, kendi gölgesinden korkar olmuştu. Zenginler, korkudan çocuklarını okullara gönderemediler. Oynanan oyun tam bir fiyaskoyla sonuçlanmıştı bu kez...

Halbuki, 6 Mayıs'ta tüm devrimciler ve emekçi halklarımız emperyalizme ve oligarşiye karşı duydukları kin ile bir kez daha bildiler mücadele azimlerini. Daha 1 Mayıs'ta dökülen devrimci kanları kurumadan 3 yiğidin ölüm yıl dönümünde bir kez daha yaşadılar sürdürülen devrimci mücadelenin heyecanını. Yas tutmadılar. Gözlerinde bir parça hüzün, ama dimdik başla'nıyla varılacak yere kan içinde varılacağını bilerek....

● Onlar ABD Emperyalizmine karşı dövüştüler!

● Onlar arkalarında sadece çiçek getirilen bir tümsek değil, devrimci yolu aydınlatan bir ışık , uyuyanları uyandıran bir çığlık bıraktılar